

ပန်းသိင်္ခင် ချစ်စိတ်လှိုလှို

BURMESE
CLASSIC

နိဂါဏ်အစောဆုံး

ပြည်ထောင်စုဗျူဟာ

တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှုဗျူဟာ

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

နိ.၀၁၄

နိ.၀၁၅

နိ.၀၁၆

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့စီးပွား ဝန်ဆောင်မှု အဆိုးဆုံးဝင်ပေးအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်ညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ်တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကုန်စီးပွားရေးနှင့် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတံခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ်တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လွတ်ငယ်ထွပ်ခိုရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဝိတံခေါ်နှင့် အကျင့်စာနိက္ကမ္မပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ မပျောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှစ်သန့်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၈၅၅၁၁၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၅၀၀၀၅၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ရေး ၁၀၀၀၊ တန့်ဦး ၁၀၀ကျပ်

ပန်းသီရိင် ၈၉၅-၈၃
 ချစ်စိတ်လိုလို / ပန်းသီရိင် ။ - ရန်ကင်း ။
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉၊
 ၃၃၆- စာ ၂၅၂၊ စိတ်၊
 (၁) ချစ်စိတ်လိုလို

အသံ (၁)

“သမီးလေး တွယ်တာ”

စက်နှိုးနေသော လက်ကလေးကို ပြန်ရုပ်ကာ ဆတ်ခနဲ
ကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲ”

ဆူးသဲလေးက မကြည်တကြည် မျက်စုံလေးရှုံ့ပြီး
မျက်နှာလေးက သုန်မှုန်မှုန်။

နူးညံ့လွန်းသော အပြုံးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲအကြည့်လှဲ့
ပြီး ရှေ့စာညီတညီကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

သွားခါနီး လာခါနီး အမြဲ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စိတ်
အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်လွန်းသည်။

ခုလည်း သည်မိန်းမကြီး စီးဖိုထဲမှာဆိုပြီး ခပ်လစ်လစ်
ကလေးထွက်လာတာ ဘယ်နယ်လုပ် မြင်သွားလိမ့်။

“သမီးလေး”

“ပြော... ပြော”

လက်စွပ် သေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ လက်ချောင်းစေ့
စွပ်ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကားစတီယာရင်ပေါ်
လက်ကလေး ဖြန့်တင်ထားရင်း ဆိုမိသည်။

ခရမ်းရောင်ပျော့ပျော့ လက်သည်းဆိုးဆေးလေးနှင့်
မွှေးဆွတ်နေသော လက်ကလေးက သူမ တစ်ခါမှ ဆင်းရဲဒုက္ခ
မကြုံဖူးခဲ့တာ သက်သေပြနေသည်။

ဖူးဖူးဖောင်းဖောင်း လက်ကလေးတွေက နူးနူးညံ့ညံ့ရှိ
လှသည်။

“သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ကျွန်မ ကွန်ပျူတာသင်တန်း သွားတက်မလို့ပါ”

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေ့လည်စာ ထမင်းပြန်စားမှာလား”

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးရှုံ့သည်။

ဦးနှောက်စားတာတွေ မေးပြန်ပြီ။ တစ်နေ့လုံး အစီအစဉ်
တွေကို စီမံကိန်းဆွဲပြီး ထွက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ဟိုဆို သည်ရောက်၊ သည်ဆို
ဟိုရောက်၊ ကျိန်းသေဆိုတာ ဘာမှမရှိ။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တတ်
တာ။ ကိစ္စတွေ သွားစရာတွေဆိုတာလည်း မျိုးစုံပေါ်လာ
တတ်တာ။

တမင်းပြန်စားမလား၊ မစားဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ အတတ်
မသေချာလှပါ။

“အဲဒါကတော့ မသေချာဘူး”

စိတ်ထဲ တွေးမိသလိုပဲဖြေမိပါသည်။

“ဒီနေ့ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးရုံခြောက်နဲ့ ဟင်းခါးနဲ့ ချက်
တယ်လေ”

တွယ်တာ မဲ့တဲ့တဲ့ ပြုံးမိသည်။

မကြိုက်ပါ။

စိတ်ထဲ လုံးဝမကြိုက်ပါ။

တွယ်တာကို ဘာလို့များ အဲသည်လိုတွေ လုပ်နေတာပါ

လိမ့်။

နားကိုမလည်ပါ။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။

“နေ့လည်စာ ပြန်မစားဘူး”

ကဲ... မေးရော၊ ပြတ်ရော။

စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက်လာပြီနို့၊ ဆန့်ကျင်ဘက်သာဆိုမိ

တော့သည်။

တွယ်တော့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် သေချာငုံကြည့်ပြီး...

“အပြန် သိပ်နောက်မကျနဲ့”

ဟု မှာ၏။

“တွယ်တော့ သဘောပါ... တွယ်တော့ စိတ်ပါ...

ကြာရင်ကြာမယ်... မြန်ရင်မြန်မယ်... ဘာလို့ နေရာတကာ

လိုက်ပြောနေရတာလဲ... တွယ်တာ မကြိုက်ဘူး”

ဒေါသသံလေးနှင့် ဆက်တိုက်ပြောပစ်၏။

“အန်တီက စိတ်ပူလို့ပါ”

“အိုး... ပူချင်းပူရင် မေမေ ပူမှာပေါ့... တွယ်တော့မှာ

ဖေဖေနဲ့ မေမေရှိတယ်... သူတို့စကားပဲ တွယ်တာ နားထောင်

နိုင်မယ်... ဖေဖေက လူကြီးကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံပါလို့ အမြဲ

မှာထားလို့ သည်လောက်သည်းခံနေတာသိလား...”

“အန်တီ ဘာမှ နေရာတကာ ဝင်စွက်စရာမလိုဘူး... . .

တွယ်တာ အဲဒါမျိုးမုန်းတယ်”

တွယ်တာက ဝတ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်အနီရဲ့ရဲလေးကို

လက်နှင့်ဆွဲချသည်။

နေရာတကာ အသက်ရှူပင်ကျပ်လာမိပြီ။

စောစောက ရွှင်မြူး လန်းဆန်းနေသောစိတ်ကလေး

ဘယ်ရောက်သွားမုန်း မသိတော့ပါ။

“သွားခါနီးလာခါနီး ဒီလိုတွေလိုက်ပြောတာ တွယ်တာ

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်... တွယ်တော့ကို လိုက်မပိတ်ပင်

ပါနဲ့”

“အင်းပါ... အင်းပါ... ခဏလေးနေဦး... အန်တီ

အနွေးထည်သွားယူဦးမယ်... ခဏလေးနော် သမီး”

“အနွေးထည်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ... ဒီလောက် အိုက်နေ

တာ”

တော်တော်ခွကျပါလား။ တွယ်တော့ မျက်နှာလေး စူပုပ်

တင်းမာနေသည်။

“သမီးက အမြဲတမ်း ချမ်းတတ်တယ်မဟုတ်လား... . .

သမီးကိုင်ထားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ကားထဲထားရတာပဲ... . .

လိုရင်အဆင်သင့်ရှိတာပေါ့”

တွယ်တာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ ငြိမ်နေလိုက်၏။
အန်တီစုက အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့
ဆွယ်တာအင်္ကျီလေးရော၊ ရေခဲတစ်ပုလင်းရော၊ ကျွတ်ကျွတ်
အိတ်နှင့်ထည့်ထားသော တွယ်တာ ကြိုက်တတ်သည့် အာလူး
ကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ အချဉ်ထုပ်၊ တော်ဖီ၊ ချောကလက်၊
သကြားလုံးပါမကျန် စုံစုံစေ့စေ့ယူလာသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဝယ်ထားသော မဂ္ဂဇင်းအသစ်နှစ်အုပ်
ရယ်၊ ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ တွယ်တာ အရမ်းနှစ်သက်ပြီး အမြဲဖွင့်
နေသင့် ကက်ဆက်ရွေ့လေးပါ မမေ့မကျန် ယူလာပေးတော့
လည်း ဘွယ်တာ ချက်ချင်းပဲကျေနပ်သွား၏။

အားထက်သရောလေး လှမ်းယူပြီး မချိုမချဉ် ပြုံးမြဲမိ
ပါသည်။

“နေ့လယ်စာ ပြန်စားမယ်”
မပွင့်တပွင့်ဆိုမိတာကို အန်တီစုပန်က ဝမ်းသာအားရ
ပြုံး၏။

သည့်တစ်ခါတော့ သူမ တကယ်အပြင်ထွက်လို့ ရပါပြီ။
ကားစက်နှိုးနေတော့ အန်တီစုပန်က ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။

တံခါးနှစ်ပေါက်သာပါသော ရှေ့မီးလုံးတွေ အဖုံးခွက်
ကလေးနဲ့ ကားရှေ့ဖုံးထဲဝင်နေသော ကားပုပုလုံးလုံး အနီရဲရဲ
လေးကို ဝှူးခနဲ မောင်းတတ်သော တွယ်တာကို မေမေ ဖေဖေ
တို့က အမြဲစိတ်မချ။

“ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းနော်”

“အင်းပါ”

အန်တီစုပန်က ကားလေး ခြံထဲက ကွေ့ထွက်သွား
သည်အထိ ရပ်ကြည့်နေ၏။ တွယ်တာကို လိုတာထက် ပိုကရုစိုက်
နေတာတော့ အမှန်ပါ။

အခန်း (၂)

“ တွယ်တာ ”

ဟွန်း... ”

ပန်းကို လာဆုပ်ကိုင်ပြီးခေါ်တော့ စိတ်မရှည်သလို ထူးမိသည်။

“ ဖုန်းလာနေတယ် ”

• “ ဟာ... ”

တွယ်တာ့ မျက်လုံးတွေ၊ အာရုံတွေက တိဗ္ဗိဂိမ်းပေါ်ပဲ ရှိနေသည်။

“ ကျွတ် ”

တွယ်တာ တင့်တင့်ကို ဘုကြည့် ကြည့်မိသည်။

“ နင့်ဘာသာနင် ပြောလိုက်ပါလား ”

“ ရမလားဟဲ့ ”

“ ဘာလို့မရတာလဲ ”

“ တွယ်တာ့ကို ခေါ်ပေးပါလို့ ပြောတာ ”

“ ပြဿနာပဲ ”

တွယ်တာက မလွှဲမရှောင်သာ ထလာခဲ့ရသည်။

ကွန်ပျူတာပြီးတော့ တင့်တင့်တို့အိမ် တစ်ဖွဲ့လုံးရောက် နေတာ။ ရှောက်သီးသုပ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းနှင့် စားကြသောက် ကြ၊ ဆော့ကစားကြနှင့် တွယ်တာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေတာ။

ဘယ်ကဖုန်းလဲဟု တင့်တင့်ကို မေးမနေတော့ပါ။

“ ဟဲ့လို ”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အကျယ်ကြီးအော်ပစ်လိုက်၏။

“ သမီးလေးလား ”

“ ဟင်... ”

အန်တီစုပန်အသံကြောင့် မျက်နှာလေးပျက်သွားရင်း နှုတ်ခမ်းစုမိပြီ။

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“နေ့လည် ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ”
 “လွန်နေလဲ မစားတော့ဘူး... ဒီမှာ စားပြီးပြီ”
 “မဟုတ်တာ သမီးရယ်”
 “ဟာ... ဘာမဟုတ်တာလဲ”
 “အန်တီက ထမင်းစားပွဲပြင်ပြီး စောင့်နေတာ”
 “တွယ်တာ ညနေမှပဲ ပြန်လာတော့မယ်”
 “ခုပဲလာပါ သမီးရယ်... ညနေ ဖေဖေက ဧည့်သည်
 တွေလာမှာလဲ ပြောထားသားနဲ့... ပြန်ခဲ့ပါကွယ်... ခဏ
 တစ်ဖြုတ်နေရရင် တော်ရောပေါ့”
 “ဒီမှာ ဆော့နေတာ”
 “နောက်နေ့တွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲ”
 တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်မိသည်။
 အမှန်တော့ တွယ်တာ နှုတ်ကျွဲသွားတာ။ ကတိတစ်ခု
 ပေးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှမဖျက်တတ်တာ တွယ်တာ စိတ်ဓာတ်
 အဲဒါကို အန်တီစုပန် သိထားပါသည်။
 သိထားလို့လည်း အိမ်ကထွက်ခါနီး အဲသည်စကား
 တစ်ခွန်း အရယူထားလိုက်တာ။ တော်ပြီ နောက်ဆို ဘာစကားမှ
 မလွန်စေရဘူး။ တွယ်တာ တစ်ဦးတည်းဆုံးဖြတ်မိ၏။

“တွယ်တာ”
 “ရှင်”
 “သမီးပဲ နေ့လည်စာ ပြန်စားပါမယ်လို့...”
 “အင်း... ဟုတ်ပါတယ်... ပြန်ခဲ့မယ်”
 အန်တီစုပန် စကားကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်
 တော့ဘဲ ဖြတ်ပြောလိုက်၏။
 “ကားကိုတော့ ဂရုတစိုက် ဖြည်းဖြည်းဆေးကေး မောင်း
 လာပါ”
 တွယ်တာ ဖုန်းခွက်ကလေးကို မျက်စောင်းရွယ်မိ၏။
 “ပြန်တော့မလို့လား”
 “အင်း”
 “ထင်သားပဲ... အန်တီစုပန် ဆက်ကတည်းက”
 “တော်ပါဟာ”
 တွယ်တာက စိတ်ပျက်သလိုဆိုပြီး ကျောပိုးအိတ်
 သေးသေးလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။
 “သွားမယ်”
 အားလုံးကို အော်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကြိုးသိုင်းပုံနဲ့
 အမြင့်ကြီးကို စီးမနေတော့ဘဲ လက်ကဆွဲပြီး ကားရှိရာ လျှောက်

လာခဲ့၏။

“တွယ်တာရေ”

“ဟင်...”

“မနက်ဖြန်ည အောင့် မွေးနေ့ပါတီရှိတယ်နော်”

“အင်းပါ”

“မေ့နေမှာစိုးလို့”

“မမေ့ပါဘူး”

ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော ဖိနပ်ကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ကျောပိုးအိတ်ကို မဖြုတ်ဘဲ ကားထဲဝင်ထိုင်သည်။ အရမ်းပူတာကြောင့် မျက်မှန်အမည်းလေးကို ဆွဲယူတပ်လိုက်၏။

ကင်္ကဆက်ကို တိုးတိုးလေးဖွင့်ပြီးမှ ကားကိုမောင်းထွက်သည်။ စိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာကို မေ့ထားလိုက်၏။

အန်တီစုပန် အမြဲခုလိုလုပ်နေကျ။ အပြင်သွားနေလည်း ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင်ခေါ်၊ အိမ်မှာနေတော့လည်း ဟိုဟာမလုပ်နှင့် သည်လိုမနေနှင့်ဟု မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ပြောနေကျ။

သွားခါနီး လာခါနီးဆိုလည်း တတွတ်တွတ်။ စိတ်ထဲရှိ

ရာလည်း မစားချ။ မတည့်ဘူးဟု ဇွတ်တားချင်တာ။ ဘာကြီး မှန်းကိုမသိပါ။

သဘောမကျလှပေမယ့် အော်ငေါက်ပစ်ဖို့ကျတော့ ခက်သား။

ဖေဖေနှင့် မေမေက လူကြီးကို လူကြီးလိုဆက်ဆံမှ ကြိုက်သည်။

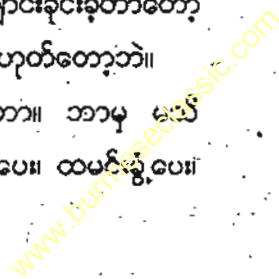
ရိုင်းပျတာမျိုး။ မောက်မာတာမျိုး။ ကြီးကျယ်တာမျိုး။ ခွဲခြားတာမျိုးဆို အလိုမလိုက်တတ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေတတ်ပါ။ ချက်ချင်းအပြစ်ပေးတတ်တာ၊ ဆူတတ်တာ။

အန်တီစုပန်က နေရာတကာပါသည်။ သူ မပါတာ ဘယ်နေရာလေးမှမရှိ။

တော်တော်လည်း စပ်စပ်စုစုနီတဲ တဲ့ မိန်းမကြီး။ မေမေက ဘာလို့များ သူ့ကို တွယ်တာ့အတွက်ခေါ်ထားပေးခဲ့လဲ မသိပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းခိုင်းခဲ့တာတော့ ထားပါတော့။ ခုဆို တွယ်တာ ကလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ။

ကလေးထိန်း နာနီမှ မလိုတော့တာ။ ဘာမှ မသိနားမလည်ခင်မှာ ရေချိုးပေး။ သနပ်ခါးလိမ်းပေး။ ထမင်းခွဲပေး။

ကကြီးခွေး သင်ပေးတာက ထားပါတော့။

အခု အဲဒါတွေလိုတော့မလား။ တွယ်တာ့စိတ်နဲ့ တွယ်တာ နေချင်သည်။ အရာရာကို သူ လိုက်လုပ်ပေးစရာ လိုမှမလိုဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ တကယ်စိတ်ကုန်သည်။

“အန်တီစုပန်... တွယ်တာ ကလေးမဟုတ်တော့ ဘူး... အကျင့်ပါနေလဲ ဖျောက်တော့... တွယ်တာ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ပေးပါ”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားမှာထားတာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။

“အန်တီစုပန်က ကလေးပဲ မှတ်နေကယ်”

“မမှတ်နဲ့... မမှတ်နဲ့”

“ဒါပေမယ့် သမီး လောကကြီးအကြောင်း... လူတွေ အကြောင်း... ဘဝအကြောင်း... ပိုက်ဆံအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးပါဘူးကွယ်... ကလေးလေးပဲပေါ့”

“အောင်မယ်လေး”

ပက်ခနဲ ခံပြောလို့မရတော့ မချိုမဆံ့ ရေရွတ်မိသည်။ ပြောပစ်ချင်တာ လျှာကိုယားကျိယားကျိ။ ရိုင်းပျရာကျမှာစိုးလို့ ဖေဖေ မေမေတို့ ဆူမှာစိုးလို့။

“လောကကြီးအကြောင်း မသိချင်ပါဘူး... တွယ်တာ့ အကြောင်းပဲ တွယ်တာသိတယ်... လူတွေအကြောင်းလဲ မသိ ချင်ပါဘူး... တွယ်တာ့ မိသားစုအကြောင်းပဲသိချင်တယ်... ပိုက်ဆံအကြောင်းလဲ မသိချင်ပါဘူး... တွယ်တာ့ မုန့်ဖိုးပဲ တွယ်တာသိတယ်... ဘဝအကြောင်းလဲ မသိချင်ပါဘူး... တစ်နေ့သေရမှာပဲလို့ နှလုံးသွင်းနိုင်ရန် တစ်ဝက်မက သိထား ပြီးသားပဲလေ”

ရုပ်ဆိုးလွန်းသော မျောက်ရုပ်အမည်း မွေးပွကြီးကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ တအားညှစ်ပစ်ရင်း မဲ့မဲ့ရွဲရွဲ ပြောမိ၏။

မျောက်ရုပ်ကြီးက မခံနိုင်ဘဲ တအိအိအော်သည်။ အန်တီစုပန်က မလေးမစားလုပ်ပြတာကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ ပြုံး နေတော့ မျက်ဆန်လေးတရွေ့ရွေ့နှင့် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ချစ်စနိုးပြုံးလို့။ မျက်လုံးအစုံက ချစ်စနိုး နှင့်တောက်လက်ဖြာလို့။ မျက်နှာကြီးလည်း ဝင်းဝင်းလက်လက် ရှိလိုက်တာ။ စာရေးဆရာတွေ ပြောဖူးသည့် လမင်းကြီးလို မျက်နှာဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ မျက်လုံးတွေကလည်း ကြယ်ပွင့် ကြယ်ရောင်တွေလို တဖျပ်ဖျပ်။

တွယ်တာက စီးထားသော ဖိနပ်အိအိလေးကို ကော်စော

ပေါ်ချွတ်ကာ ခြေထောက်အစုံကိုပါ ဆိုဖာပေါ် ဒူးလေးကွေးတင်ပြီး ဂါဝန်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ဖုံးပစ်သည်။

“တွယ်တာ့ကို အန်တီ ကလေးပေါက်စနလေးလို လိုက်ကြည့်စရာ မလိုတော့ဘူး... ချော်လဲမှာလဲ မပူနဲ့သီလား... အူဝဲလေးမှ မဟုတ်တော့တာ”

အန်တီစုပန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ချော်လဲမှာတော့ မပူပါဘူး... ဖျားနာ နေမကောင်း ဖြစ်မှာပူတယ်”

“ဟာ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ... မဖြစ်ပါဘူး... တစ်ခါမှဖျားတာမဟုတ်ဘူး”

“သမီးစားနေတာ အချဉ်ထုပ်တွေများနေပြီ... အဲဒါတွေ တော်တော့... တော်ကြာ ဗိုက်အောင့်နေမယ်လေ”

စားပွဲချွန်ချွန်လေးပေါ် တင်ထားသော မရမ်းပြားထုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး တားမြစ်လာ၏။

“ဒါတွေက အကောင်းစားတွေပါ အန်တီစုပန်ရဲ့”

“အင်း”

“ဒီ မရမ်းပြားပေါင်းတွေထဲမှာ ဆေးသကြားလဲ မပါဘူး ဆိုးဆေးတွေလဲ မပါဘူး... ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ အန်တီစုပန်က တားနေရသေးတယ်”

“တားရတာပေါ့... တန်ဆေး လွန်ဘေးတဲ့... မတန်တဆ အများကြီးစားနေတော့ ကောင်းမလား... စဉ်းစားကြည့်” ဆရာလုပ်ပြန်ပြီ။ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမခံချင်။

“တော့ကြာ... ဗိုက်အောင့်ရင် ကျုပ်ပဲ အိပ်ရေးပျက်မှာ... တစ်ညလုံး စောင့်နေရမှာ... ညည်းလေးဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... ညည်းအမေကလဲ ကျုပ်ကိုပဲလွှဲထားတာ... ကျုပ် ကြားထဲကအိပ်ရေးတွေပျက် ခေါင်းတွေမှူးမယ့် ကိစ္စမို့ တားနေရတာပါ ဒေါ်တွယ်တာရယ်”

တွယ်တာက ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“ဪ... ဪ... ဒီလိုလား”

ဟု ရေရွတ်၏။

“တွယ်တာ့အပေါ် စေတနာတွေ ထားနိုင်လိုက်တာလို့ အံ့သြနေတာ”

ခနဲသံငါပါ စကားလေးတွေကို အန်တီစုပန်က ရယ်နေ၏။ တွယ်တာ မရမ်းပြားထုပ်ကို ဆောင့်ခနဲကောက်ယူကာ ထုတ်ပူလောင်းပင် ထပ်စား၏။

“ကဲ... တွေပြီလား... တားဦး... တားဦးလေ”
 “သမီး... ပြောမရရင် ဖေဖေကြီးနဲ့ကို တိုင်မှာ”
 “ဟင်”

တွယ်တာက အဟဲဟု ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ရင်း မရမ်းပြား ထုပ်ကိုချထား၏။ ဖေဖေနှင့် အတိုင်ခံရမှာတော့ တွယ်တာ ကြောက်မိပါသည်။ ဖေဖေက ထိထိမိမိ နာအောင်ဆူတတ်တာ။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... မစားတော့ဘူး”

မျောက်အမည်းကြီးကို ဒေါသနှင့် နံရံဆီ ပေါက်မိပါ တော့သည်။ ဖုန်းခနဲပြုတ်ကျပြီး အင့်ခနဲမြည်သံ ထွက်လာတာ ကို တွယ်တာ တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

ကားကို လမ်းထဲကွေ့ချရင်း သူမ နှုတ်ခမ်းတွေပြူးနေ မိပါသည်။ သူမနှင့် အန်တီစုပန် ဘယ်တော့မှ မတည့်တတ်ပါ။

အခန်း (၃)

“တွယ်တာ”

“ရှင်”

အိပ်ချင်မှူးတူးသံကြီးနှင့် ထူးမိပေမယ့် မျက်လုံးတွေက တီဗွီဖန်သားပြင်မှာ။

“ညဉ့်နက်လှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြီးတော့မှာပါ”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာတစ်ဦးတည်း ဖွချင်တိုင်းဖွ ထားသော နေကြာစေ့တွေ၊ ဆီးသီးစေ့တွေ၊ ပလတ်စတစ်တွေ၊

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေကို ကောက်သိမ်းစုပုံ လှည်းကျင်းကာ ပစ်ရင်းမှ သတိပေးလာ၏။

“နာရီလဲကြည့်ဦး သမီး”

နံနံမှာ တိတ်တဆိတ်ကပ်နေသောနာရီကို ကြည့်မိတော့ မှ တစ်နာရီကျော်ကျော်။

“အသံကလဲ သိပ်ကျယ်တာပဲ”

ရီမုခ်ကိုဆွဲယူပြီး အသံနည်းနည်းလျှော့၏။

“ဟောင်ကောင်ဂျက်မကားပါဆိုမှ ဒီလောက်တော့ ဆူမှာပေါ့... တိုးတိုးလေးဆို ပျင်းစရာကြီး... ဒီအခန်းထဲမှာကျယ်တာပဲ... တခြားအခန်းတွေ ကြားရတာမှမဟုတ်ဘဲ”

တွယ်တာက နည်းနည်း အတွန့်တက်လိုက်၏။

“စောစောကတည်းက ဖေကြီး ပိတ်အိပ်ခိုင်းတာနော်”

“တွယ်တာမှ မအိပ်ချင်သေးတာ”

“မနက်စောစော မနိုးဘဲနေမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲ... တွယ်တာမှ သွားစရာမရှိဘဲ... တစ်နေ့လုံး အားတယ်... ခု ပြီးအောင်ကြည့်လိုက်မယ်”

“အသံက အိပ်ချင်သံကြီး”

“ဟာ... အန်တီစုပန် တော်တော်ရှုပ်ပါလား”

တွယ်တာ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“မနက်မှ ကြည့်ပါလား... တစ်နာရီကျော်နေပြီ”

“ကျော် ကျော်”

လေပြေလေးနှင့် ချောပေမယ့် တွယ်တာက နားမထောင်ပါ။

“ဘာမှန်းလဲမသိဘူး... ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်မရှိဘူး... တကယ်ပါပဲ စိတ်ဆင်းရဲတယ်... သေချင်တယ်သိလား”

“ဖွ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း... မသေချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

“ပြီးတဲ့အထိ ကြည့်မယ်”

စောစောက ပိတ်အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့ရင်တောင် အခု ဖေရှိတော့ပါ။

“အင်း... ပြောမရရင်လဲ ကြည့်ကြည့်”

အန်တီစုပန်က အလျှော့ပေးလိုက်လျော့သည်။ တွယ်တာ ကျေကျေနပ်နပ်ကလေး ပြုံးရုံရှိသေး...။

“သမီး မနက်မှဆက်ကြည့်လေ”

ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တွယ်တာ အံ့ကြိတ်ပြီး

အန်တီစုပန်ကို ကြည့်သည်။ အော်ကျယ်ကျယ်လုပ်လို့ ဖေဖေ ကြားပြီး၊ တီဗွီကိုမဝတ်ဘဲ ဝန်းခနဲထွက်လာ၏။ အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် ဝန်းခနဲပစ်လဲချသည်။

“သမီး... ရော့ နွားနို့သောက်ဦး”

“မသောက်ဘူး”

“သောက်လိုက်ပါ သမီးရဲ့”

“အချဉ်ထုပ်တွေ စားထားတယ်”

“အချဉ်ထုပ်စားတုန်းက နာရီကြည့်ထားပါတယ်... ရှစ်နာရီခွဲလောက်က... ခု တစ်နာရီဆိုတော့ ကြာလှပြီ... သောက်လို့ရပါတယ်... အိပ်ရာဝင်တိုင်း သောက်နေကျပဲဟာ”

“မသောက်ချင်ဘူး”

“သောက်ပါကွယ်”

“လုံးဝမသောက်ဘူး”

တွယ်တာအသံကြီးက ဂျစ်တိုက် ဖယ်ကန်ခြင်းဟန်နှင့် လုံးလုံးထွေးထွေးကြီး။

အန်တီစုပန်က စားပွဲပေါ်ချပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

တံခါးကိုလည်း စေ့ထားပေးခဲ့သည်။

“တောက်”

တောက်တစ်ချက် ဆူဝေစွာခေါက်ပြီး ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာပေါ် တင်ထားမိ၏။

“သမီး... သမီးရေ”

“ရှင်...”

လာပြန်ပြီ။ ပွင့်သွားသော အခန်းတံခါးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဂါဝန်ကပါးတယ်... လက်ပြတ်ဆိုတော့ ညကျ အအေးမိနေဦးမယ်... လက်ရှည်လေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်စမ်း”

“အင်းပါ”

နာခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ တော်ကြာ ကိုယ်တိုင် ယူလာဝတ်ပေးနေမှာ။ သိတာပေါ့။ သိထားပြီးသာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်ပွန်းတတီး အရောတဝင် နေလာတာ။

“တစ်ရေခန်းလာရင် ချမ်းကိုချမ်းမှာ... ထပ်ဝတ်ဖြစ်အောင်ဝတ်”

“အင်း... အင်း”

တွယ်တာက မီးထပိတ်မည့်ပုံမရတာကြောင့် အန်တီ

စုပန်ကပဲ ပိတ်ပေးသွား၏။

သူမ မျက်လုံးတွေက အိပ်ချင်စိတ်နှင့် လေးနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ ခေါင်းမာမာနှင့် မအိပ်ဘဲနေဖို့ပဲ တွေးမိ၏။ ခုတင် ပေါ်ကဆင်းပြီး မီးခလုတ်ကိုပြန်ဖွင့်သည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထထိုင်ကာ မျက်စိရှေ့မြင်နေရသော စာအုပ်တွေ ဟိုလှန်သည်လှန် ဖတ်မိ၏။

လူဝင်စားအကြောင်း ရေးထားတာကို သူမ စိတ်ဝင် တစားဖတ်နေဖြစ်၏။

ခေါင်းထဲမှာလည်း လျှောက်စဉ်းစားနေမိပါသည်။

လူဝင်စားဆိုတာ တကယ်ပဲရှိသလား။ ဟုတ်သလား။

အင်းလေ... မဆိုင်တာတွေ တွေးမနေပါဘူး။ ဆိုင်တာ

ပဲ ဖတ်တော့မယ်။ တွယ်တာက ဗေဒင်အကြောင်း ရှာဖတ်သည်။

“ဒေါ်တွယ်တာ”

“အမေ”

အန်တီစုပန်အသံကြီး ဘေးနားကပ်ပေါ်လာတော့ မျက်လုံးလေးပြူးထွက်ကာ လန့်အော်မိသည်။

“အိပ်ဖို့ကောင်းပြီ”

ကိုယ့်အမှားကိုယ် ချက်ချင်းသိသည်။ တကယ်ဆို

အခန်းတံခါး လော့ခ် လုပ်ထားရမှာ။

“အင်းပါ... ခဏလေး ဗေဒင်ဖတ်မလို့”

“မလိုချင်ဘူး... မနက်ဆို နှိုးရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မနက်စောစောထမှာပါ အန်တီစုရဲ့”

“ရိုးနေပြီ... ဒီအပြောတွေ”

အန်တီစုက အကြောင်းသိတော့ မယုံပါ။

“ရှေ့... ဒါလေးသောက်... ပြီးရင် အိပ်တော့”

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နို့ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

အဲသည်လို မလွတ်မလပ်နေရတာ ပြီးငွေ့ချင်ပါပြီ။

အိမ်နီး (၄)

“တောက်”

ညီညီဘမြင့်က မကျေနပ်နှင့် ဆိုဖာပေါ် ဝုန်းခနဲထိုင်
ချသည်။

“အမိပွယ်မရှိဘူးကွာ”

သည်စကားစုကိုပဲ ထပ်စာလဲလဲ ရေရွတ်သည်။

“နေပါဦးကွာ... ငါ ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်ပါမယ်”

အောင်သန့်က မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်
သည်။

“မင်းကွာ”

သူငယ်ချင်းကိုလည်း ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမှန်းမသိပါ။

“ငါ့အဖေက အခုသွားယူပေးလို့ ပြောတာ”

“အေးပါကွာ”

“ဖေဖေ အထက်အရာရှိက ကြည့်ချင်လို့ ငှားတာ...
ဖေဖေကလဲ အိမ်မှာအဆင်သင့်ရှိနေတယ်ထင်ပြီး ခုပို့ပေးမယ်လို့
ပြောလိုက်တာ”

ညီညီဘမြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။

“ဖေဖေက အခွေကောဆိုတော့ ငါက မင်းဆီမှာ... ”

ခုပဲ သွားယူပြီး ဖေဖေမိတ်ဆွေဆီ ပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးသား”

“ပြဿနာပဲကွာ”

အောင်သန့်နှင့် ညီညီဘမြင့်တို့နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်း
ရိုက်ကာ အကြံအိုက်နေရသည်။

“ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းဆိုလဲ မနိုးသေးဘူးဆိုလဲ
အိပ်ရာထဲအထိ သွားနှိုးပေးလို့ရသေးတယ်... ခုဟာက... ”

“မင်း ရှည်ပြီးငှားလိုက်တာကိုး”

“အေးကွာ... ငါ့ အပြစ်ပါပဲ”

အောင်သန့်က ဝန်ခံသည်။

“ကဲ... ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

“မင်းဆက်တာ လေးငါးခါရှိပြီ”

“မတတ်နိုင်ဘူး”

ညီညီဘမ္မာက နာရီကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီထိုးလှလှ။

“ဒီအချိန်ထိအိပ်နိုင်တာ ငါ အံ့ဩတယ်... ခံပဲ”

တစ်ခါမှ မသိကျွမ်းပူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ အထင်တသေး ရှုတ်ချမိပါသည်။

“မင်းဟာမလေးက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးပွဲခွဲ ငှားစရာလား... ငှားတယ်ပဲထား... အချိန်မှန်ပြန်ပေးသင့်တာ ပေါ့... သူ့အိမ်ကလဲ ကိစ္စရှိပါတယ်ဆိုမှ နှိုးမပေးဘူး”

“ငါ့ဟာမလေး မဟုတ်ပါဘူး... သူငယ်ချင်းပါ”

သည်ကောင်က ဖြေရှင်းနေသေး၏။

“သူက ဘောလုံးပွဲလဲ အရမ်းကြိုက်တယ်ကွ... သူ့ အိမ်က မနှိုးပေးတာက အိပ်ပျော်နေတုန်း နှိုးလိုက်ရင် သူက ခေါင်းမူးတတ်လို့တဲ့... သူ့အမေဆို နှိုးပေးတာကွ... ခု ဖုန်း ကိုင်တာက သူ့အဒေါ်... သူ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းခဲ့ ရတဲ့ နာနီပေါ့”

“ဪ”

“အဲဒီအနိတ်က တစ်မျိုးပဲကွ... တွယ်တာ အိပ်နေလို့ ကတော့ လုံးဝနှိုးမပေးဘူး... သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေး မကြီးရင် နှိုးမပေးနိုင်ဘူးတဲ့ကွ”

“ဟာ... ”

ကြားရတာ နားကြားပြင်းကတိလှ၏။

“ကြီးကျယ်လို့ကွာ... ဒီအချိန်ထိအိပ် နိုင်တာ မိန်းမပျင်းကွ... နာရီပဲကြည့်ပါဦး... ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့ မယ်... ဒါ အိပ်ချိန်လားကွ... လွန်လွန်းအားကြီးတယ်”

အောင်သန့်က ညီညီဒေါသကို ပြုံးချင်လာ၏။

“ဒါကတော့ သူ ညကအိပ်ရေးပျက်လို့နေမှာပါ”

“အိပ်ရေးပျက်ရအောင် သူက ဘာအလုပ်တွေများ ကြီးကြီးမားမား လုပ်နေလို့လဲ ပြော”

“ခွေကြည့်တာတို့... စာအုပ်ဖတ်တာတို့နေမှာပေါ့”

ညီညီက မျက်နှာကြီးမဲ့သည်။

“ငါ ပြန်မယ်ကွာ... ရှုပ်တယ်... ခွေရရင်သာ မင်း လာပို့လိုက်... ဒီအကုသိုလ်မလေးအကြောင်း မပြောတော့ဘူး”

“ခဏလေးပါကွာ... ငါ ဖုန်းတစ်ခါဆက်ကြည့်ပါရ

စေဦး... ခုလောက်ဆို နိုးနေမှာပါ”

“မထင်ပါဘူးကွာ”

အောင်သန့် ဖုန်းဆက်နေတော့ ညီညီက ခါးကြီးထောက်

ပြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ဗျာ... မနိုးသေးဘူး ဟုတ်လား”

ညီညီ ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့၏။ ကားဘေး
ရောက်တော့ အောင်သန့်က ပြေးလိုက်လာသည်။

“မနိုးသေးဘူးတဲ့ကွာ”

“ငါ ကြားသားပဲ”

“မင်း ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း”

“မင်းဖေဖေမေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

“ရပါတယ်”

“မင်း ပြဿနာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ရပါတယ်”

ညီညီဘမြင့်က မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဆော့ရီးကွာ... ငါ ရှည်ပြီးငှားမိတာ”

အောင်သန့် စိတ်မကောင်းပါ။ ခုတလော ညီညီက

ဖေဖေနှင့် သိပ်ပြေလည်တာမဟုတ်။ အတိုက်အခံဖြစ်နေကြတာ။

“တွယ်တာ ခါတိုင်း ဒီလောက် အအိပ်မပုပ်ပါဘူး...
ဆယ်နာရီအလွန်ဆုံးပဲ”

“တော်တော် ချီးကျူးစရာကောင်းပါတယ်”

ဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ အိပ်တတ်တာများ ချီးကျူး
ဧည့်မှာလား။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမယ့် သူ ရှုတ်ချမိပါသည်။

“မိန်းကလေးတဲ့... ဒီလောက် နေမြင့်အောင်အိပ်
တာ”

“ဒါကတော့ကွာ... သူက အိမ်မှာ ကလေး... ပြီး
တော့ အရမ်းလဲ ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်... ဘာအလုပ်မှလဲ မခိုင်း
ဘူး... အလုပ်မရှိတော့ ပျင်းပျင်းနဲ့ခွေတာပေါ့”

“အဲဒါ အပျင်းစွဲသွားမှာ... အကျင့်ပါနေပါပြီကွာ”

“တွယ်တာက အရမ်းလှတယ်”

“သွားစမ်းပါ”

ညီညီဘမြင့်က မျက်မှောင်ကုတ်ကြီးနှင့်...

“သေအောင် လှပါစေ... အထင်မကြီးဘူး”

အောင်သန့်က ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ပါးစပ်ပိတ်
သွား၏။

“ဘောလုံးပွဲခွေ ငှားကြည့်တယ်... နေ့လည် ၁၁ နာရီ ထိအိပ်တယ်... သူ့အိမ်ကလဲ နှိုးမပေးဘူး... သွားပြီ... တစ်ချက်ကလေးမှ မိန်းမကောင်းအင်္ဂါရပ်မရှိဘူး”

“ဘောလုံးပွဲကြည့်တာက အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ... မင်းကလဲ သူ့ကြိုက်လို့ပဲဟာ... ခုဆို အမျိုးသမီးတွေ ဘောလုံး ကန်နေကြတာပဲ”

“အင်း... ထားပါတော့... ဒီအချိန်ထိ အိပ်တာက ကော”

“ဒါက တစ်ခါတလေပါ”

“သေလိုက်”

ညီညီက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းကတော့ ကြိုက်နေတော့ အရာရာဟာ ချစ်စိတ် နဲ့ အမှောင်ပုံးနေမှာပဲ... ငါကတော့ အရှိကိုအရှိအတိုင်း သုံးသပ် တာ... မင်းဟာမလေးကို ငါဝေဖန်တာလွန်သွားရင် ဆော့ဇီး ပဲသူငယ်ချင်း... ကဲ... ငါသွားမယ်”

“ဟ... ငါ့ကောင်မလေးမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆို... မင်းသူ့ဘက်က ဖာထေးစရာမလိုပါဘူး”

“သူငယ်ချင်းတွေလေ လိုတာပေါ့”

“ကြောင်ပြန်ပြီ”

ညီညီကားကို အောင်သန့် မသက်မသာခံလိုက်ရသည်။

“မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပြီး ငါ့ခွေပါငှားလိုက်ကတည်း က မင်းဝေတာနာတွေ ဒလဟောပြုဆင်းနေတာ သိသာတယ်... ခြေရှင်းမနေနဲ့တော့... အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်... မင်း ကောင်မလေးကို ငါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မထုံအောင်တော့ထား... ဆုံလို့ကတော့ ငါက ညှာမှာမဟုတ်ဘူး... ပြောပစ်မှာ”

ညီညီက အပြတ်တေးထား၏။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... အားနာစရာ”

“တကယ်ပြောတာ... သူ့ကြောင့် ငါပြဿနာတက်ရ တာ... မကြေဘူး... မှတ်ထားရမယ်... အောင်သန့်လို ကောင်မို့လို့ မင်းလိုအိပ်ပုပ်မကို ကြိုက်တာ... ငါဆို ဝေးသေး ထယ်လို့”

“ဟာ”

အောင်သန့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လက်တ တာကာ။

“မှားမယ်ကွာ... ငါ့ ကောင်မလေးမဟုတ်ဘူး... မျှောလွန်းလို့ မင်းနဲ့ချိတ်ပေးမလားလို့ပါ... မင်းနဲ့ဆို ဝိပ်လိုက်

မှာ”

“ဟိုး...ဟိုး...တော်ပါတော့... မောင်မင်းကြီး သားရယ်... ဒီလိုဟာလေးနဲ့ တွေ့ပေးမယ့်အစား အသေသာ သတ်လိုက်ပါလား သူငယ်ချင်းကောင်းကြီးရဲ့... ငါက မနက်ဆို စောစောထ လမ်းလျှောက်ရင်လျှောက်... ဒါမှမဟုတ် ပြေးရင် ပြေး တစ်ခုခုလုပ်နေကျ... ငါနဲ့သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ကွာ... မလုပ်ပါနဲ့... တောင်းပန်ပါတယ်”

ညီညီဘမြင့်က ပန်းတွန့်ရင်းပြော၏။

“ဒီကိစ္စပဲ ပြဿနာဖြစ်နေတာ... မင်းသိပါတယ်... ”

ငါ မိန်းမမယူချင်သေးတာ... ငါ ယူချင်တဲ့တစ်နေ့ ငါ့စိတ်ကြိုက် ရွေးပြီး ငါ့သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်မှာ... အခု ဖေဖေ တို့သဘောကျတဲ့ ဖေဖေသူငယ်ချင်းသမီးဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိတယ်ကွာ”

“မင်းဟာက သေချာလှချည်လား”

“သေချာတာပေါ့... ငါက မျက်လုံးချင်းဆုံရင် ရင်ခုန် တာကို ဦးစားပေးမယ့်ကောင်... ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့လို့ ရည်ရွယ် ပြီး လူကြီးမိဘတွေ စီမံရာနာခံပြီး ငါ့ရှေ့ရောက်လာမယ့် ဘယ် ကောင်မလေးကိုမှ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး... ဆောရီးပဲ”

အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြထားလို့ နားလည်ထားပြီးသား ညီညီ အယူအဆတစ်ခုပါ။ သည်ကောင်က ခေါင်းမာလွန်းသည်။

“မင်းဖေဖေ ပြောပြတဲ့ဟာလေးကို မင်းတွေ့ဖူးလား”

“နိုး... နာမည်တောင်မသိဘူး”

သူစိတ်က ပြတ်ပြီဆို ရှင်းရှင်း။

“သိရောလဲ လိုမှမလိုတာ”

“ကောင်းရောပဲ”

“ငါ့အတွက် မိန်းမမလိုဘူး... လိုအပ်လာရင် ငါ ရှာ တတ်ပါတယ်”

“မင်းကွာ... မိဘ စိတ်ဆင်းရဲအောင်”

“ဒါ... သူတို့ဘာသာရှာထုတ်လာတဲ့ ပြဿနာတွေ ကွ”

“မင်းတော့ ခက်တယ်”

အောင်သန့်က ဆံပင်တွေကုတ်ပစ်၏။

“မင်း အပြတ်ငြင်းလိုက်ပါလား”

“စကားအတိုင်း ငြင်းတာပဲ”

ညီညီက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရယ်နေသည်။ သူ့ရယ်သံတွေ က သူ့ခေါင်းမာမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

“နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“မင်းဟာမလေးလဲ... ငါမကြိုက်ပါဘူး... ကြားရရုံ နဲ့တင် စိတ်ပျက်တယ်... မိန်းမပီသမယ့်ဟာလေး မဟုတ်ဘူး”

“ညီညီရာ... အိမ်မှာ တံမြက်စည်းလေးတောင် မ လှည်းရတာ... ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမပီသနိုင်မလဲ... ဒါ သူ့ အပြစ်မှမဟုတ်တာ”

“အင်း... မင်းကတော့ ရေရှည်မှာခက်မယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီဟာလေးနဲ့ဆို မင်း စိတ်ညစ်ရမှာပေါ့”

သည့်တစ်ခါတော့ ညီညီတမြင့် စကားကို အောင်သန့် က တဟားဟားအော်ရယ်ပစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“မင်းပြောတာ သဘောကျလို့”

“ဟင်... ”

ညီညီ နားမလည်နိုင်ပါ။

“ဒီမှာ ညီညီ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“တွယ်တာက ငါ့ကို လက်ခံမယ်ဆို ငါ တစ်ရေးနိုး

စာ လက်ထပ်နိုင်တယ်... သူ့လို ကြွေရပ်ကလေးနဲ့ ကျိကျိ ထက်ချမ်းသာတာ ငါလိုလူက ငြင်းစရာကိုမရှိဘူး... တွယ်တာ စာ ငါ့ကိုရှိတယ်လို့တောင် စာရင်းမသွင်းဘူး”

ညီညီတမြင့်က မျက်နှာကြီး တည်သွားပြီး...

“ဒါဆို မင်းဟာမလေးက မာနကြီးကြီး... ဘဝင်မြင့် ခြင်း... အောက်ခြေလွတ်ကလေးပေါ့... တော်ရုံလူကို လူမထင် သူ့ဆိုတာမျိုးလား... မင်း ချီးမွမ်းရင်း ချီးမွမ်းရင်း အပြစ်တွေ ရွတ်ထွက်လာတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“သူက ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ သဘော ကားတာ”

“ကျလောက်ပါရဲ့... မင်းဟာမလေးက သူ့ကိုယ်တိုင် သဘာအရည်အချင်းမှမရှိဘဲ ယူမယ့်ယောက်ျားကျတော့ ရွေးချယ် နှုတ်တဲ့လား... ချမ်းသာတာ သူ့မိဘပဲ... ချောတယ်ဆိုတာ သူ့ရောပါကုသိုလ်... သူ့အရည်အသွေးက ဘာများရှိလို့ မင်းကို သူ့က စာရင်းထဲမထည့်ရမှာလဲ ပြော...”

“မင်း မကြားဖူးဘူးလား ညီညီ”

“ဘာကိုလဲ”

“မိန်းမတို့အချင်း အဆင်းတဲ့”

“အင်း... လှလို့ ဘဝင်မြင့်နေတယ် ဆိုပါတော့”

“တကယ် ချစ်စရာကောင်းတာကွ... မျက်လုံးလေးတွေကို ဝိုင်းနေတာပဲ... စာဖွဲ့ချင်စရာ အလှလေး”

“မင်းတော့ ရူးနေပြီ”

ညီညီ မညှာမတာ ဝေဖန်၏။

“အေးပေါ့လေ... မင်းက မြင်မှမမြင်ဖူးသေးတာ”

“မြင်ဖူးလဲ မင်းလို မရူးပါဘူး”

“ပြောထားဦးပေါ့”

အနိုင်ဝိုင်း ပြောလိုက်ရတာကို ညီညီ ကျေနပ်သလို သည်ကောင် အာရောင်လို့သာ ဟိုဟာမလေး သိတာ။ သိပြီး ငှားတာ။ အမှန်တော့ တရားခံက အောင်သန့်။

“သွားမယ်ကွာ”

“အေးပါ... ခွေ လက်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ငါ ထမိပို့မယ်”

“အင်း”

အောင်သန့်က သူ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲ လှည့်ဝင်သွား၏။

ကားမောင်းလာရင်း ဖေဖေကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြ

မလဲ တွေးနေမိပါသည်။

သူ့ကို ဖေဖေ အပြစ်ရှာတွေ့ပြီး ဟိုကိစ္စပါ တရုတ်တလျား ထည့်ပြောဆူတော့မှာ သိနေသည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း ငုံ့ခံရုံပါပဲ။

အခန်း (၅)

“သားရေ”

အခန်းထဲဝင်ဖို့ တံခါးလေးလှုပ်ခွံရုံသေး မေမေက ထမင်းစားခန်းမှ လှမ်းအော်ခေါ်သည်မို့ တံခါးလေးပြန်စေ့ကာ သူ လှည့်လျှောက်လာ၏။

ထမင်းစားခန်းမှာ မေမေနှင့် ကိုကိုပဲရှိသည်မို့ သူ ပေါ့ပါး သွား၏။

“ဖေဖေကော”

“အစည်းအဝေးရှိတယ်ဆိုလား... သွားတာပဲ... ည

နေမှ ပြန်ရောက်မယ်”

“ကောင်းတယ်”

ညီညီက ပြောပြောဆိုဆို ကိုကိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။

ကိုကိုက ကော်ဖီသောက်နေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး...

“ဖေဖေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မင်းမလုပ် ခါနဲ့”

ခပ်တိုးတိုးဆို၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ညီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဖေဖေ ဖွတ် ဆိုက်တွန်းနေတာကော ဘာပြောမလဲ”

“ညီကို ကောင်းစေချင်လို့ပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ကဲပါ သားငယ်ရယ်... ကော်ဖီသောက်... အဲဒါ အတွဲ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပြောကြတာပေါ့”

မေမေက တင်းမာကုန်မှာစိုးတော့ အချိန်ပီ ဝင်လိန်း

ကိုကိုက မေမေစကား နားထောင်ချင်ပုံနှင့် ခပ်ကြာကြာ

တိတ်ဆိတ်သွား၏။

နောက်တော့မှ ညီညီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဟိုတစ်နေ့ညနေက ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ညစာကျွေးလို့ ငါပါလိုက်သွားရတယ် ညီညီ”

ဟု စကားပြန်စသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီ ညစာစားပွဲကို ဖေဖေသူငယ်ချင်း မင်းယောက္ခမ လောင်းကြီးလဲ လာတယ်... မိသားစု စုံစုံလင်လင်ပဲ”

“ဪ”

“မင်းနဲ့ ဖေဖေတို့ သဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေး လဲပါတယ်... ဖေဖေက ငါ့ကိုပြတယ်”

ညီညီက မျက်နှာကြီးသွန်းနှုန်းပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပေး တော့ပေ။

မေမေက သားငယ်ကိုကြည့်ပြီးနေ၏။

“အစက ငါလဲ မြင်မှမမြင်မှူးတာ... မြင်မှူးသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ သိလား ညီညီ”

“ဘယ်သိမလဲ... ညီညီက ကိုကိုစိတ်ကို ဝင်ကြည့် နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ... ကိုကိုကလဲ ကတ်သီးကတ်သတ်”

ဘုကျကျဖြေသော ညီညီကို ကိုကိုက ခွင့်လွှတ်ပြုကာ ထားနှင့်...

“သေချာနားထောင်နော် ညီညီ”

ဟု တလေးတနက် ဆိုသည်။

“ပြောမှာသာ ပြောပါဗျာ”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။

“ငါ... တိုက်တွန်းချင်လာတယ် ညီညီ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်မလေးက အရမ်းချစ်ရာ ကောင်းတယ်... မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်တယ်...

ပြုစင်စင်လေး”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“ငါ့မှာ ရည်သွယ်မရှိသေးရင် ဖေဖေကို ငါ ပူဆော် နိဗ္ဗာ”

ကိုကိုက စိတ်ပါလက်ပါဆို၏။

“မင်း... ကံကောင်းတယ် ညီညီ... သူပုံစံက ဘာလို့ကို သန့်သန့်စင်စင်ကလေး... ပြီးတော့ သူ့အဖေ

စကားကို သူက နားထောင်မယ့်ပုံလေး... မင်းကို ငြင်း

၄၈ ပန်းသီခိုင်

မှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး ကိုကိုရာ”

“မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကိုကိုက ရယ်သံနှင့် ခပ်ရွှင်ရွှင်နောက်သည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သားကြီးရဲ့”

“မေမေသားငယ်ကို သူ့ကောင်မလေးလိပ်စာ ပေးလိုက်

ပါဦး”

“မလိုပါဘူးဗျာ”

မေမေနှင့် ကိုကိုက သူ့ကိုရယ်ချင်နေကြသည်။

“လိုပါတယ်ကွာ”

“လုံးဝမကံ့ဘူး”

“မင်း တစ်ခါလောက်တော့ မြင်ဖူးသင့်တယ်”

“မမြင်ဖူးချင်ပါဘူး”

“မြင်ဖူးသင့်တာပေါ့”

“တော်ပြီဗျာ”

ကော်ဖီပန်းကန်လုံးကို ဆောင့်ချပြီး ခုံကိုနောက်ဆုတ်

ကာ ဝုန်းခနဲထမိ၏။

“သားကြီးရယ်... သားလေး မကြိုက်တာကို”

“မေမေသားက သည်းကိုသည်းတယ်”

သူ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်လာမိ၏။ ကာထားသော လိုက်ကာစကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ဘေးဖယ်ပစ်သည်။

“မေမေရာ... ဒီကောင် အလကား ကြီးကျယ်နေတာ... တွယ်တာက ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလဲ... မေမေလဲ တွေ့ဖူးသားပဲ... ဒါကိုများ ဒီကောင်က ငြင်းနေရတယ်ရှိသေး”

လွင့်လာသော ကိုကိုဘမြင့် စကားကြောင့် တလွှားလွှား လှမ်းနေသော သူ့ခြေထောက်အစုံ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ကြီးမတ်သွားပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည်လည်း မြင့်တက်သွား၏။

တွယ်တာ...

အဲသည်နာမည်ကို တစ်မနက်တည်းမှာ ကြားရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ တစ်ယောက်တည်းလား။ နှစ်ယောက်လားတော့ မသိပါ။

တူတာတစ်ခုက ချစ်စရာကောင်းခြင်း ဆို့တာပဲ။

အောင်သန့် ပြောသော တွယ်တာကလည်း ချစ်စရာ

ကောင်းသည်။ ကိုကိုပြောသော တွယ်တာကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

ညီညီဘမ္ဗြင် ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ထမင်းစား ခန်းဘက် ပြန်လှည့်သည်။

ကိုကိုနှင့် မေမေက သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်နေ၏။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သားငယ်”

“အဲဒီ တွယ်တာဆိုတာ အင်းလျားမြိုင်ထဲမှာနေတာ မဟုတ်လား... (..)လမ်းမှာ ကွန်ပျူတာတက်နေတဲ့ တစ် ယောက်လား”

“ဟိုက်...”

“ဟင်... သားလေးက သိလို့လား”

မေမေရော ကိုကိုပါ အတော်လေး အံ့အားသင့်ကြ၏။

“သိပါတယ်... အခုတောင် အိပ်ရာကမထသေးဘူး ... ဘာမှအသုံးကျတဲ့ဟာလေး မဟုတ်ဘူး... ကောင်လေးတွေ က ချစ်တလေးကြည့်ပြီး စိုင်းနေတာ... သား လုံးဝကြည့်မရ ပါဘူး... အဲဒီဟာလေးဆို အခါတစ်ရာငြင်းတယ်... သိလား မေမေ”

မေမေက မျှော်လင့်တကြီးဖြစ်နေရာမှ သူ့စကားတွေ ကြောင့် လက်လျော့သွား၏။ ကိုကိုက မေမေ့ကို လှမ်းကြည့် သည်။

“မေမေ... ဖေဖေ့ကို ပြောလိုက်ပါ... အဲဒီဟာလေး ဆို သားက ဒီတစ်သက်မဟုတ်ဘူး... နောက်တစ်သက်တောင် စဉ်းစားဘူးလို့”

သူက ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြွကြွဖန်ဖန် သည်လောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသတဲ့လား။ အခုကတည်းက သူ့ကိုဒုက္ခပေးသော ကောင်မလေး။ သူနှင့် စီစဉ်ချင်တာ အဲသည်ဟာလေးမှန်း အစကမသိခဲ့ပါ။

သူ ခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ငြင်းနိုင် ရှောင်နိုင်ပါမှ။ အစ ဘုန်းကတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ ငြင်းနေရတာ။ ခုတော့ ခါးသီးမှုနှင့် ငြင်းကိုငြင်းရမှာ။

အောင်သန့် သိရင် အော်ရယ်မလား။ စိတ်ထိခိုက်မ ထား မသိနိုင်ပါ။

သည်ကိုစွကို မပြောဘဲထားလိုက်တာ အေးသည်။ ခေါင်းထဲမရှိသော အကြောင်းအရာကို စကားထဲ ထည့်မပြော ချင်ပေ။

နဂိုကတည်းက သေချာနေသော ကိစ္စတစ်ခု။ အပြီး
အပြတ်ကို သေချာသွား၏။

သည်ကောင်မလေးနှင့် သူ ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါ။ နောက်
တစ်ခါ ဖေဖေ သည်ကိစ္စပြောကြည့်၊ သူ့ဘက်က ခိုင်ခိုင်လုံလုံ
ငြင်းစရာတွေ ရှိနေပါပြီ။

အခန်း (၆)

အားနာတယ် ကိုအောင်ရာ တကယ်ပါ”

တွယ်တာက အသံတိုးလေးနှင့် သိုမိ၏။

“ငါ ညက အနိတ်စုကိုရွဲပြီး မအိပ်ဘဲ နေလိုက်လို့

... မနက် ဘယ်လိုမှမနိုးဘူးဖြစ်သွားတယ်... ဆောရီးနော်”

“ရပါတယ်”

“ငါ့ကြောင့် မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်ရတာ... ငါ စိတ်

ကောင်းပါဘူး”

“အင်း... ဖြစ်ပြီးတော့မှ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“ကိုအောင်”

“ပြော”

“နင့်သူငယ်ချင်း ငါ ပြောပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး ရပါတယ်... ငါ ခွေလာယူမယ်လေ”

“အင်းပါ... ငါ နင့်သူငယ်ချင်းကို တောင်းပန်ပေးမယ်”

ရေချိုးခန်းတံခါး လှစ်ခနဲပွင့်သွားတော့ တွယ်တာက မျက်လုံးလေး ဝေ့ကြည့်သည်။

“သမီး တွယ်တာ... မြန်မြန်ပြောကွယ်... ရေချိုးရင်းတန်းလန်း အအေးမိမယ်... နောက်မှ ပြန်ဆက်ပြောချင်ပြော”

“အင်းပါ”

အန်တီစုက တံခါးဝလာရပ်သတိပေး၏။

“ဒါပဲနော် ကိုအောင်... နင်လာခဲ့လေ”

တွယ်တာက ခလုတ်လေးနှိပ်ပြီး ကော့လက်စံကို အန်တီစုထံ လှမ်းပေး၏။

“အန်တီစု ဘာမှန်းလဲမသိဘူး... တစ်ဖက်ကလူ အားနာစရာ”

“အားနာရင် ညည်းလေး မြန်မြန်ပြောပေါ့”

“ပြောနေတာပဲ”

“ဘာ အားနာစရာလဲ... သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့”

“ဒီမှာ ရေချိုးရင်းမတ်တပ် တရုတ်တလျား လျှောက်ပြောနေရင် နေမကောင်းဖြစ်မယ်... နေမကောင်းဖြစ်ရင် အဲဒီကောင်လေးက ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်မှာမဟုတ်ဘူး... ဆေးတစ်လုံး လာတိုက်မှာမဟုတ်ဘူး... အိပ်ရေးပျက်ခံ လာထိုင်စောင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“နားငြီးတယ်”

တွယ်တာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပစ်၏။ မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ဖယ်ပစ်ရင်း ရေပန်းတိုက်ကလေးကို ဖြုတ်ယူ သည်။

မျက်နှာလေးမော့ပြီး မျက်နှာပေါ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖျန်းရင်း နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်မိ၏။ အိပ်ရာနိုးတာနှင့် စိတ်မကြည်စရာ စတင်တွေ့ရပြီ။

ရေချိုးခန်းတံခါး လာမထုခင် မြန်မြန်ချိုး မြန်မြန်ထွက် မြန်မြန်အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာတာတောင်မှ...

“ကြာလိုက်တာ... ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီ”

ဟုဆိုသေး၏။

“အေးလဲ ကောင်းတာပဲ”

“ပြီးရော”

အန်တီစုက တွယ်တာစားဖို့ ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥ
ကြော်ကို ကျကျနန ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်။

“ညကတည်းက ပြောတယ်”

ထမင်းကြော်တစ်ဖွန်း ခပ်စားရုံရှိသေး ကြားရပြီ သည်
အသံတွေ။

“စောစောအိပ်ပါလို့ . . . ခု ကြည့်စမ်း . . . ဆယ့်တစ်
နာရီထိုးပြီ . . . ဒီကြားထဲ လာလိုက်တဲ့ တယ်လီဖုန်း . . . အဲဒီ
မောင်အောင်သန့်ဆို ခုနစ်ကြိမ်လောက်ရှိနေပြီ . . . ဘာတွေ
ဒီလောက်အခံကြီးနေလဲ မသိဘူး”

“သမီး သူ့ဆီက ခွေတစ်ခွေငှားထားလို့”

“အောင်မလေး . . . ပြန်မပေးမှာကျနော့ပဲ”

“သူ့ဥစ္စာမဟုတ်ဘူး အန်တီစုရဲ့ . . . မသိဘဲ ပြောမနေ

စ”

“သူ့ဟာမဟုတ်ဘဲ သူက ဘာလို့ငှားလဲ”

“တွယ်တာက ဇွတ်ယူလာတာ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာ . . . အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေ
တ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာ . . . အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက”

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်လာ၏။ အန်တီစုက
လှမ်းကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုတော့ဘဲ မီးဖိုဆောင်ဘက်
လှည့်ဝင်သွား၏။ ဆက်နေလျှင် ဆက်ပြောလျှင် တွယ်တာ
ပေါက်ကွဲတော့မှာ။ အော်ဟစ်မိတော့မှာ တွယ်တာမျက်နှာရိပ်
ကို အန်တီစုက သိသည်ပေါ့။

အလိုလိုမှ ခေါင်းတွေက အုံခဲနေတာ။ နီးနေတာ ကြာ
ပေမယ့် မျက်လုံးတွေက မထချင်။ ဆက်အိပ်ချင်သေးသည်။
ည ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ရေးပျက်ပျက် မနက်ဆို မိုးလင်းတာ
နှင့်နီးရော။ ပျင်းပျင်းနှင့် ဆက်ခွေချင်သာ ခွေနေမှာ။ နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် ပြန်အိပ်မပျော်တော့တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။

အိပ်ရေးပျက်လျှင် တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
မပျော်လျှင် တစ်နေ့လုံး ခေါင်းမူးတတ်တာ သူမ အကျင့်ပါ။
ခေါင်းမူးတော့ ရင်ထဲပြည့်ကာ အန်ချင်သည်။

ဒါတွေကို အန်တီစုက သိလို့လည်း အိပ်နေလျှင် လုံးဝ
နီးမပေးတတ်ပါ။ သည်တစ်ခုတော့ အန်တီစုပန်ကို တွယ်တာ

သဘောကျပါသည်။

ထမင်းကြော်ကို စိတ်အေးလက်အေးစား။ ကော်ဖီ
သောက်နေတော့ အန်တီစုပန်က ကိတ်မုန့်ပန်းကန်လေး လာချ
ပေး၏။

“တော်ပြီ... တွယ်တာ မစားချင်တော့ဘူး”

အန်တီစုက တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်သွားပြီး ဘီစစ်ပုလင်းထဲ
က ဘီစစ်တစ်လုံး ထုတ်ယူလာ၏။

“ရှေ့... ကော်ဖီနဲ့ သောက်ချလိုက်... ခေါင်းကြည့်
သွားအောင်”

သည်တစ်ခါ ဆန့်ကျင်ဘက်မဆိုနိုင်ဘဲ ယူသောက်
သည်။

“ဒီအချိန်ထိအိပ်တော့ ခေါင်းအုံမှာပေါ့”

မှန်နေတော့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ အောင်သန့် ရောက်လာ၏။
တွယ်တာက အောင်သန့်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်ပေးဖို့ပြင်
တော့...

“နေ နေ... အန်တီ လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး တွယ်တာကို တစ်ချက်ကြည့်၏။ အန်တီစုက

ကော်ဖီပန်းကန်ကို အောင်သန့်ဘက် ဝှိုးပေးသည်။

“သောက်ကွယ်... သားလေးက ခွေကိစ္စလို့မှမပြော
ဘဲ... အန်တီစုပန် ရှာပေးမှာပေါ့... တခြားကိစ္စမှတ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ် အန်တီ”

စောစောတုန်းက သူ့အလုပ်သူလုပ်နေတာ။ အောင်သန့်
ရောက်လာမှ တွယ်တာ့အေး ဝင်ထိုင်ပြီး စကားဆိုနေတော့
နားပင်မလည်နိုင်အောင်ပါ။ အန်တီစုပန် ကြည့်ရတာ
အောင်သန့် မပြန်မချင်း ထိုင်နေတော့မည့်ဟန်။ တွယ်တာ
မျက်ခုံးလေး ရှုံ့သွားရသည်။

အန်တီစုပန် စိတ်သဘောထားက ဘယ်လိုပါလိမ့်။
အောင်သန့်နှင့် တွယ်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုကြမှာ
မလိုလားဘူးလား။ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာလည်း အားလုံးအသိ။

သည်အရွယ်သာ ရောက်လာရော ဖေဖေနှင့် မေမေ
တွယ်တာ့ကို ဒါမျိုး အဟန့်အတား တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ပါ။ တွယ်တာ
ကို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်
မှုရှိအောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းကဏ္ဍမှာလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒ။ ကြိုက်ရာလူ
ကို ပေါင်းစေသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့က ခေတ်မီပွင့်လင်းသ

အခန်း (၁၃)

ကြီးစုက တံခါးကို ဖွဖွကလေး နှစ်ချက်ခေါက်ပြီး နေလိုက်၏။

တွယ်တာက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“နို့ရပြီ သမီးရယ်”

အငွေတွေ တထောင်းထောင်းထနေတော့ တွယ်တာ မျက်နှာလေးမဲ့သည်။

“ဒီလောက်အပူကြီး ယူလာရသလား”

“သမီးက အေးမှကြိုက်တာလား”

“ပူပူနွေးနွေးလေးပေါ့... ဒီလောက် ပူခြစ်နေရင် လျှာ ချက်မှာ”

“အင်း... အင်း... နည်းနည်း အေးအောင် ပြန်လုပ် ပေးမယ်”

ကြီးစုက နို့ခွက်လေးကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။
ခဏကြာတော့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာပြီး တံခါး ခေါက်သည်။

“ရပြီ သမီးလေး... ရော့”

“အင်း... ပေး... ပေး”

တွယ်တာက လှမ်းယူပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏။

နို့ခွက်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း နို့တီရုပ်နံ့ကို ဖျတ် ဖျတ် သတိရမိသည်။

ညတိုင်းညတိုင်း တစ်ညမပြတ် အမြဲတိုက်တော့ အိပ်ရာ နှစ်ခါနီးဆို နို့တစ်ခွက်မသောက်ရသေးလျှင် တစ်ခုခုလိုနေသ လို အိပ်မပျော်ချင်ပါ။

ကြီးစု ဖျော်ပေးသော နွားနို့ကိုလည်း မိတ်တိုင်းမကူ။
ချက်ပုံကိုက မတူတာနေမှာ။

ရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်မှာကိုမဟုတ်ဘူး။

မျက်လုံးနှစ်စုံ ဆုံကာ စကားတွေအချေအတင် ဖြစ်ရသည်။

အန်တီ တွယ်တာ စိတ်မရှည်ဘူးနော်။ ဟွန်း... ဘာမှတ်လဲ။ ခြံထဲဆင်းပြီး ဒုန်းပေါ်သွားထိုင်ပြောပစ်လိုက်မှာ။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့။ တွယ်တာ့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသရိပ်နှင့် တလက်လက်ပြာလဲ့လာ၏။

“သမီး”

အန်တီစုပန်က အကြည့်မလွှဲသေးဘဲခေါ်၏။

“ခဏနေရင် သမီးမေမေနဲ့ အပြင်လိုက်သွားရမှာ... ပြင်ဆင်ရဦးမှာဆိုတော့ စကားမြန်မြန်ဖြတ်ကြနော်... သမီးလေး မေနေမှာစိုးလို့... တော်ကြာ မေမေ ဆူနေမှာ”

“အင်းပါ”

တွယ်တာ့အကြည့်ကို နားလည်တော့ အန်တီစုပန်က တစ်ဆင့်လျှော့ချသည်။

ဒါတောင် အကြာကြီး စကားဖောင်ဖွဲ့မနေဖို့ မှာခဲ့သေးတာ။

အန်တီစုပန် ထွက်သွားတော့မှ တွယ်တာက ကျေနပ်စွာ

ပြီးပြီး ကော်ဖီပန်ကန်လုံးလေးကို ကောက်ယူမော့သောက်သည်။

“တွယ်တာ”

“ဟင်...”

“အဲဒီမိန်းမကြီးက ဘာလဲဟ”

အောင်သန့်က မအောင်နိုင်ဘဲ ချက်ချင်းမေးသည်။

“မယိပါဘူးဟာ”

“နင့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ပဲ”

“အလကားပါ”

“သူပုံစံက တင်းတင်းကြီးချစ်ပုံလဲ မရပါဘူး”

“ခေါင်းရှုပ်ပါတယ်ဟာ... ထားစမ်းပါ... နေဦး...”

“ဦး ခွေသွားယူခဲ့မယ်... ခဏစောင့်”

တွယ်တာက ဗီဒီယိုခွေလေးကို အပေါ်ထပ်တက်ယူပေးသည်။

ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးနှင့် သူမသဏ္ဍန်လေးက မြင်သူစွဲမက်လာကုန်ပါသည်။ ဘယ်လို အသည်းယားစရာလေးမှန်းမသိ။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လိုက်ကြည့်မိပြီးမှ အောင်သန့်ထိတင်ကာ အကြည့်လွှဲမိတော့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် တန်းတိုးသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒုန်းခနဲမြည်အောင်

လန့်သွားမိ၏။

အန်တီစုပန်က သူ့ကို အကဲဖမ်းစောင့်ကြည့်နေတာ။

အောင်သန့် ခေါင်းငုံ့ထားမိ၏။ တစ်ခါကြည့် တစ်ခါမိဆိုတာမျိုးဖြစ်ရသည်။

“ရော့လေ... ခေါင်းကြီးငုံ့လို့ဟဲ့... နင်က သတို့သားလောင်းမို့ ရှက်နေတာလား... ဟ... ဟ... ရယ်ရတယ်”

တွယ်တာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နောက်သည်။

“ဟာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

လှမ်းပေးသော ခွေကိုယူပြီး ကျွတ်ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ပြန်မယ်ဟာ”

“ဟောတော့... မြန်လိုက်တာ”

“နောက်မှပဲ လာမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ... ဘယ်နေ့လဲ... ပြောခဲ့ပါဦး”

မောင်တော်ရယ်”

အောင်သန့်ကို စနေကျ။ တွယ်တာက သူ့ကိုဆို

ကောင်မလေး သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ။

သူ့ရှေ့မှာ ရှက်ရွံ့အနေခက်ဖို့ဝေးလို့ ဟာသမြောက်

အောင် လျှောက်လောင်နေတတ်တာ။

“တွယ်တာ... မနောက်နဲ့ဟာ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

အောင်သန့် တစ်ချိုးတည်းထလစ်တော့ မနည်းပြေးလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... နေပါဦး... လိုက်လာရတာ လျှာထွက်တော့မယ်... ပြောစရာလို့ ခဏရပ်ပါဦး”

ခြံတံခါးနားရောက်မှပဲ အောင်သန့်က ရပ်တော့သည်။ တွယ်တာက လျှာထွက်ပြု၏။

“ပြော... ဘာလဲ”

“နင့်သူငယ်ချင်းကို ငါ တောင်းပန်ပေးရမလား... ဖုန်းနံပါတ်ပေးလေ”

“ရပါတယ်... နင်နဲ့မှ မသိတာ”

“မသိလဲဘာဖြစ်လဲဟဲ့”

“မဆက်ပါနဲ့”

“ဘာလို့”

“နင် ရှည်လှချည်လား”

“ဘာလို့ မဆက်ခိုင်းတာလဲ”

“နင့်ကို ဒီကောင် ဒေါပွသွားတာ... ဆယ့်တစ်နာရီ

အထိအိပ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး အပျင်းထူလို့ ယူဆသွားတာ... တော်ကြာ ဖုန်းဆက်ရင် နင်နဲ့ စကားများရမှာအတိအကျပဲ”

“အောင်မယ်... သူ့မျက်စိ ငါ ငှားအိပ်တာကျနေတာပဲ”

တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေးပဲသည်။

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်အချိန်နီးနီး သူ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ... နင့်သူငယ်ချင်းက ကြီးကျယ်လှချည်လား... နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ညီညီဘမြင့်တဲ့”

“ဪ”

တွယ်တာက ခေါင်းကလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“နင့်ကိုတွေ့ရင် အပြတ်ပြောမယ်လို့ ဒီကောင်က တေးသွားတာဟ... ဒါကြောင့် မဆက်နဲ့လို့တားတာ”

“ပြီးရောလေ”

အောင်သန့်က တွယ်တာကို ငဲ့ကြည့်၏။

“နင် တစ်နေ့တစ်ခြား လှလာတယ်”

“အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“မျက်စိထဲမြင်တာ ပြောတာပါ”

“နင်ဟာလေ ဟုတ်လဲဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

“အန်တီဂုပန်က နင့်အကြောင်းသိလို့ အနားလာထိုင်

နေတာ”

အောင်သန့် ပခုံးတွန့်သည်။

“ငါ တကယ်လန့်တယ်... နင့်ဆီ သိပ်မလာရဲတော့

ဘူး”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

“သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ငါ့ကို စားတော့ ဝါးတော့မလို

နဲ့”

တွယ်တာ တခစ်ခစ် ရယ်နေမိပါသည်။

“ဒီလို ကြောက်ရတဲ့သူလဲ ရှိဦးမှပေါ့”

ခြံတံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ အန်တီဂု

အနားရောက်လာပြီး...

“စကားနောက် တရားပါ... ဘာလို့ ပေါက်ကရတွေ

ထွက်ပြောနေတာလဲ သမီး... ကိုယ်က မိန်းကလေး”

“ဒီလိုပဲ စနေကျ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

တွယ်တာက လှေကားကို တဒုန်းဒုန်းတွက်ပစ်၏။
အန်တီစုပန်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

“ဟိုက ယောက်ျားလေး”

“သိသားပဲ”

“ဒါမျိုး စ၊စရာလား သမီး”

“ဇွယ်တာ ဘာပြောမိလို့လဲ”

“မောင်တော် ဘယ်တော့လာမလဲ ဆိုတာလေ”

“ဟာ... နောက်တာ... နောက်တာ... နောက်
လိုက်တာ... နောက်တာပါဆို ဘယ်လိုပြောမလဲ အန်တီရယ်
... အဲဒါ တွယ်တာ နောက်တာ”

တွယ်တာ ထပ်တီလဲလဲ ရေရွတ်ပြသည်။

“နောက်တာဆိုလဲ ဒါမျိုး မနောက်သင့်ဘူး”

“အမြဲနောက်နေကျ... အပြင်မှာဆို ဒီထက်ဆိုးတာ
တွေတောင် အားမနာတမ်းပြောနေကျပဲ... ဘာမှ အဆန်း
မဟုတ်ဘူး”

နောက်က ကျားလိုက်လာသလို ခလုတ်တိုက်မတတ်
ဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးပိတ်မိ၏။

“တွယ်တာ”

အန်တီစုပန်အသံက ခပ်ပြင်းပြင်းထွက်လာ၏။

“တံခါး ခဏဖွင့်စမ်း”

“မကုန်သေးဘူးလား ဆူစရာ”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဖျားကြည့်
သည်။

“ဂါဝန်က ပါးတယ်”

“ပါးတယ်”

တွယ်တာက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်၏။

“ဘာမြင်ရလို့ ပါးတာလဲ... မပါးပါဘူး”

“ဒီဂါဝန်ကို ညအိပ်ရာဝင်ချိန်ပဲ ဝတ်ရမယ်”

“ပြီးရော... ပြီးရော”

“ဟိုတစ်ယောက် မျက်လုံးကျွတ်ကျတော့မယ်”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ပြီး
လှည့်ထွက်သွား၏။

တွယ်တာက တံခါးလေးကိုပိတ်ဖို့ အဆင်သင့်ကိုင်ထား

ရင်း သွားတွေကို အချင်းချင်း ကျလိကျလိပြည်အောင် ကိုက်
ပစ်၏။

စိတ်တိုလွန်းလို့ပါ။

တံခါးပိတ်ပြီးမှ လှစ်ခနဲသတိရ၏။

မေမေနဲ့ လိုက်သွားရမယ်ဆိုလား။ အန်တီစုပန်ပြောလိုက်တာ။ အခန်းထဲကထွက်ပြီး မေမေတို့အခန်းဆက် ကူးဖို့။

“မေမေ”

“ဟော... သမီး လာ... လာ... အခုမှနိုးလား... အိပ်ပျက်မလေး”

တွယ်တာက မေမေ့ကို ကိုယ်ကြီးနှင့်ကပ်တိုက်ကာ ထိုင်ချတော့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ချစ်စနိုး မွှေးသည်။

“သမီးလေး”

“ရှင်...”

“ညက စိတ်ဆိုးပြီး မအိပ်ဘူးဆို... မနက်ကျတော့ မနိုးဘူးဆို... ဖုန်းတွေလာလိုက်တာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲဆို... တစ်ခွေငှားထားပြီး ပြန်မပေးလို့ဆို... အဲဒီကောင်လေးလာထောင်ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာနောက်တယ်ဆို... ဂါဝန်ကလဲ ပါးတာပဲတဲ့... ထရပ်စမ်း မေမေကြည့်ရအောင်”

အင်း... စုံစုံစေ့စေ့ရှိပါပေ။ တွယ်တာ ပြောပြနေတာပဲ။ တစ်ခုတလေများ ချန်ထားပါတော့လား အန်တီစုပန်ရယ်။

“ကလေးလေး”

“ဘာလဲ မေမေရဲ့”

“မတ်တပ်ရပ်စမ်း... မေမေ ကြည့်ရအောင်”

“အဟင်း”

တွယ်တာက ရှက်စနိုးရယ်ပြီး မေမေ့ရှေ့မှာ လက်ကားရားကလေးနှင့် ချာလပတ်ယမ်းအောင် ကိုယ်လေးနှစ်ပတ် သုံးပတ်လှည့်ပြသည်။

“ကဲ... ပါးလား... ကြည့်... ကြည့်”

မေမေက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ...

“စုက စိုးရိမ်လွန်တာပါ... ဂါဝန်က မထူပေမယ့် မပါးပါဘူး”

ပါဘူး”

“အင်းလေ... အသားလွတ်ကြီး... ပိုကိုပိုတယ်”

“လူကြီးကို မပြောကောင်းဘူး သမီးရဲ့”

“သမီး မုန်းလာပြီ... တကယ်ပဲ”

“သမီးကို အန်တီစုက ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း... နေရာတကာ သည်းပြနေတာ သူ့ရဲ့”

နက်တယ်ပေါ့... လူသိအောင် လုပ်ပြနေတာ”

“အိုး... သမီးရယ်”

မေမေက တွယ်တာ့နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ချောင်းလေး နှင့်ပိတ်၏။

“ငရဲကြီးအောင် အလကား လုပ်နေတယ်ကွယ်”

“ဓမ္မမေ့လျှော့ ကောင်းမှမကောင်းတာ”

“သမီးရယ်... မဆိုးချင်စမ်းနဲ့... ဒီလိုမျိုး ကိုယ့် အပေါ်ကောင်းတဲ့လူ... အလိုက်သိတဲ့ နားလည်တဲ့လူ... သမီးကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့သူ... သမီးအကြိုက် သမီးသဘောကို သမီးပြီးရင် နားအလည်ဆုံး သူ... အနွံတာခံတာ စိတ်ရှည်တာ ပူပန်တတ်တာ... ကျေးဇူး တရားတွေ မနည်းဘူး သမီးရဲ့”

“တော်ပါပြီ မေမေ”

“အန်တီစုသာ သမီးအနားမရှိရင် သမီး ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မယ်ထင်သလဲ... မေမေက ကျန်းမာရေးကောင်း တာမဟုတ်ဘူး... အိပ်ရာထဲအနေများတာ... အလုပ်ကိစ္စတွေ ကလဲ ရှုပ်သေးတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... တွယ်တာကကော ဘာပြောနေလို့လဲ”

“သမီးက ရိုင်းရိုင်းပျူပျူ မပြောရဘူး... မလုပ်ရဘူး”

“တစ်ခါတလေ စိတ်တိုလွန်းလို့ပါ”

“ငရဲကြီးမယ် သမီးရဲ့”

“မေမေကလဲ”

တွယ်တာ ခြေဆောင်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တော့...

“သမီး မေမေနဲ့လိုက်ရမယ်... အဝတ်အစားသွားလဲ”

ဟု လှမ်းပြော၏။

“ဘယ်လဲ မေမေ”

“မေမေ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီကိုပါ... သမီး လိုက်ခဲ့မှ

ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုက်ခဲ့ပြီး ဂျီကျုလို့မရဘူးနော်... ကြာမှာ”

“ဟာ”

တွယ်တာက လှေကားမှဆင်းလာပြီး ထမင်းစားခန်း ဘက် လှမ်းကြည့်၏။

“သမီး ဘာလိုချင်လို့လဲ”

အန်တီစုက အလိုက်စာသိလှမ်းမေး၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာလေးနှင့် တွယ်တာ ခေါင်းသမီး

သည်။

ကိုယ့်ကိုလိုက်ကြည့် အဖြစ်ရှာနေတာဆိုတော့ သူ့
ထားနိုင်အောင် ကိုယ်ကလည်း ပြန်ရှာကြည့်ထားရတာ။
တွယ်တာ့အဖြစ်ကို တွယ်တာ ရယ်ချင်မိပါသည်။

အခန်း (၇)

အောင်သန့် စကားတွေဆုံးတော့ ညီညီဘမြင့်က ပြုံး၏။

“ရော့ . . . ဒီမှာ မင်းရဲ့အသက်တာမျှ အရေးကြီးတဲ့ခွေ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ဖေဖေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိစ္စမို့ပါ”

“အင်းပါ . . . ငါကလဲ စတာပါကွာ”

ညီညီက အောင်သန့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အဲဒီ အနိတိစုဆိုတာ အမျိုးတော်လား”

“မတော်ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် တွယ်တာ့ကို ငါ့ဘေး

ထားရပြီမှာတောင် မလိုလားတဲ့ပုံပဲ . . . ယောက်ျားလေးတွေနဲ့

ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေစေချင်ပုံမျိုး”

“ဪ... ဪ”

“သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်ကျမှာတောင် စိုးရိမ်နေပုံပဲ... သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်... ငါ့ကွာ... အသည်းယားလွန်းလို့ အဲဒီအဘွားကြီးရှေ့ ဖက်နမ်းပြချင်တယ်”

ညီညီ မျက်ရုံးကြီး မြင့်တက်သွား၏။

“စိတ်လျှော့ပါဦးကွာ”

“ငါ တွယ်တုကိုချစ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ... ဒါပေမယ့် ငါ့ကို မယုံသင်္ကာသလို လာကြည့်နေတော့ ငါ့စိတ်တွေ ပိုပြီး မရိုးမရွှဲဖြစ်လာတာ... ဒါပေမယ့် ငါ လှုပ်တောင်မလှုပ်ခဲ့ဘူးကွာ”

“အဲဒီ ကောင်မလေးကကော”

ညီညီက မသိမသာမေးမိ၏။ အဲသည်ကောင်မလေး အကျင့်စာရိတ္တကို အနည်းငယ်တော့ သိထားသင့်သည်။

“တွယ်တာလား”

“အင်းလေ”

“တွယ်တာက တစ်မျိုးပါပဲ... ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာသံမှမကြားဖူးဘူး... ငါတို့က

လဲ တကယ်ရိုးရိုးသားသားပါပဲ... သူ့အဘွားကြီးကသာ ပူစရာမရှိ ပူနေတာ”

“ရည်းစားမရှိဘူးလား”

“အတိအကျတော့ မသိဘူး... ကြားတော့ မကြားမိဘူး... မင်းက ဘာလို့မေးနေတာလဲ... စိတ်ကူးပြောင်းသွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေတော့ ပေါတယ်”

“အင်”

ညီညီ ဖွဖွပြုံးလိုက်၏။ ရပြီ နောက်တစ်ချက်။ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းများတယ်လို့ ပြောရမယ်။

“မင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး တောင်းပန်မလို့တဲ့... ငါက

ချပါတယ်ဆိုလို့သာ... မင်းက အားမနာတမ်းပြောချမှာ”

“ပေးလိုက်ရောပေါ့”

“ဘာလဲ... မင်းပြောချင်လို့လား”

“ဒါပေါ့... အပြတ်ပြောပစ်မှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့”

အောင်သန့်က တားမြစ်လေ သူက ပိုမိုတင်းပစ်လေ

ပါပဲ။

အသန်း (၈)

“ဟင်”

ဖေဖေစကားကြောင့် စားမလို့ပြင်နေသော ထမင်းလှတ်
ထား လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်တန့်သွားရ၏။ ဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို
ရှုန်ချထားပြီး ဖေဖေဘက် ငဲ့ကြည့်မိသည်။

ဖေဖေက သဘောကျပြီး မေမေ့ကိုပြောပြ ရယ်မောနေ
အား တွယ်တာ မသိမသာ နှုတ်ခမ်းကိုက်မိသည်။ ဖေဖေစကား
ကို နားထဲအကြိမ်ကြိမ် ကြားနေမိသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

... ညသန်းခေါင်အထိ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေပြီး မနက်လင်းတော့
စောစောမထဘဲ ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ထတယ်ဆိုတော့
သူနဲ့မကိုက်ဘူးတဲ့... ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းများ
တာလဲ ဆိုးစာယ်တဲ့”

တွယ်တာ မျက်နှာလေး စုပုပ်လာရသည်။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းမဆန်ဆန်
လျှောက်ပြောနေတာ သူမို့ အရှက်မရှိတယ်။ သည်ကကော
တွယ်တာကကော သူ ကြိုက်နေလို့လား။ ဝေးသေး။ သမီး
အလိမ္မာလေးဖြစ်ချင်လို့သာ ဟွန့်... အရေးမပါတာ။

တွယ်တာ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့သည်။ မုန်းလိုက်တာ
မမြင်ဖူးသေးခင် မုန်းသွားမိ၏။

“ဖေဖေ”

“တာလဲ သမီး”

“သမီး မနက်အိပ်ရာထနောက်ကျတာ သူက ဘယ်လို
သိလဲ”

“ညီညီက အောင်သန့်နဲ့ ခင်တယ် သမီးရဲ့... ဟို
တစ်ရက်က ခွေတစ်ခွေငှားပြီး သမီးက ပြန်မပေးလို့ ဖုန်းဆက်
တော့ အိပ်နေတာနဲ့တိုးလို့ဆို... ဟုတ်လား သမီး”

တွယ်တာ ငြိမ်ကျသွားမိသည်။

နင့်ကို အိပ်ပုပ်မလေး... အပျင်းထူမလေးလို့ ယူဆ
သွားတာဆိုသော အောင်သန့်စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိ
မိသည်။

“အဲဒီနေ့က သမီး ခေါင်းမူးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်”
ဖေဖေကိုတော့ ဖြေရှင်းချက်ပေးမိသည်။

“မနက်ဖြန်ညနေ သူတို့မိသားစုကို ထမင်းစားဖိတ်
ထားတယ်”

“ရှင်...”

တွယ်တာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ သူက ငြင်းထား
တာကို သူမိဘတွေက ဇွတ်ခေါ်လာမလို့တဲ့လား။ သူကကော
ငြင်းပြီးမှ ဘာလို့ပြန်ခေါင်းညိတ်တာလဲ။ မတတ်သာလွန်းလို့
ရှုံ့မဲ့ပါလာရမှာ သနားစရာ။

တွယ်တာက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးမိသည်။ ထမင်းစားပြီး
တော့ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကလိချင်စိတ်က အလုံးအရင်းဝင်လာ၏။

တွယ်တာကိုများ သူက ငြင်းရတယ်လို့။

ဖေဖေ ဖုန်းနံပါတ်စာအုပ်ကို လှန်ကာ ဦးဘမြင့် ဖုန်း
နံပါတ်ကိုရှာ၏။

ဘမြင့်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ဘီနဲ့စမှာမို့ ဘီရှိရာ
စာမျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဟော... တွေ့ပါပြီ။

ဖုန်းနံပါတ်ကို စိတ်ထဲအလွတ်မှတ်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းကို
ထွက်လာတော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးဝေကြည့်ရင်း အန်တီစုကို
ရှာမိသည်။ အန်တီစု ရှိမနေပါ။

တွယ်တာ ကံကောင်းတာပါပဲ။

“ဟဲ့လို့”

ဖုန်းထူးသံကတော့ ခပ်ငယ်ငယ် ယောက်ျားလေးအသံ
တစ်ခုပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ညီညီဘမြင့်လို့ ဘယ်အတပ်ပြောနိုင်မှာ
လဲ။

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဗျာ...”

တစ်ဖက်လူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပုံ။

“ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်တာလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ
ခင်ဗျာ”

မေးသံက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။ ညင်ညင်သာသာ။

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ သိချင်တယ်”

“မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး”

“ဟင်...”

တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ပစ်လိုက်၏။

“ညီညီဘမြင့်နဲ့ ပြောချင်တယ်”

“မရှိဘူး”

“ရှင်ပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံရမှာလား”

“မယုံရင် လဲသေလိုက်ပေါ့”

ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိလှသည်။ သည်လောက် မာကျောရင့်သီး
တာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့ပါ။

သူကလည်း စတော်သေး။ သူကပဲ အထက်စီးက

မာရေကျောရေ။ သူ ပိတ်ပြောလိုက်တော့ အသာပိတ်သွား၏။

ခဏဆို ခဏလေးပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲ သူမက...

“ရှင်ပဲဖြစ်မှာ”

ဟု အငြိုးအတေးရှိသံလေးနှင့် ဆို၏။

“မင်း သိလျက်နဲ့ ဘာလို့ လျှာရှည်မေးနေသေးလဲ”

“ရှင် ရိုင်းလှချည်လား”

“မင်းကိုယ်မင်းလဲ မေးကြည့်ဦး... ငါ ယဉ်ကျေးရဲ့ လားလို့”

“သွားစမ်းပါ”

“မင်းကပဲ ပြောရသေးတယ်”

“ရှင်ဆီ ဆက်ချင်လွန်းလို့ ထင်နေလား”

“ဒါတော့ မင်းအကြောင်း မင်းသိမှာပေါ့”

“ရှင် မနက်ဖြန် လိုက်လာရမှာ မရှက်ဘူးလား”

“ဘာ”

တွယ်တာက သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်လိုက်၏။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ... နားမရှင်းဘူး”

“ရှင် မနက်ဖြန်ညနေ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ထမင်းလာစားမယ်လေ... အဲဒီကိစ္စရှင် အဲဒီကိစ္စ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်ကို သနားတယ်”

သူက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“မင်းက တွယ်တာလား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“ရှင် ဒီလောက်ညွှံ့မယ် မထင်ပါဘူး”

“နေပါဦး... ဖုန်းဆက်ရအောင် မင်းနဲ့ငါ သိလို့လား”
မေးလိုက်ပုံက မညွှာမတာ၊ စာနာမှု ကင်းမဲ့လွန်းပါ

သည်။

“မသိပါဘူး”

“ဘာလဲ... မင်းက ကောင်လေးတွေဆီ ဒီလိုပဲ ဆက်နေကျလား... ဟုတ်လား... အံ့ပါရဲ့ကွာ... စံပဲ”

“ရှင်... ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ”

“အရှိကို အရှိအတိုင်း သုံးသပ်တာပါ”

“တော်ရုံလဲ ဘဝင်မြင့်ပါ... ရှင်ကိုကြိုက်လို့ စိတ်ဝင်စားလို့ ဆက်တာမဟုတ်ဘူး... ကျွန်မကို ရှင် သွားပုပ်လေလွင့်ပြောစရာလား... အိပ်ပုပ်တယ်တို့... ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများတယ်တို့ဆိုတာ ရှင်နဲ့ ဘာမှဆိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူး... ဖေဖေကိုငြင်းဖို့ အကြောင်းပြချက် ရှာရတာပဲ... ဒါပေမယ့် မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် သိထားဖို့က ကျွန်မလဲ ရှင်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး... စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မေမေတို့စကား နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ကျွန်မက သမီးလိမ္မာပဲဖြစ်ချင်တယ်လေ”

“ဘာ”

“ရှင် ကြားမှာပါ”

“ကြားတယ်... ပြီးရောလေ... မင်း စောင့်ကြည့်” တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သလို ခပ်ပိုင်ပိုင် ဆိုလိုက်၏။

တွယ်တာလည်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ဘာဆက်ပြော ရမှန်းမသိတော့။ ပြောစရာလည်း ကုန်ပြီ။

“ရှင်... ကျွန်မအကြောင်း နောက်ကွယ်မှာ မပြောပါနဲ့... ဒါပဲ... ရှင်ဟာရှင် တခြားအကြောင်းပြောပေါ့”

“မလိုတော့ပါဘူး”

“ဟင်...”

“မင်းကို ငါ့တက်ကလဲ မငြင်းတော့ပါဘူး”

“ဘာရယ်”

“မင်း ကြားမှာပါ”

“ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ... စောင့်ကြည့်လို့”

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်မိ၏။

“ဒီမှာ”

“ပြော”

“ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ”

“ရပါတယ်”

ရယ်ထေ့ထေ့အသံကို နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ

အရမ်း။

“ငါလဲ သားလိမ္မာ လုပ်တော့မယ်”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

သူက ကျေနပ်လွန်းစွာ အားတက် ဝမ်းမြောက်စွာ ပီပီ

သသ ထအော်ရယ်နေပါသည်။

“သမီး တွယ်တာ”

“ရှင် အန်တီစု”

ဖြုန်းဆို အန်တီစုပန် ဘေးနားရောက်လာတော့

တွယ်တာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။

“ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ... ကြာပြီ”

“ဟို...”

တွယ်တာ အခက်တွေ့သွား၏။

“ဘယ်သူတုန်း သမီး”

“ညီညီဘမြင့်ဆိုတဲ့ လူပါ အန်တီ”

“ဪ”

ညီညီက တစ်ဖက်မှ အသံအားလုံး ကြားခွင့်ရနေသည်။

“မြန်မြန် စကားဖြတ်တော့... အန်တီစုနဲ့ ခြံထဲဆင်း
လျှောက်ရအောင်... ကြားလား သမီး”

“တွယ်တာ မလျှောက်ချင်ဘူး”

“လျှောက်မှဖြစ်မယ် သမီးရဲ့... ကန်စွန်းရွက်ကြော်
တွေ သမီးအစားများတာ အန်တီ သိတယ်... သမီးနဲ့ သိပ်
တည့်တာမဟုတ်ဘူး... စားနေတုန်း မတားချင်လို့သာ...
အစာမကြေဖြစ်ပြီး အန်နေရင်အခက်... လမ်းလျှောက်မှဖြစ်
မယ်”

“ကျွတ်... စိတ်ညစ်တယ်”

တွယ်တာက ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ခနဲချလိုက်သည်။

“သမီးပဲ ဖုန်းပြောနေတဲ့ဟာ”

“အင်းလေ... အန်တီပဲ သတိပေးတာပဲဟာ”

“သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“မနက်ဖြန်ညနေတွေမှ ဆက်ပြောကြပေါ့”

“မပြောချင်ပါဘူး... မုန်းလို့”

“သမီး ရန်တွေ့နေတာ ကြားပါတယ်”

“သူ့ကို ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ ဖုန်းဆက်ရသေးလား”

တွယ်တာက လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

အန်တီစုကို ဆက်ရှင်းပြနေလည်း အပိုပါပဲ။ နားလည်
ပေးနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပါ။

“သမီး... မြန်မြန်ဆင်းခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညီညီဘမြင့်က ဖုန်းခွက်ချပြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ် စဉ်းစားနေ
မိသည်။

အန်တီစုဆိုတာက တွယ်တာကို အရိပ်လိုလိုကြည့်
စောင့်ရှောက်တတ်သူလား။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သံလေးနှင့်
ညည်းလိုက်တာကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“စိတ်ညစ်တယ်” တဲ့။

ညီညီ ဖွဖွလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ အဲသည် ကောင်မလေး
တို့ မမြင်ဖူးသေးပေမယ့် ခပ်ပါးပါးကလေးတော့ စိတ်ဝင်စားမှု

ဖြစ်ထွန်းသွားရပါသည်။

ထူထူပျစ်ပျစ် စိတ်ဝင်စားမိလျှင်လည်း သူ့ အခက်တွေ့ နိုင်သည်။ ကြားထားရသော သူမ ဝေရိုက်တွေက သူ့နှင့်မကိုက်ညီလှပါ။

သမီးအလိမ္မာ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပဲ။ သူ့ကို သူမဘက်က လက်ခံခေါင်းညှိတ်ဖို့ တွေးထားပုံရသည်။

သူကကော...

သူ ဘယ်လိုမှ တွေးလို့မရနိုင်။

သူမသတ္တိကို သူ ချီးကျူးရမလား။ လေးစားရမလား။ သူ့ကိုလည်း မမြင်ဖူးသေး။

သူ့စိတ်ကိုလည်း မသိသေးဘဲ ဆုံးဖြတ်ရဲစိတ်ရှိနေတာ မယုံနိုင်စရာပါဘဲ။

အဖေ အမေတို့ကသာ သဘောတူလို့ကတော့ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖြစ် လက်ခံမှာပဲလို့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို ပေါ့ဆဆ သဘောထားခဲ့ပုံပါလား။

သူမ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်မှုဆိုတာကို လျစ်လျူရှုထား ပုံရသည်။

အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပြီး အစစ

အရာရာ အားကိုးမှီတွယ်နေရမယ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံးအတွက် အဖော်ကောင်းဖြစ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ အများကြီးပါပဲ။

ဒါတွေကို ဘာတစ်ခုမှမတွေးဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး ထိ ထိုးသလိုလုပ်ပစ်တာကတော့ လွန်လွန်းရာကျပါသည်။

လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်ညစ်ရမှာ သူမ တွေးထားသင့်သည်။

ကြောက်တတ်ဖို့ ကောင်းသည်။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

သူ အတွေးရကျပ်သွား၏။

ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်။

တကယ်ဆို သူမလည်း လူသားတစ်ဦးပါပဲ။ ခံစားချက် ဆိုတာ ရှိရမည်။

ဟုတ်သည်။ ရှိကိုရှိသင့်သည်။ ရမ်းသန်း ဇွတ်တိုးဖို့ ခိုက်ခိုက်မဲမဲ ဘယ်တုန်းက အသင့်ရှိနေခဲ့သလဲ။

ဟာ... မင်း မှားနေပြီ တွယ်တာ။

မဟုတ်သေးဘူး။ အနီးအနားရှိ ဆိုဖာပေါ် သူ ထိုင် ချသည်။

ကိုကိုက သူ့ရှေ့ လာရပ်၏။

“ဘာတွေ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ဗျာ...”

သူ ခေါင်ယမ်းနေမိတာ သူပင် သတိမပြုမိပါ။

“ညီ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဟိုကောင်မလေး အကြောင်းပါ”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“တွယ်တာ”

“ဪ”

ကိုကိုဘမြင့်က ပြုံးချင်သလိုလို ဘာလိုလို။

“ဘာလိုလဲ”

“ဖုန်းဆက်တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်သလားတော့ မမေးနဲ့”

ညီညီက ခပ်မိုက်မိုက်ပြင်ထိုင် လက်ပိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို အပြတ်အမိန့်ပေးသွားတာ... သူ့အ

ကြောင်း ကွယ်ရာမှာမပြောနဲ့တဲ့... သူကတော့ မိဘစကားနားထောင်မယ်တဲ့... စိန်ခေါ်သွားတယ်... ဟား... ဟား”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဗျာ...”

“မင်းက ကြီးကျယ်နေတော့ ဟိုဘက်က ရွဲ့တာပေါ့”

“ရွဲ့တာ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟ... ရွဲ့တာပေါ့”

“သူ တကယ်ပြောပုံရတယ်... သူ နောက်တာမဟုတ်

“မင်းကို ကြည့်မရလို့ပါကွာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တာပေါ့... သူ့မိဘ သဘောတူတိုင်း ခေါင်း

ညိတ်မှာတဲ့လား... သူလဲ တွေးကြည့်ဦးမှာပေါ့... မိန်းကလေး

“မထင်ပါဘူး... စကားပြောပုံက ပစ်စလက်ခတ်ကြီး”

“မင်း... စိတ်ပျက်သွားလား”

“အစကတည်းက စိတ်မပါတာ”

“နောက်တော့ မင်း သူ့ကိုချစ်လာမှာပါ”

“သေချာလှချည်လား”

“သူက ချစ်စရာလေးပဲ... ဖြူဖြူစင်စင်လေး”

“အင်းလေ... မနက်ဖြန် တွေ့ဖူးတယ်ရှိအောင် ကြည့်

တာမှ”

၉၄

မန်သီခိုင်

“သေချာကြည့်ရင် မင်း စွဲသွားမှာ”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ညီညီက လက်မခံချင်ပုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုပြီး ထာ
ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၉)

ဖေဖေက အဆင်သင့် ဧည့်ခန်းထဲက ဆင်းကြိုစောင့်
နှင့်နေရမည်ဟု ဆိုတာကြောင့် မကြည့်တကြည် မျက်နှာပေး
လေးနှင့် ဆိုဖာပေါ် ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေမိပါသည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ ပေါ်တီကိုအောက်တည့်တည့်မှာ ကား
အစစ်စီးရပ်လိုက်တာ မြင်ရပါသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက ပျာပျာသလဲနှင့် နှစ်ဆင့်သုံးဆင့်
နွဲ့သောလှေကားကို ဆင်းကြိုပေမယ့် သူမက ငုတ်တုတ်
မမြင်ချင်ပါဘူး။

ကျောပေးပြီး ထိုင်နေမိ၏။

“လာကြပါရှင်...လာ...ထိုင်ကြနော်”

ခြေသံတွေ တဖျပ်ဖျပ်ကြားပေမယ့် မကြည့်မိပါ။ ကြည့်

ချင်စိတ်လည်း မရှိ။

“သမီး”

မေမေက တွယ်တာ့ကို မနှစ်သက်ကြောင်း မျက်လုံး
လေးနှင့်ပြော၏။

မျက်စိရှေ့ ရောက်လာကြတာက ဖေဖေ၊ မေမေရယ်၊
နောက်ထပ် လူကြီးနှစ်ယောက်ရယ်၊ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရယ်၊
လူငယ်လေး တစ်ယောက်မှမပါ။ ဘယ်မှာလဲ ညီညီဘမြင့်။

“သမီး...လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်စမ်းကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တွယ်တာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ သူမ အရိုင်းအစိုင်း
မှမဟုတ်တာ။

မကျေနပ်တာကလည်း ညီညီဘမြင့်ကို။

မေမေက တွယ်တာ့ပန်းလေးဖက်ပြီး ရွန်းရွန်းဝေအောင်
မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။ တွယ်တာ မျက်လွှာချနေမိပါသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“မောင်ညီညီကို သွားခေါ်ပါဦး...ကားထဲမှာ”

“ဟင်”

သူမ မျက်နှာလေး ဖြူရော်ကာ မျက်လုံးလေးပြူးသွား

၏။

ရာရာစစ သူမကိုယ်တိုင် သွားပင့်ရအောင် သင်းက
ဘာနို့လို့လဲ။ မကျေနပ်စိတ်က ရင်ကို အလုံးအရင်း ဆောင့်တက်
သည်။

“သွားခေါ်လိုက်ဦးနော် သမီး”

မေမေက ထပ်တစ်ကြိမ် တိုက်တွန်းသည်။ တွယ်တာ
မပြေးရုံတစ်မည် လျှောက်လာ၏။ ကားထဲကို ငုံ့ကြည့်တော့
ထိုင်အပြည့်နှင့် ခပ်အေးအေးထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို
မြင်ရပါသည်။

ဟွန့်...ပုံစံကိုက။

အညိုအနက်နှင့် အဖြူစင်းကျား စပို့ရှပ်နှင့် ဆံပင်တွေ
က အလွန်တရာ သပ်ရပ်နေပါသည်။

ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် ရုပ်မဆိုးဘူးဆိုဟာ
လောက်တော့ မှန်း၍ရနိုင်၏။ စေ့စေ့ကြည့်လို့ကော ကောင်းမှာ

တဲ့လား။ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့ယှက်ထားရင်း ခေါင်းငုံ့
မျက်လွှာချကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေးဘဲ ခဏလေးငြိမ်နေ
လိုက်၏။

တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်စမ်း တွယ်တာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးမိ၏။

နင် လုပ်လိုက်တာဟာ သူ့ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားတဲ့
ပုံမျိုးဖြစ်ရမယ်။ သူ အံ့ဩသွားရမယ်။ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်မယ်။
မှန်းထားသလို၊ ထင်ထားသလို၊ တွက်ထားသလို လုံးဝမဖြစ်စေ
ရဘူး။

ဒါဆိုရင်...

သူ ဘယ်လိုထင်ထားမလဲ။ ရှင်းလွန်းပါတယ်။ တွယ်တာ
က သူ့ကို မတတ်သာလို့သာ ကားဘေးအရောက်လာခေါ်ရမှာ
အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေမှာပဲ။ စုပုပ်နေမှာပဲ။

ရန်စကား တစ်ခွန်းခွန်းတော့ မမျိုးသိပ်နိုင်ဘဲ ဆိုမှာပဲ။
တွယ်တာ ခေါင်းလေးမော့မိသည်။ အားပါးတရပြုမိ
သည်။ ကျွန်မရဲ့ လှိုက်လှဲမှုကို ရှင် မူးမေ့မတတ်ဖြစ်စေရမယ်
ညီညီဘမြင့်ရယ်။

သူမက ကားထဲကို လှမ်းကြည့်၏။ ညီညီဘမြင့် မသိ

တာ အကြည့်လွှဲမိပါသည်။

သူက စေ့စေ့စိုက်စိုက် တဝကြီး ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ ဖိနပ်
မြင့်လေးနှင့် ဆင်းကတည်းက တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်နေ
လိုက်တာ။

ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းတာတော့ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

တကူးတက အလှပြင် ခြယ်သထားပုံလည်းမရ။ အင်္ကျီ
အနက်ပါးပါးကလေးနှင့် ပန်းခွီရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး
လေးပင် မထင်တထင်ရှိနေသော မျက်နှာလေးက သူ့အတွက်
တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ ရှိခဲ့ပုံမရ။

အိမ်မှာနေရင်း ပုံစံလေးနှင့် တကယ့်ကိုသာမနီ။ မျက်လုံး
လေးတွေက ဝိုင်းစက်ပြီး အရောင်တလက်လက်။ နှုတ်ခမ်းဖောင်း
ဖောင်းလေးက ထူထူစုစု။ မျက်ခုံးမည်းမည်းတန်းတန်းလေးက
ထင်ထင်သာသာ။

ဒါကြောင့်လည်း မြင်ဖူးသူတိုင်း သူမ ချစ်စရာကောင်း

တာ အသိအမှတ်ပြုရတာ။

“ကိုညီညီ”

ညင်သာသော နူးညံ့သော ချိုမြိန်လွန်းသော ခေါ်သံ
လေးကြောင့် မျက်လုံးရွေ့ကြည့်မိတော့ လက်ကလေး တစ်ဖက်

ကားတံခါးဆီ ရွှေလာတာမြင်ရသည်။

“ဆင်းတော့လေး... လူကြီးတွေ စောင့်နေကြတာ”

အလွန်တရာချိုသော အပြုံးတစ်ခုကို သူ တအံ့တကြွေဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိပါ။ သူမကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်မိ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးယောင်သမ်းနေပါသည်။

“ကိုညီညီတို့က အရမ်းနောက်ကျတာပဲ”

သူ မျှော်လင့်ထားတာက စုပုပ်ပုပ် မကျေမနပ်မျက်နှာ မခံချင်ဖြစ်နေမည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ နွေးထွေးမှုမပါသော စကားအေးစက်စက် ကြိုဆိုမှု။

သူမ ဖွင့်ပေးသော တံခါးပေါက်မှ ဆင်းလိုက်တော့ သူမက ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ဒါတောင် အင်မတန် နီးကပ်လွန်းသွားတာ။ ခြေတစ်လှမ်း မဆုတ်လိုက်တော့ ဝင်တိုက်မိမှာမလွဲ။ စွဲအားရှိသော ရနံ့မွှေးမွှေးလေးတစ်ခုက သူ့အာရုံမှာ သတိပြုမိလောက်အောင် စွမ်းဆောင်သည်။

“တွယ်တာ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ”

ကိုယ့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းတွဲဆုပ်ပြီး ခေါင်းလေး ခြေထောက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်းမသိပါ။ သူမကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်မိ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးယောင်သမ်းနေပါသည်။

“ကိုညီညီတို့က အရမ်းနောက်ကျတာပဲ”

စုတူတူမူတူတူ အီတီတီစကားများသည် ချစ်ရင်လည်း ချစ်စရာလေး။ ကြည့်မရစိတ် ဝင်မယ်ဆိုလည်း ဝင်စရာလေး။ အင်း... ဧည့်ခန်းဝ ရောက်ပါပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်ချွတ်ရတော့မည်။ သူမက သူ့လက်မောင်းကို မလွှတ်ဘဲ ပြုံးသိုင်းဖိနပ်လေးကို ခြေမြှောက်ဖြုတ်ပြီး အလွယ်တကူ ချွတ်လိုက်၏။

သူကတော့ စွပ်ရုံစွပ်ထားသော ဂျူးဖိနပ်မို့ ထိုင်ချွတ်ရပင်မလို။

သူမက သူ့ကို မျက်ခုံးလေးပင့်ပြပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းကို ငဲ့ကြည့်၏။

ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲထိုင်ချကာ ဖိနပ်စင်၏ လွတ်နေသော နှုတ်ခမ်းမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေရာချ၏။

အဲသည်အချိန်မှာ ကိုယ့်လက်ကို သူမ လွှတ်လိုက်မယ်လို့ ကိုယ်ကထင်တာ။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။

သူမ လက်ကလေးက လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းလျှောဆင်းကာ ကိုယ့်လက်ဖျားကို အမိအရဆုပ်ထားပြီးမှ ထိုင်ချတာ။

လက်တစ်ဖက်က ဖိနှပ်လေးတွေ ကောက်တင်နေချိန်မှာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကိုယ့်လက်ကို တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်ထားလိုက်၏။

ကိုယ် သူမလက်ကို တင်းတင်းပြန်ဆုပ်ထားလိုက်၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက လှပစွာ ပြုံးပွင့်သွား၏။

သူမ မတ်တတ်ပြန်ရပ်တော့ ကိုယ်က တွဲထူမိလျက် သွား လက်ကလေးဆုပ်ပြီး ထိန်းထားမိပြီးသား။

“ကျေးဇူး”

မပွင့်တပွင့်အသံလေးက ကြည်နူးစိတ်အပြည့်။

“လာလေ... မေမတို့ဆီ သွားရအောင်”

“နေပါဦး”

ညှိခန်းထဲရောက်ဖို့ ခြင်ဆန်ခါတံခါးတစ်ထပ်ရယ် မှတ်တံခါးတစ်ထပ်ရယ် ဖြတ်ဖို့ကျန်ပါသေးသည်။

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ညီညီ သည်းမခံနိုင်စွာ ဖွင့်မေးမိသည်။

“ရှင့်ကို မုန်းလွန်းလို့”

“ဘာ”

စောစောက ချိုသာနေသော အပြုံးလေးတွေ အပြောလေးတွေအားလုံး လွင့်ပြေးကုန်ပြီ။

ရင်ထဲမှာ စောစောက အချိန်လေးကို နှမြောတမ်းတစိတ် ကြီးကြီးမားမား ဝင်လာမိ၏။

သူမ တော်တော်ဆိုးပါလား။ ကိုယ့်ကို အရူးလုပ်ချင်တာ၊ သင်ခန်းစာပေးချင်တာ၊ လှောင်ပြောင်သရော်ချင်တာ။

“တွယ်တာ”

သူမ ပန်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်ကာ မျက်နှာကို သေချာကြည့်မိ၏။

“မင်း ငါ့ကို လှောင်ချင်တာလား”

သူမက စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ရှင် ယောက်ျားပီသစမ်းပါ... ဖယ်”

ဟု လက်တွေကို ဆွဲချဖယ်၏။

“မင်းကို ငါ လက်ထပ်မယ်”

“အဟင်း...”

သူမက မအောင့်နိုင်သလို ပွင့်ထွက်ရယ်၏။

“ကျွန်မ နူးညံ့မှုတွေကို ရှင် မက်မောသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင်...”

သူ့မျက်နှာကြီး တင်းမာခက်ထန်ကာ မှိုင်းညှို့လာ၏။

“ရှင် မညာချုပ်ပါနဲ့... ကျွန်မရဲ့ ဖော်ရွေမှုနဲ့ ကြိုဆိုမှုကို ရှင် နစ်ဝင်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“တောက်”

သူက ခံပြင်းနာကြည်းလှသလို ဒေါသဖြစ်ရင်း ဧည့်ခန်းမှန်တံခါးကို ဝှန်းခနဲဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

တွယ်တာ လက်ကလေးပိုက်ရင်း ခေါင်းမော် ရယ်မိပါ

သည်။

ဦးညီညီဘမြင့်...

တွယ်တာဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မောင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွဲခဲ့မိတာရယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဖိနပ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကောက်ယူသိမ်းဆည်းပေးခဲ့တာရယ် သည်နှစ်ခုကို ရှင်သိရင် အခုထက် အဆများစွာ

ထုတ်ယူကျွေးနပ်နေတော့မှာပါ။

ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို တွယ်တာ မုန်းချင်နေတယ်။ ရှင်ဟာ

ကြီးကျယ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။

ရှင့်ဘေးမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားရမယ်ဆို ကျွန်မ

ပျော်ရွှင်သာယာပါ့မလားဆိုတာ သေချာ စဉ်းစားရတော့မယ်။

“သမီး... တွယ်တာ”

“ရှင်”

အန်တီစုပန် ဘွားခနဲပေါ်လာတော့ လန့်တောင်လန့်

သည်။

“ညှော်သည်တွေ ထမင်းစားတော့မယ်... လာလေ”

“တွယ်တာ မဆာသေးပါဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ”

“မဆာသေးပါဘူးဆို”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ... လာပါ သမီးရဲ့... မဆာလဲ

ဆိုင်နေလိုက်”

အန်တီစုပန်နောက် ယက်ကန်ယက်ကန်ပါလာရင်း

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်မိ၏။

ညီညီဘမြင့် လှမ်းကြည့်တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်

နေလိုက်၏။

“မစားပါဘူးဆိုမှ”

အန်တီစုပန်က ထမင်းပန်းကန် ရှေ့လာချတော့ တွယ်တာအသံ စူးစူးထွက်လာရပါသည်။

“သမီး”

မေမေခေါ်သံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တွယ်တာ နားလည်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ရင်း ငြိမ်နေမိ၏။

“နည်းနည်း စားလိုက်နော် သမီး”

တွယ်တာက အန်တီစုပန်ကို စားတော့ ဝါးတော့မလို မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်၏။ အန်တီစုက ချစ်မဝလွန်းသလို သူမကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

သူမက အန်တီစုကို မျက်လုံးကြီး ပြုံးပြ၏။ မကျေနပ်တာကို ပြနေတာ။ လူကြီးတွေရှေ့မို့ အောင့်အည်းသည်းခံနေပုံမျိုး။ ကွယ်ရာဆို တော်တော်အနိုင်ကျင့်မည့် ရုပ်ကလေး။

ညီညီ မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း ထမင်းကို ဖြည်းဖြည်း ဆွဲစားနေလိုက်၏။

လူကြီးတွေက စားသောက်ပြီး ထထွက်သွားတော့ သူမနှင့် သူပဲ ကျန်ရစ်သည်။

“တွယ်တာ”

သူ ခေါ်တာကို သူမက လှမ်းမကြည့်ပါ။ ကြားပုံတော့ ရသည်။

“အန်တီစု... လာ... ဒီမှာထိုင်... အန်တီစုမိစားတော့လေ”

အန်တီစုပန်က ချစ်စနိုးရယ်၏။

“စေတနာတွေ ပိုနေလိုက်တာ သမီးရယ်”
ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

သူနှင့် စကားမဆိုချင်တာကြောင့် အန်တီစုတို့ မှာနေစေမှန်း သူ သိ၏။

“အပြင်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းလိုက်မယ်”

“ဘာ... ဘာ”

စွာတာတာ မေးလိုက်ပုံလေးက ဒေါသတေတေ ရန်လိုမှုတော့ ပါနိုင်သည်။

“အပြင်သွားမယ်”

“မသွားပါဘူး... မလိုက်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်းပဲ ပြောထားပြီး မေ့နေလား”

“အဲဒါ အတည်ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ရှုံ့ချည်နှုပ်ချည် နိုင်လှချည်လား”

“ဒီမှာ ကိုညီညီဘမြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံသေးဘူး... ခေါင်းမညိတ်သေးဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား... ရှင်ကို ဘူတစ်ခုမှ မလိုက်လျောနိုင်သေးဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ခုဟာက စကားပြောရုံပါ”

“ပြောစရာလဲ မရှိပါဘူး”

“မင်း မရှိပေမယ့် တစ်ဖက်လူက ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

“ရှင်နော် ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“အင်း... မင်း ခြံထဲဆင်းခဲ့... ဆင်းမလာလို့ကတော့

အပြင်သွားခွင့် တောင်းလိုက်မယ်... ကြားလား”

ညီညီက ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်ပြီး အထက်စီးကဆို၏။ ပြီး

တော့ ခုံကိုနောက်ဆုတ်ကာ ထွက်သွား၏။

“အန်တီစု”

“ဟင်...”

“အဲဒီလူကို တွယ် မုန်းလာပြီ သိလား”

“လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ကြည့်လို့မရတော့ဘူး”

“သဘောကောင်းပုံလေးပါ... သမီးလေးကို ချစ်ပုံပါ

ဝဲ”

“အောင်မယ်လေး”

တွယ်တာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြ၏။

“ကြောက်လွန်းလို့”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ လုပ်ပြပုံလေးကို သဘောကျ

နေသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟိုးမှာ တွေ့လား သား... အဲဒီတိုက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

နိုင်စွမ်းက ဖေဖေပြသော တိုက်ကြီးဆီ လှမ်းမှော်

ကြည့်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ငှားမယ်ဆိုတာက”

“အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ကပ်လျက် တိုက်ပုပုလေးပဲ”

“ဪ... ဖေဖေ စကားပြောပြီးပြီလား”

“အင်း... အဆင်ပြေမှာပါ”

“ခြောက်လငှားမှာလား”

“ဒါပေါ့... လုံလောက်တယ်မဟုတ်လား”

ဦးစွမ်းနိုင်က သားကို မေးဆတ်မေး၏။

“ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“သား အစွမ်းအစကို ဖေဖေ ယုံပါတယ်”

“အင်း... သားက ခပ်လန့်လန့်”

နိုင်စွမ်းက ပခုံးတွန့်သည်။

“ကောင်မလေးက သိပ်လှပါတယ် သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မာနလဲ ကြီးမှာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဒီလောက်ချမ်းသာတာ”

“သားကို ရိုးရိုးသားသားပဲလို့ သူ ယုံဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ဒါတော့... သားရဲ့ ပီရိယူပေါ့”

“အင်း”

နိုင်စွမ်းက စဉ်းစား ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဖေဖေတို့အတွက်တော့ ပွပေါက်ကြီးပဲ သား”

“သား နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီကောင်မလေးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေဟာ မုန်းဆကြည့်ဖို့

ထွယ်ဘူး... သားစဉ်မြေးဆက် သုံးကုန်မှာလဲမဟုတ်ဘူး... ”

၁၁၂ ပန်းသီခိုင်

ဒါကြောင့် သားကို အစွမ်းအစအကုန်ထုတ်သုံး ကြိုးစားစေချင်တယ်... သားဘဝအတွက်ပါ”

“ဖေဖေစေတနာကို သား နားလည်ပါတယ်”

နိုင်စွမ်းက ခေါင်းညိတ်တော့ ဦးစွမ်းနိုင်က ကျေနပ်သွားသည်။

“ကောင်မလေးရဲ့ အဖေက တစ်ဦးတည်းသောသား... ကောင်မလေးရဲ့အဖေကလဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီး... မိဘနှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်က ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းမှာပဲရှိတယ်... အဘိုး အဘွား လေးဦးစလုံးက ဒီကောင်မလေးကိုပဲ အမွေအားလုံးပေးခဲ့မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စုံစုံစေ့စေ့ပြောထားပြီးသားပေမယ့် ဖေဖေက ထပ်ပြီးရှင်းပြနေ၏။

“ကောင်မလေးအဖေကလဲ ငွေရှာတော်တယ်... သူ့လက်ထက်မှာလဲ စီးပွားရေးက ကောင်းမှကောင်း”

နိုင်စွမ်းက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါတောင် ဟိုဘက်နှစ်ဖက်က မပါသေးဘူးနော်”

“အင်း”

မှာပါ”

သားအဖနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံ ပြုံးမိ၏။

“ငါ့သားက လူချောပဲ... ကောင်မလေးက ကြိုက်

“ဖေဖေက ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြန်ပြီ”

“တကယ်ပါကွ”

ဖေဖေက နိုင်စွမ်း ပန်းကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၏။

“သား”

“ဗျာ”

“ဖေဖေအလှည့်တုန်းက စုပန်လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်... သားအလှည့်မှာတော့ သား အောင်မြင်မှုရပါစေလို့ ဖေဖေ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဒါနဲ့ ဖေဖေ အန်တီစုက သူ့သမီးအနားမှာ အရိပ်လို

ပဲဆို”

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဗျာ”

နိုင်စွမ်း နားမလည်နိုင်ပါ။

“အဓိကက တွယ်တာပဲ... တွယ်တာကသာ မင်းမှ

အင်းဆို သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်”

“သား”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

“ဒီတိုက်ပုလေးကို တစ်လ သုံးသောင်းခွဲခဲ့ရအောင် ကြိုးစားငှားထားရတာ... ရင်းထားရတဲ့အရင်းက အများကြီး... သားနဲ့ တွယ်တာ အမြန်ဆုံးနီးစပ်စေချင်တယ်... အဲဒါ ဖေဖေဆန္ဒပဲ”

“သား နားလည်ပါတယ် ဖေဖေရာ”

“သား ပေါ့ဆမှာစိုးလို့ ထပ်မှာရတာပါ”

“ဖေဖေကိုယ်တိုင် အံ့ဩသွားအောင် သား လုပ်ပြမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

“အဲဒီကောင်မလေးမှာ ရည်းစားမရှိဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဘာမြင့်သားနဲ့ စေ့စပ်မယ်လို့ လို ဘာလိုလို သတင်းပြေးနေတယ်... ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးနဲ့ အဲဒီကောင်လေး ပတ်သက်မှုမရှိသေးပါဘူး... ဒါက လူကြီးတွေအစီအစဉ်ပါ”

ဦးဘမြင့်က အန်တီစုသမီးလေးမှန်း သိလားဖေဖေ”

“မသိဘဲ နေပါ့မလားကွ... သူလဲ စုကို ငုဖေဖေ အပြိုင်ပိုးပန်းခဲ့တာပဲ... ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့”

“ဒါဆို တစ်ခုစဉ်းစားစရာပဲ”

“ဘာများလဲ သားရဲ့”

“ဦးဘမြင့်က အန်တီစုသမီးနဲ့ သူ့သားကို သဘောတူတယ်... ဟုတ်ထယ်နော် ဖေဖေ”

“အင်းလေ”

“တွယ်တာပန်းကို အဖေမဲ့ မွေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဂျိုးရိုးကို ဦးဘမြင့် ဘာလို့ ထည့်မတွက်တာလဲ... ထူလဲ ဆွေကြီးမျိုးကြီးခဲ”

“သားရယ်... ခေါင်းရှုပ်ခဲလို့... လောလောဆယ်မှာ တွယ်တာဟာ အန်တီစုသမီးမဟုတ်ဘဲ မိစုံဖစုံနဲ့ ဒီလောက် ဖြည့်စုံဂုဏ်တင့်နေတာ အတိတ်ကို ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

“ဩတ်... ဒီလိုလား... သားရှင်းပါပြီ ဖေဖေ”

နိုင်စွမ်းက စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတေ့ထားပြီး ခေါင်းအဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။ ဖေဖေက ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းဆွဲကန်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်မှုကိုယ်စီ။

“ထိုင်ပါ သား”

ဖေဖေရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ညီညီဘမ္ဗင်က ရေသန့်ဘူးကို ဦးဆုံးဆွဲယူသောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်သည်။

ရေအေးအေးကို သုံးခွက်သောက် ဆင့်သောက်ပြီးတော့ မှ ဖေဖေကို မော်ကြည့်၏။

“သား ရေငတ်လာတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ရင်ပူတာပါ ဖေဖေ”

“ဖြစ်ရမယ်ကွာ... ဖေဖေက စကားမစသေးဘူး... သားက ရင်ပူနေပြီလား... အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးမွေးကြတာ ပေါ့”

ဦးဘမ္ဗင်က သားဖြစ်သူကို ကြည့်နေမိ၏။

သည်ကောင် တော်တော်ချောသား။ သားအဖပေမယ် ကိုယ်နဲ့တခြားစီ။ ဆံပင်ပုံစံကအစ ခေတ်နှင့်အညီ။

“ပြောပါ ဖေဖေ... သား နားထောင်နေပါတယ်”

စိတ်ပျက်သံကြီးနှင့်ဆိုပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထား၏။

“တွယ်တာ့ကို သား တွေ့ဖူးသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သားရဲ့အမြင်ကို ဖေဖေ သိချင်တယ်”

“ကြောက်တယ်”

ညီညီဘမ္ဗင်က လက်နှစ်ဖက်ကာပြပြီး မပွင့်တပွင့်ဆို၏။

“ကြောက်တယ်... ဟုတ်လား သား”

ဖေဖေက အတော်ကြီးမျက်နှာပျက်၏။ စိတ်မကောင်း

ဖြစ်သွားပုံလည်း ရပါသည်။

“သားနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“အဆင်မပြေတာ မဟုတ်ဘူး... အဆင်မပြေတာက ပြေလည်နိုင်စရာရှိသေးတယ်... ခုဟာက သူ့ဘက်ကတစ်မျိုး ဝဲ”

“သူက မိန်းကလေးပဲ သားရယ်... သားကို ချက်ချင်း

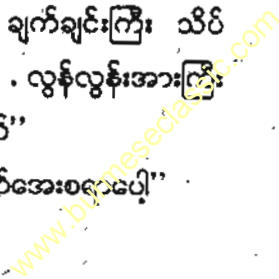
ကြီး ဘယ်နွေးထွေးပါ့မလဲ... ဘယ်လိုလားပါ့မလဲ”

“အဲဒါ ခက်နေတာ... သူက ချက်ချင်းကြီး သိပ်

နွေးထွေးနေတယ်... လိုလားနေတယ်... လွန်လွန်းအားကြီး

သောက်အောင် အရောတဝင်ဖြစ်နေတယ်”

“ဟ... ဒီလိုဆို ဖေဖေတို့ စိတ်အေးစရာပေါ့”

ဖေဖေ မျက်နှာကြီးက ပြန်လည်ဝင်းလက်လာ၏။

“သားကို သူ အခြားရှိသွားပြီ ဖေဖေ”

“ဟေ”

“သားက သူ့ကိုငြင်းတယ်... သူ့စရိုက်တွေကို မကြိုက်လို့ဆိုတာ သူ ပြန်သိသွားပုံပဲ... ဒါကြောင့် သူက သားကို အပြတ်ပညာပေးမယ့်ပုံဗျ”

“သားရယ်... တွယ်တာလေးက အေးပါတယ်”

“သား တွေ့ရသလောက်တော့ တော်တော်စွာတယ်”

“ဘယ်အချိန်ထိ ဖေဖေစကားကို သား ငြင်းနေမှာလဲ”

“ခင်ဗျာ... သား တွယ်တာကို ငြင်းနေမိလား”

“ဒါတွေက အငြင်းစကားတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖေဖေက သားကို တွယ်တာနဲ့ သဘောတူတယ် မဟုတ်သား... မေမေရော ကိုကိုရော”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

ညီညီဘမြင့်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“သား အားနာပါးနာနဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်... သားက မိသားစုထဲမှာ သုံးမဲတစ်မဲနဲ့ အပြတ်အသတ်ရှုံးပြီး သူ့ရေ မှောက် ရောက်လာရတာကိုတော့ တွယ်တာသိအောင် ပြောပြ

ထားပေးပါ”

ဖေဖေက ပြုံးပြုံးကြီးကျန်ရစ်၏။ သူလိုချင်နေသော အနေအထားတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပါပြီ။

တွယ်တာလေးဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတာမို့ သား မြင်ဖူးသွားရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ စိတ်ပြောင်းလဲတန်ကောင်း ဖီရဲ့လို့ ယုံကြည်ထားခဲ့တာ မှန်သွားခဲ့သည်။

တွယ်တာလေးကို တော်ရုံကောင်လေးတွေ ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းခါနိုင်မှာလဲ။ မျက်နှာလေးဖောင်းဖိပြီး စကားသံချိုချိုလေး နှင့် စွဲမက်စရာပုံစံလေး။

စုပန် သမီးလေးဟာ စုပန်ငယ်ငယ်ကလိုပဲ သိပ်ချစ် စရာကောင်းနေခဲ့တယ်ကွာ... အံ့ဩစရာပဲ။

ကျစ်ဆံ့ပြီးလေးနှစ်ချောင်းနဲ့ စုပန် ပုံသဏ္ဍာန်လေးဟာ ဆံပင်ဖောင်းဖောင်းလုံးလုံးနဲ့ တွယ်တာသဏ္ဍာန်လေးနဲ့ စွဲမရ အောင် တူလှပါတယ်။

ကိုယ့်တုန်းက စုပန်လေးကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေမယ့် သားလေးညီညီနဲ့တော့ စုပန်သမီးလေးကို ရစေချင်တယ်။

ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ လောဘလား။ မေတ္တာလား။ အတ္တ လား စုပန် ပြောပါဦး။

စုပန်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်သားငယ်နဲ့ သမီးလေး တွယ်တာကို သဘောတူပုံပါပဲ။

သားရေးသမီးရေးကိစ္စ စတိုင်ပင်ကတည်းက တွယ်တာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက စုပန်ကို သတိပေးခဲ့မှာပါ။ စုပန် သဘောထား ကိုလည်း မေးခဲ့မှာပါ။ ညီညီဟာ ကိုယ့်သားဆိုတာကိုလည်း ပြောခဲ့မှာပါ။ ကိုယ် ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတယ်။

စုပန်ကလည်း သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောလို့ သား သားနဲ့ တွယ်တာကိစ္စ အထမြောက်လာရတာပါ။

ညီညီဘမြင့်ကိုလည်း စုပန် လေ့လာသင့်သလောက် လေ့လာခဲ့မှာပါ။

တွယ်တာလေးသာ ဒါတွေမသိရှာတာ။ ကျန်လူတွေက တော့ သိသင့်သလောက် သိနေကြတာ။

သားလေးကလည်း ဘာမှမသိရှာဘဲ တွယ်တာလေးကို စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်သွားရှာတာ။

ကိုယ့်တုန်းက မျက်နှာသာမပေးခဲ့သည့်ကံက သားတို့ လက်ထက်မှာတော့ သိပ်ကို သဘောကောင်းလွန်းသည်။

အဖုအထစ်ဆိုတာ ခုထက်ထိ ဘာတစ်ခုမှမရှိသေး။ အစစအရာရာ ချောမွေ့ပြေလည်လွန်းလှပါသည်။

တွယ်တာလေးကလည်း သားအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ခြင်းစရာပါ။

မိဘစကားတွေ နားထောင်ဖို့ တွေးထားပုံရမိသည်။ အတိတ်အကြောင်းကို ရေရေရာရာ သိထားကြသူဆို တဲ့ တွယ်တာဖေဖေ မေမေရယ်၊ အန်တီစုဆိုတဲ့ စုပန်လေးရယ် တို့ရယ် သည်လေးယောက်ပဲ ပီပီရီရီ သေသေသပ်သပ် ထုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ။

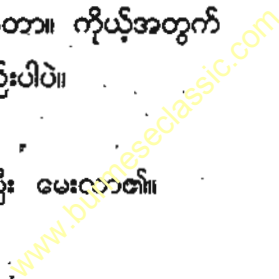
ကိုယ်ကတော့ စကားတွေ ပွမှာစိုးလို့ ရှင်းစရာတွေဖြစ် မှာစိုးလို့ ဇနီးသည်ကိုပင် အသိမပေးဘဲ ထိမ်ချန်ထားမိပါသည်။

အိမ်ပွတာ ရှင်းရလွယ်သည်။ စကားပွလျှင်လည်း ရှင်းရမလွယ်။

ဒါကြောင့် တွယ်တာလေးအကြောင်း ဘာမှအသိမပေး ခဲ့တာပါ။

သား မေမေကလည်း တွယ်တာလေးကို ချစ်စရာလေး ခို့ လွတ်သွားမှာတောင် နှမြောစိုးထိတ်နေတာ။ ကိုယ့်အတွက် တော့ အဘက်ဘက်က ဝမ်းသာစရာချည်းပါပဲ။

“ရှင် ပြုံးနေပါလား ကိုဘမြင့်” မြင့်က ကော်ဖီဗန်း စားပွဲပေါ်ချပြီး မေးလာ၏။

“ဝမ်းသာလို့ပါ မြင့်ရာ”

“ဘာကိုလဲ ကိုဘမြင့်”

“မင်းရဲ့ သားတော်မောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ”

“ညိတ်မှာပေါ့ အဆန်းလား”

မြင့်က ကြိုမြင်တွက်ဆထားပုံပါလား။ ကိုယ့်ထက်
တောင် အကဲခတ်ကောင်းသေး။ ကိုယ်ကဖြင့် ညွှန်လိုက်တာ
သားကိုမေးမြန်းဖို့။

“မြင့်က သိလို့လား”

“သိသားပဲ... ရှင့်သားက အိုက်တင်ခံနေတာ...
ကောင်မလေးကို မြင်ကတည်းက တင်းထားသမျှ လျှောက်
သား... ဒါပေမယ့် သူက အသာစီးလေး လိုချင်နေတာ”

“ဒါကတော့ကွာ”

“သူက အင်တင်တင်လုပ်တော့ မြင့်ကလဲ အပြတ်
ပစ်တယ်... မိသားစုစည်းကမ်း သိတယ်မဟုတ်လား...
အသာတကြည် စည်းရုံးတိုက်တွန်းမရရင် မဲခွဲဆုံးဖြတ်ပစ်မှာ
တော့ သူက သူ့အစ်ကိုဘက်လှည့်ပြီး ကိုကို ကျွန်တော့်ဘက်
လားလို့ မဲဆွယ်ကြည့်သေးတာ... အစ်ကိုလုပ်သူက နီးချို
ရှင့်သားက မှုန်တင်းတင်းနဲ့ လက်ခံတာ ဘာမှတ်သလဲ”

“ဟုတ်လား”

ဦးဘမြင့် သွားတွေပေါ်အောင် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

“မြင့်က သားကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာကိုး”

“သတိပေးလိုက်တာပါ”

“ကောင်းပါတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတာပေါ့”

မြင့်က ကော်ဖီကရားလေးထဲမှ ကော်ဖီပန်းကန်လုံးလေး

ထဲ ငဲ့ထည့်ပေးပြီး...

“သောက်ဦး... ကိုဘမြင့်”

မြင့်က သူ့ကိုထားရစ်ပြီး ပန်းပင်တွေရှိရာဘက် ခြေလှမ်း

ပြေးမှ ငြောက် ဟု တစ်ခုခုသတိရသလို ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကိုဘမြင့်”

“ဘာလဲ မြင့်ရဲ့”

“စောစောတုန်းက အန်တီစုပန် ဖုန်းဆက်သယ်”

“ဟုတ်လား”

တွယ်တာ ခေါ်သလို လိုက်ခေါ်မိကြသည်လေ။

“ဘာကိုစွဲတဲ့လဲ”

“တွယ်တာမေမေ နေမကောင်းဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို သွားကြည့်ရမှာပေါ့”

၁၂၄ ပန်းသီခိုင်

“နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်... သူတို့ခြံဘေးက တိုက်ပုပုလေးကို လူသစ်တစ်ယောက် ပြောင်းလာတယ်တဲ့... ပြောင်းလာတဲ့ကောင်လေးက ချောချောလေးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဦးဘမြင့် ကော်ဖီသောက်ရင်း စဉ်းစားမိ၏။

အစတုန်းကတော့ တွယ်တာတို့ ခြံဘေးက ခြံကျယ်ကြီးပါဘဲ။

နောက်တော့ ခြံရောင်းရင်း ရောင်းရင်းနဲ့ ခြံကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ ဖြစ်ကုန်တာ။

မြင့် အခုပြောတာ ဘယ်ခြံလေးပါလိမ့်။ မျက်စိထဲ တွေ့ကြည့်ပေမယ့် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

“မြင့်ရေ”

“ရှင်”

“လာကွာ... ခဏ သွားကြရအောင်”

“ဟင်... ချက်ချင်းကြီး”

မြင့်က တအံ့တဩဖြစ်ရှာသည်။

“ကောင်လေးက ချောချောလေး ဟုတ်လား”

“အမယ်လေးနော်... သူမိဘတွေ ပုဖို့လဲထားဦး”

မြင့်က အဖြစ်သည်းလိုက်တာဟု ဆို၏။

“သူတို့က ဆိုင်ရုံဆိုင်တော့တာ... လူကြီးချင်းစကားပြောထားပြီးသားဆို တွယ်တာက တို့သမီး ဖြစ်နေပြီကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှင့်ဟာက လွန်လွန်းပါဏယ်... ပြောမိတာ မှားပြီ”

မြင့်က ပါးစပ်ကသာ ရေရွတ်နေတာ။ လူကတော့ အိမ်ပေါ်တက် ပိုက်ဆံအိတ်ယူ၊ မှာစရာရှိတာ မှာပြီးသား။

“ဒီလောက် ခိုးရိမ်စရာလဲမလိုပါဘူးရှင်... အဲဒီကောင်မလေးမှာ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးဆို... ဒါကျတော့ ရှင် မစိုးရိမ်ပါလား... ရှင့်ဟာက ဘယ်လိုဆဲ”

“မင်း မသိဘူးနော် မြင့်... တွယ်တာလေးက သိပ် တွယ်ဝလွန်းတော့ အကြံနဲ့ကပ်ဖို့ကြိုရင် ခက်မှာကွ... ရိုးရိုးထားသားဆို အကြောင်းလား... အဲဒါပဲ စိတ်မအေးတာ... သဘောရိုးနဲ့ ပြောင်းလာတာဆို ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဖြစ်ရလေရှင်... ရှင့်သားနဲ့ နောက်လထဲမှာ တရားမင်စေ့စပ်တော့မယ့် ရှင့်ရွေးမလောင်းကို ဘယ်သူမှ ဖွတ်မိဘူး... ခက်ပါလား”

မြင့်က ဦးဘမြင့်ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ဖေဖေတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ညီညီဘမြင့် ဂစ်တာတစ်လက်ကိုင်ရင်း အိမ်ပြင်ထွက်

လာ မေးလိုက်၏။

ဖေဖေ မေမေတို့ကြည့်ရတာ အလောသုံးဆယ် အပြင်

သွားမည့်ပုံပါ။

ဘာတွေများ အရေးတကြီးဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

ဂစ်တာကို လှေကားအတက်အဆင်းမှာ မှေးထောင်ပြီး

သူလည်း ကားဘေးရောက်သွား၏။

“တွယ်တာလေ... တွယ်တာ”

မေမေက ဖေဖေဘက် မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ထေ့ထေ့

ဆိုတော့ ညီညီ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“တွယ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“တွယ်တာက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ဖြစ်နေတာ

ဦးဘမြင့်”

“ဪ... မြင့်ရယ်... မင်းက ထေ့နေသေးတယ်”

ဖေဖေက သူ့ဘက်လှည့်လာ၏။

“သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွယ်တာတို့ အိမ်ဘေးကို လူငယ်ချောချောတစ်

ယောက် ပြောင်းလာတယ်တဲ့”

ဖေဖေကားကို ပြုံးရမှာအားနာလှပေမယ့် သူမနေနိုင်

ဘဲ ပြုံးမိပါသည်။

“ဘာများလဲလို့ ဖေဖေရာ”

ညီညီက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ရယ်မိသည်။

“ကြကြဖန်ဖန် စိုးရိမ်လိုက်တာများ... ဖေဖေမှာသာ

အမိမိနိုးကလေးရှိရင် ဘယ်နေရာထားရမှန်း မသိဘဲ ရွေးတော့

မှာ”

“အင်းလေ... မေမေ အဲဒါပဲပြောနေတာ”

“ငါ စိတ်ပူလို့ပါ မြင့်ရာ”

“ကဲ... ကြ... ကြ”

မေမေက အရှုံးပေးလိုက်သလို ကားပေါ်တက်ထိုင်၏။

“ဖေဖေ”

“ဟေ... ဘာလဲသား”

“ဒီလောက်စိတ်ပူနေရင် တစ်ခါတည်း ခေါ်လာလိုက်

ပါလား”

ကားမောင်းဖို့ပြင်နေသော ဖေဖေ့ကို ကားအမိုးပေါ်
လက်ထောက်ကာ ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောင်စပ်စပ်မေးမိ၏။

ဖေဖေက အေး... ကောင်းတယ် ဟု ဘု ဆတ်ဆတ်
ဆို၏။ မေမေနှင့် ညီညီ ပြိုင်တူရယ်မိကြပါသည်။

ဖေဖေ ဘာကိုစိုးရိမ်နေမှန်း နားကိုမလည်နိုင်ပါ။

တွယ်တာက အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း နဖူးပေါ် လက်က
လေးတင်ကာ စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်နေမိ၏။

မေမေ မူးလဲသွားလို့ အလိုလိုမှ စိတ်ရှုပ်နေတာ။
အန်ကယ်ဘမြင့်စကားကြောင့် ပိုပြီးခေါင်းနောက်လာရသည်။

“သမီးနဲ့ခင်လား”

“မခင်ပါဘူး... မမြင်ဖူးသေးဘူး... တစ်ရက်ပဲလာ
နေပြီး ပိတ်ထားတာ ကြာပြီပဲ... အဲဒီလူကို အန်တီပဲ မြင်ဖူး
လိုက်တာ”

“သေချာလား သမီး”

“သေချာတာပေါ့”

အန်ကယ်ဘမြင့် ခပ်တွေ့တွေ့စဉ်းစားနေ၏။

တွယ်တာ့ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာများလား။ သည်

လောက်တော့ အထင်မသေးကောင်းပါဘူး။

ဘာလို့ လာစစ်ဆေးနေတာလဲ။ အန်တီစုကကော

တွယ်တာတို့ အိမ်ဘေး လူသစ်ပြောင်းလာတာ သတင်းပေးစရာ လား။ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့။

“သမီး”

“ရှင်”

“အဲဒီအိမ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ကိုကော သမီး သိလား”

“အိမ်ရှင်ကို...”

“အင်း”

“အိမ်ရှင်က... ခြေခံ ဟုတ်သားပဲ... မာလာတို့

အိမ်ပါ အန်ကယ်”

“မာလာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... တွယ်တာနဲ့ ခင်ပါတယ်... သူတို့

အဘွားဆုံးတော့ သူတို့အဘွားခြံကျယ်ကြီးထဲ ရွှေနေကြတာ

... ဒီခြံလေးကို ပိတ်ထားခဲ့တယ်လေ... အခု ငှားလိုက်တာ

လား... ရောင်းလိုက်တာလား မသိပါဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တွယ်တာ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“အဲဒီ မာလာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာကို အန်ကယ်ကို

“ရှင်”

လုံးဝထင်မထားသောကိစ္စမို့ မျက်လုံးလေးပင်ပြူးသွား

မူပိုင်

တာတွေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဘာကိုပူနေ

ကြတာလဲ။ ဘာအတွက် သည်လောက်သိချင်နေကြတာလဲ။

“သမီးမှာ သူတို့ဖုန်းနံပါတ် မရှိပါဘူး”

တွယ်တာ ညာမိပြီ။

“အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာလဲ ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား”

“အန်ကယ်က ဘာကိုသိချင်တာလဲဟင်”

စိတ်ထဲမှာ မှန်းခြေနှင့်သိထားပေမယ့် ရေရာအောင်

မသိပေးမိ၏။

“ကိုယ့်ခြံဘေးကို လူသစ်ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဘယ်

လူစားလဲဆိုတာ သိထားဖို့လိုတယ် သမီးရဲ့”

“နောက်တော့ သိမှာပဲလေ”

“အင်း... အစကတည်းက သိထားရင် ပိုမကောင်း

လား”

တွယ်တာက စိတ်ရှုပ်ဟန်လေး အထင်းသားပေါ်လာ တော့ အန်တီမြင့်က အားပေးသလို ပြုံးပြသည်။

ဖေဖေ့ကိုကြည့်မိတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပါဘဲ ငြိမ် သက်စဉ်းစားနေတာ တွေ့ရ၏။ အန်တီစုကလည်း တွယ်တာ နောက်မှာ ရပ်နေ၏။

“တွယ်တာ မသိလို့မေးပါရစေ”

“မေးလေ သမီးရဲ့”

အန်ကယ်ဘမြင့်ကပဲ တွယ်တာ့ကို မေးမြန်းနေတာဆို တော့ သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးရတော့မည်။

“အန်ကယ်တို့က ဘာကိုစိုးရိမ်နေကြတာလဲဟင်”

“သမီးအတွက်ပေါ့”

“ရှင်”

တွယ်တာ့မျက်နှာလေး မဲ့ကာ စိတ်ဆိုးချင်မိ၏။

ညီညီဘမြင့်တို့ဘက်က နေရာတကာ ပါလွန်းမနေဘူး လား။ တွယ်တာ့ကို သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောထား လွန်းတာလား။ ဘာမှမဆိုင်ခင်ကတည်းက သည်လောက် ချယ် ချယ်နေမယ်ဆို တွယ်တာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတော့မှာ အမှန်ပင်

မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိပါဘူး။

ဒါ အန်တီစုပန် လုပ်တာ။ သူ ဘာတွေသွားပြောလိုက် လဲ။ အန်ကယ်ဘမြင့်တို့ သံသယဝင်အောင် ဘာတွေလုပ်ကြ ပြောလိုက်တာလဲ။

အန်တီစုဟာ နေရာတကာ ဝင်ပါလျှာရှည်တာတော့ သိထားပြီးသားပါ။ သို့ပေမယ့် ခုကိစ္စကျတော့ တရားလွန်ပါ သည်။

တွယ်တာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

တွယ်တာ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းရှိလို့ဆို ထားတော့။ အသားလွတ်ကြီး စစ်ဆေးခံရတာ ရှက်စရာ။ ဖြေရှင်းရအောင်လည်း ဘာအကြောင်းတရားမှ မရှိ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွယ်တာ နားမလည်တော့ပါ။

“ကဲပါကွယ်... ကိုဘမြင့်ကလဲ ရှင် စိတ်ပူပြီး မေးနေ တာ သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ... ထားပါတော့”

အန်တီမြင့် တွယ်တာ့မျက်နှာရိပ်ကလေးကို အကဲခတ် မိပုံနှင့် ဝင်ရောက်ဟန်တား စကားလွှဲ၏။

အန်တီစုပန်လည်း ရပ်နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါ မာလာနဲ့ကြုံရင် သူတို့ဖုန်းနံပါတ် ပေးထား ပေးပါမယ်”

တွယ်တာက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဆိုပြီး နေရာမှထ၏။

အန်တီစုအပေါ် မကျေညက်စိတ်တွေနှင့် မဆံ့အောင် ရုန်းကြွလာပေမယ့် မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး ကြိတ်မှိတ် ယှိုချလိုက်၏။

မေမေ နေကောင်းသွေးလျှင်တော့ ခုကိစ္စရှင်းမှန်ဖြစ် တော့မည်။

အန်တီစုကို တွယ်တာ အလိုမရှိတော့ပါ။ သေးသေးခွဲခွဲ ကအစ အပြင်ကိုသတင်းလွှင့်တတ်တာ မုန်းပါသည်။ အယုံအ ကြည်လည်း တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတော့ပေ။

ပြီးတော့ ညီညီဘမ္ဗြင်ကို တွယ်တာ လက်မခံချင်တော့ ပေ။ ဟိုတုန်းကတော့ မေမေတို့ဆန္ဒကို မငြင်းချင်လို့ ခေါင်းညိတ် ထားတာ။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိလောက်ဘူးထင်လို့။

အဲသည်လို ကတ်သီးကတ်သတ် ဖိစာချဲ့တတ်မှန်းသိ ရင် အဝေးကြီးကတည်းက ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ဖွားကိုမှားတာ။

ညီညီဘမ္ဗြင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခန့်ချင်သလိုလို၊ ထေ့ ချင်သလိုလို၊ လူဝါးက ခပ်ဝဝ။

ပြောစုံဆိုပုံက အထက်စီးဆန်ဆန်။

မေမေတို့ရယ်... .

သမီးအတွက် ဘယ်လိုလူစားကို ရွေးပေးလိုက်တာလဲ။

သမီး ဘယ်လိုလုပ် အဲသည်မိသားစုထဲ ဝင်လို့ရနိုင်မှာလဲ။

အသံလေးသဲ့သဲ့ကြားရုံနှင့် ရေဆုံးမြေဆုံးလိုက်ကြမယ့် ဗုံမျိုး။ မဖြစ်သေးဘူး။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းထားလို့ရဖို့ နေနေသာသာ သူစိမ်းယောက်ျားလေး လှမ်းကြည့်မိတောင် ဘာကိစ္စကြည့်မိပါတယ်ဆိုတဲ့ အစီရင်ခံစာတင်ရမယ့်အဖြစ်မျိုး။

တွယ်တာ တွေးရင်း အတော်နှင့်အိမ်မပျော်။ အိမ်ထောင့် ဗြူရမှာပင် လန့်လာမိသည်။

အစကတော့ သည်လောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မတွေ့ ဖိတာ အမှန်ပါပဲ။ တွေးမိပြီဆိုတော့လည်း အတွေးတွေက ရှည် ဇျားလွန်းတာ အစသတ်လို့ပင်မရတော့ပေ။ မပြေလည်မှာတွေ တစ်ပုံတစ်အောကြီး တွေ့လာ၏။

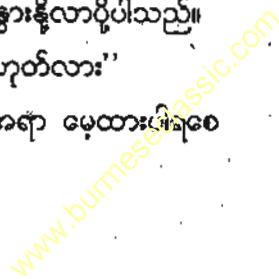
“သမီး”

အန်တီစုက ဝတ္တရားမပျက်ဘဲ နွားနို့လာပို့ပါသည်။

“သမီး စိတ်ညစ်သွားလား... . ဟုတ်လား”

လုံးဝ မဟာချင်သော အကြောင်းအရာ မေ့ထားပါရစေ

လေ။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုင်ရင်း ငြိမ်နေလိုက်၏။

“အန်တီစုက ဖုန်းဆက်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ပြောတာပါ... သူတို့ ဒီလောက်စိတ်ပူတတ်မှန်းလဲ မသိလို့ပါ”

ဘာမှမမေးဘဲ လာရောက်ဖြေရှင်းနေတော့ ဝုန်းဒိုင်ကြံပစ်ချင်စိတ် ဝင်လာ၏။

“အန်တီစုက ဒီလိုဖြစ်လာမယ် မထင်တာနဲ့... သမီးစိတ်ထဲမထားနဲ့နော်... နောက်တစ်ခါဆို ဒါမျိုးဝင်မပါတော့ဘူးကွယ်”

လူကြီးသူမက ကိုယ့်အပေါ် သည်လိုဖျောင်းဖျောင်း ဖျပြောဆိုလာတော့လည်း တွယ်တာ ပင့်သက်ရှိုက်မိပါသည်။

“သမီး သောက်လေ”

ခုတင်ပေါ်မှာ ဝုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အန်တီစုပန်ကို မျက်ထုံသေတွေနှင့် စိုက်ကြည့်မိသည်။

တစ်ခုခုကို နာကျင်မိပြီဆို အဲသည်လိုပဲ ကြည့်တတ်တာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပါပဲ။

“သမီးလေးရယ်”

အန်တီစုပန် မျက်နှာက ရုတ်ခြည်းညှိုးကျသွား၏။

“အန်တီစု စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်... ထားလိုက်ပါတော့”

တွယ်တာက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး နို့ခွက်ကို မော်သောက်၏။

“ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ”

ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ အေးစက်စက် စိမ်းပြတ်ပြတ်နိုင်လှသော အသံလေး။

သူမ သိပ်စိတ်ဆိုးလျှင် စကားကို အဲသည်လိုပဲ ဆိုတတ်ပါသည်။

ထော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ဆိုးတာလောက်ဆို ဒါမျိုးတွေမလုပ်တတ်။

အန်တီစုက အလိုက်တသိ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

တွယ်တာလည်း ပြတင်းပေါက်တစ်ဖက် ဆွဲဖွင့်ကာ အကြောင်းမဲ့ ရပ်နေမိပါ၏။

လုံးဝ အိပ်ချင်စိတ်ကိုမရှိ။

မေမေ အမြန်ဆုံးသက်သာပါစေဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

အန်တီစုပန်က ကျန်းမာသလောက် မေမေက ချစ်ချင်တတ်ပါသည်။

တွယ်တာ သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက အန်တီစုပန် တစ်ခါမှ နေထိုင်မကောင်းတာမျိုးမကြုံဖူးခဲ့ပါ။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်လေ တွယ်တာ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တွေမှာ အရမ်းပတမ်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုတာမျိုးတော့ ခွင့်မပြု နိုင်ပါဘူး။

ဟုတ်တယ်... လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သတိပေးထားမှလည်း အန်တီစု ကနားလည်နိုင်မှာ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိမှာ။

တွယ်တာ့မှာ ဉာဏ်ရှိပါတယ်၊ ဦးနှောက်ရှိပါတယ်၊ အနီ ကပ်ထိန်းကျောင်းစရာလည်း မလိုပါဘူး။

ဖေဖေ မေမေတို့ဟာ သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် သိမ် တွေဝေ အားနည်းလွန်းတယ်။

တွယ်တာ့ဘက်က လုံးလုံး မကြည့်မေးကြဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါသက ဖေဖေ မေမေတို့အပေါ် ဝါ ရောက်လာမိသည်။

အန်တီစုကိုများ ဘာလို့ မပြောရက် မဆိုရက်ဖြစ်နေ ရတာလဲ။

စေ့စေ့တွေးလေ အဖြေမထွက်လေပါဘဲ။ လိုတာထက်

ပိုပြီး အလေးထားနေကြတာလဲ အမှန်ပါပဲ။

တံခါးချပ်က ကျွဲဟုမြည်ကာ ဟဟကလေး ပွင့်သွား တော့ တွယ်တာ လှစ်ခနဲလှမ်းကြည့်မိပါသည်။

“ဟင်”

အန်တီစုက တစ်ခေါက် လာပြန်ချောင်းတာ။ တွယ်တာ တီကယ်အိပ်ရဲ့လားဆိုတာ။

အမြဲလည်း ခုလိုကြည့်နေကျပေမယ့် သည်ညတော့ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး စိတ်တိုမိပါသည်။

“ဘာလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သမီး အိပ်ပြီလားလို့ပါ... မီးပိတ်စေးမလို့”

“ဒီမှာ အန်တီစုပန်”

တွယ်တာက ခပ်ရဲရဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး တွယ်တာ့အခန်းထဲကို ဝင်စရာမလိုဘူး

...ဘာမှလဲ လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး... မေမေ သက်သာလာ တာနဲ့ တွယ်တာ ပြောမယ်... ရှင်းမယ်”

“အို... သမီးရယ်”

အန်တီစုပန် မျက်နှာက တော်တော်လေးအိုစာသွား၏။

“ဟုတ်တယ်... တွယ်တာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“အိုး... မရဘူး... မရဘူး... ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲက အခုထွက်သွားပေးပါ... ကျွန်မ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် မကောင်းဘူး”

တွယ်တာက လက်သီးလေးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်ညှိစိတ်ကို မရအရ ချုပ်တည်းထားရသည်။

အန်တီစုပန် လှည့်ထွက်သွားတော့ တွယ်တာက တံဆိပ်ကို ဝန်းခနဲပိတ်ပြီး သေ့ပိတ်လိုက်၏။

ခုတင်စွန်းမှာ ဝန်းခနဲထိုင်ချပြီး ဒေါသရှိန်နှင့် မျက်ထုံလေး ပြူးထွက်နေသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ညမှာ သူမတစ်ဦးတည်းပေါက်ကွဲနေမိသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဟာဗျာ... မကောင်းပါဘူး... အားနာစရာ”
မေမေ့စကားဆုံးတော့ ညီညီဘာမြင့် စိတ်အိုက်သွားမိ

သည်။

“သားဖေဖေက အစိုးရိမ်လွန်တာလေ... ဟိုခမျာလေး
ဗျက်နာကိုပျက်လို့... မေမေလဲ သနားတာနဲ့ ဝင်တားပေးရ
တယ်”

“ကိုက စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ မြင့်ရာ”

“ရှင် စိုးရိမ်လဲ ရှင့်ဝမ်းထဲထားပေါ့... သွားပြီး စပ်စပ်

စုစုမေးစရာလား... သားနဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်ရသေးတာလဲ
မဟုတ်ဘူး... ပြီးတော့ သူ့မှာ သွန်သင်ဆုံးမမယ့် မိဘလဲရှိသေး
တယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ကိုကလဲ ရင်းနှီးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့
မေးတာပါ”

“ကောင်မလေးက မျက်နှာပျက်တယ်... တော် သိရဲ့
လား ကိုဘမြင့်”

“အေးပါကွာ... အဲဒါကြောင့် မြင့် တားတော့ ဆက်
မမေးတာပါ”

“အင်း... ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပါလား”

“မင်းမသိပါဘူး မြင့်ရာ... မင်း ဘာမှမသိဘူး”

“ဘာကို မသိရမှာလဲ”

“အားလုံးပဲပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါ... ရှင်ပဲသိ... ရှင်ပဲတတ်... ထားပါ
တော့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ညပိုင်း ကော်ဖီပိုင်းမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း သားအမိ
သားအဖ လေးယောက်ပြောနေပြန်ကြတာ။ ကိုကိုဘမြင့်က

ဆက်ထိ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ဝင်မပြောသေး။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သားကြီး”

ကိုကိုဘမြင့်က သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချ
ထားပြီး ဖေဖေနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်၏။

“သား တစ်ခုမေးမယ် ဖေဖေ”

“မေးလေ”

“သား နားမလည်ဘူး”

ကိုကိုဘမြင့် မေးပုံက တွေးတွေးဆဆ ရေရေရာရာ
တွေးထားပုံ။ တလေးတနက်ရှိနေတော့ မေမေရော ညီညီပါ
နားထောင်နေမိကြသည်။

“ညီညီနဲ့ တွယ်တာကို ဖေဖေ သဘောတူထားတယ်
... ပေးစားမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေမှာ တခြားအကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေ
လို့ပဲ... အတိအကျရှိနေပါတယ်... သားတို့ သိခွင့်မရဘူး
ဘူး”

“သိခွင့်ရပါတယ် သားရယ်”

ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိုက်၏။ ပြီးမှ...

“တွယ်တာက သိပ်ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေး”

“အဲဒီစော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“စည်းစိမ်ကိုမက်မောပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ချဉ်းကပ်လာမှာ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးမှာ စိုးလို့ပါ သားကြီးရယ်”

“ဖေဖေ အဲဒီအတွေးမျိုးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရင်းခံအကြောင်းတရားကို သားက သိထားချင်တာပါ ဖေဖေ... ဖေဖေ ဘာကိုမသင်္ကာဖြစ်နေသလဲ... ဘာမသင်္ကာစရာ တွေ ထားလဲပြောပါလား ဖေဖေ”

ဖေဖေက ခေါင်းယမ်းပြပါသည်။

“မရှိပါဘူး သားကြီးရဲ့... အတွေးထဲကလာတဲ့ စိုးရိမ်မှုပါ သားကြီးရယ်”

“ဒီလောက် မလိုအပ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ... လိုတော့လိုအပ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေကလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖြေချင်သလို ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက်။ ကိုကိုဘမြင့်ကလည်း မရအရမေးမည့်ပုံ ညီညီလည်း သည်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလာရတော့သည်။

“ဖေဖေ စီးပွားပြိုင်ဘက်တစ်ဦးက ဝင်ရှုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ... ဒီလိုဆို သား ကောင်မလေးကို တျာတော့ မစိုးရိမ်ပါလား... တွယ်တာကိုမှ ရွေးပြီး”

ဖေဖေက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ကိုကိုဘမြင့်မေးတာကို မဖြေပါ။ စကားကို ဆုံးအောင်ပင်နားမထောင်။ မေမေရော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရော တအံ့တဩဖြစ်ရ၏။

“သားကြီး”

ဖေဖေက အပေါ်ထပ်တက်ခါနီး လှေကားနားမရောက် တရောက်မှာ ခေါ်၏။

“ဖေဖေရဲ့ အဲဒီ ကောက်ကောက်ကျစ်ကျစ် မိတ်ဆွေကို တွယ်တာလေးတို့နေတဲ့ လမ်းတစ်ဝိုက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ”

ကိုကိုက ချက်ချင်း ဖေဖေဘေးနား လျှောက်သွား၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဖေဖေထင်တာ မမှားဘူးပေါ့... စိုးရိမ်သင့်တာပေါ့”

ကိုကိုဘမြင့် ထောက်ခံလိုက်တာကို ညီညီနှင့် မေမေ

ပါ သေချာကြား၏။

“ဒါပေမယ့် စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ သားငယ်”

“ဗျာ... ဖေဖေ”

“တွယ်တုဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖေဖေ မေးမြန်းခဲ့တာ အတွက် သားက ပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းပြတောင်းပန်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ညီညီဘွဲ့နှင့် ခေါင်းညိတ်တော့ ‘ဖေဖေ ကျေနပ်စွာဖြူ
၏။

“သားငယ်”

“ဗျာ”

“ဖေဖေတို့ဘက်က ညီညီညွတ်ညွတ် တစ်သားတည်း တစ်သံတည်း ဖြစ်နေခဲ့ရင်... နားလည်မှုရှိနေခဲ့ရင်... သူ စိမ်းတစ်ဦး မတရားဝင်ရောက် အနိုင်ပိုင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး... သား သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေက ညီညီကိုလည်း သွယ်ဝိုက်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါ
သည်။

ကိုယ့်ကိုစွဲမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်က ‘ဖေဖေကို ကျော

အားမှာ အသာရသွားမှာမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

အဲသည်စိတ်ဓာတ်ကိုသိလို့လည်း ဖေဖေ လာထည့်သုံး
ဦက်တာ။

တွယ်တုဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ညီညီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အခန်း (၁၂)

“သမီး”

“ဘာလဲ ကြီးစု”

“ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဘယ်သူဆီကလဲ”

“ညီညီဘမြင့်တဲ့... သမီးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့”

“ကြီးစုက မရှိဘူး မပြောလိုက်ဘူးလား”

“မပြောလိုက်မိဘူး”

“ခက်တာပဲ”

“သမီးမှ ကြိုမမှာထားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီး အမှားပါ”

“ကြီးစု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ခုမှတော့ ညာမနေနဲ့... လူကြီးဆိုတော့ ဘယ်
ကောင်းမလဲ... တွယ်တာက မပြောချင်ဘူးလို့ပဲ အပြတ်ပြော
ဆိုက်တော့”

“အင်း... အင်း... ပြောလိုက်မယ်”

“နောက်လဲ မဆက်နဲ့လို့... တွယ်တာ မပြောချင်ဘူး
ဆို”

“အင်းပါ”

တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်မိပါသည်။

“ဪ... ကြီးစု”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ မေမေတို့ မသိစေနဲ့”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ”

“ခက်လိုက်တာ... အခုကိစ္စ... ညီညီဘမြင့် ဖုန်း

ဆက်တာ တွယ်တာ မပြောဘဲနေတာပေါ့”

“အင်း... အင်း... မသိစေရပါဘူး”

ကြီးစုက တွယ်တာ ပြောခိုင်းတာ တစ်သဝေမတိမ်
ပြောဖို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဖုန်းရှိရာ လျှောက်သွားတော့သည်။
အင်း... အန်တီစုပန် မရှိလို့သာ၊ ရှိရင် ဒါမျိုး လွယ်ကူ
မှာမဟုတ်ပါ။

အန်တီစုပန်က စပ်စုတတ်လွန်းသည်။ သူ မရှိတာ
နားအေးလိုက်တာ။

ယောဂီဝတ်တာပဲ တစ်သက်လုံးဝတ်လိုက် အေးရေး
တွယ်တာ အဲသည်လိုဆန္ဒပဲ ဖြစ်ပေါ်၏။

အန်တီစုပန်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ မလွမ်းပါ။
သတိလည်းမရ။

နေရတာ အရမ်းလွတ်လပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာ
ကောင်းလှသည်။

သူမရှိလို့ တွယ်တာ လိုအပ်တာတွေ အလိုက်တသီ
လုပ်ပေးမယ့်သူ မရှိပေမယ့် အဲသည်ကိစ္စအတွက် သူ့ကို မတမ်း
တချင်ပါ။

သူ ရှိနေလျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လွန်းလို့ပါ။
အနေကျဉ်းကျပ်လွန်းလို့ပါ။

စိတ်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသလို စားစားသွားသွား အိပ်အိပ်

နေနေ အရမ်းစိတ်အိုက်ရပါသည်။
မွန်းကျပ်လွန်းသည်။
“သမီး”

“ဟင်... ဘာလဲ ကြီးစု”

“သူက ခဏလေးပါ... အရေးကြီးလို့တဲ့”

“မပြောချင်ပါဘူးဆို”

“ကြီးစုလဲ ပြောတာပဲ မရဘူး”

“မှာခဲ့လို့... မှာချင်တာ မှာခဲ့လို့”

“အင်း... ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

ကြီးစု ထွက်သွားတော့ တွယ်တာက စာအုပ်တစ်အုပ်
တို ကောက်ကိုင်၏။

“သမီးလေး”

“ဘာတဲ့လဲ ကြီးစု”

“အခု လာခဲ့မယ်တဲ့”

“ရှင်...”

တွယ်တာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ စာအုပ်ကို ဗုန်းခနဲ
ခပ်ချလိုက်မိသည်။

စဉ်းစားရခက်လှစွာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

သူမ မေးသံလေးက အလောတကြီး။

“သူ လာလည်မှာ လူကြီးတွေကို ပြောပြထားပေးမိတဲ့”

“ဘာ...”

ဝူးခနဲအော်မိပြီး ကြီးစုကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းမိသည်။

“ကြည့်စမ်း... လူလည်ကျတာ”

လူကြီးတွေအသိပေးပြီး အကျပ်ကိုင်တာ။

တွယ်တာက ဖေဖေ မေမေတို့ကို ဆန့်ကျင်ချင်မှာ မဟုတ်တာ သိထားလို့ တမင် တွေပေးလိုက်တာ။

ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်နှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမိပါသည်။

“ကြီးစု”

“ဟင်...”

“အလကား... ခြံတံခါးမဖွင့်ပေးနဲ့ သိလား”

“မမကြီးတို့သိရင် ဆူနေပါဦးမယ်”

“မဆူပါဘူး... သိလဲမသိနိုင်ဘူး”

ကြီးစုက တွယ်တာ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံဖို့ ချင့်ချိန်နေ

...

“ကြီးစုကလဲ ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

တွယ်တာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

“ရှောင်နေလိုက်ရင် အေးရော”

ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ဆွဲယူသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိနေသော ကားသေဘဲလေးကို ကောက်ယူကစားရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ကဲ... ကိုယ်တော်ချောလေး ဘာများတတ်နိုင်မလဲ။

ဟာ... ဟ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ကားလေးကို ခပ်မော်မော်မောင်းရင်း သူမ ကျေနပ်နေတော့သည်။

သည်လိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ။ တွယ်တာပဲဟာ ငွံခံမယ့်

လူစားမျိုးမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကို သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းပေးရမည်။

လမ်းထိပ်ရောက်လာတော့ တွယ်တာ ဘယ်သွားရမှန်း

မသိဖြစ်နေ၏။

အဲသည်အချိန်လေးမှာပဲ ညီညီဘမြင့် မောင်းသောကား

လေးက သူမကားဘေးမှာ ပွတ်ကာသီကာ ဝူးခနဲရပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်က အိမ်ထဲကပဲ စောင့်နေစေချင်တာပါ... ဆို”

လမ်းထိပ်ထွက်စောင့်ဖို့ မမှာမိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး... ရပါတယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“လမ်းထိပ်ထွက်စောင့်တော့လဲ ပိုကောင်းတာပေါ့လို့ သူ့မျက်နှာက မချိုမချင် တွယ်တာ ကြည့်မရပါ။

“ရှင်ကို ထွက်စောင့်နေတယ်ထင်ရင် ရှင် ရှူးနေတာပဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးလား”

ဘုမသီဘမသီ တကယ့်လူနိုးကလေး လာလုပ်နေသည်။

“အင်း”

သူက တပ်ထားသော မျက်မှန်အမည်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရင်းမှ...

“ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့သူကို အချိန်မီဖမ်းနိုင်တယ်ဆိုရင်လဲ တော်တာပါပဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

“သေလိုက်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့... အဲဒီကိစ္စ စောပါသေးတယ်”

“ကဲပါ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာကိစ္စတွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ဟိုတစ်ရက်က ဖေဖေ မေးမြန်းတဲ့ကိစ္စ”

“ကျွန်မ မေ့လိုက်ပါပြီ”

ညီညီဘမြင့်က တွယ်တာကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။

“ဖေဖေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်... ဖေဖေက စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲသွားတာ... ခင်ဗျား

ကို သမီးရင်းလေးလို ချစ်လို့ပေါ့... သေချာတွေ့ကြည့်လေအဖေစေတနာကို တွယ်တာ နားလည်သွားမှာပါ”

“လူကြီးတွေကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မတင်ခဲ့

ပါဘူး”

“တွယ်တာ မျက်နှာပျက်သွားတယ်လို့ မေမေကပြော

တယ်”

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ရင်း မပွင့်တပွင့်ပြုံး၏။

“အဲဒီကိစ္စကို ပြေလည်သွားအောင် ရှင်းပြဖို့ လာခဲ့

တာ”

“ရှင်အိမ်က တာဝန်ပေးလို့လား”

ထိထိမိမိ မေးချလိုက်တော့ ညီညီ ဘယ်လိုဖြေချမှန်း

“ရပါတယ်ရှင်... တွယ်တာက ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူးလို့သာ ရှင့်အိမ်ကို ပြောလိုက်ပါ... ရှင်လဲ ဒီကိစ္စနဲ့ တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီ... ဆောရီးပဲ... ကျွန်မက အဲဒီအချိန်လေးပဲ မျက်နှာပျက်တာ... ပြီးရင်ပြီးရော ခေါင်းထဲမှာမရှိတော့ဘူး”

သူမက ရွဲ့သလိုလို ရီသလိုလိုနှင့် စကားကိုအပြတ်ဖြတ်ချပစ်သည်။

“မရှင်းတာတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

ညီညီဘမြင့်က ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကားနစ်စီးကြားကတ်သီးကတ်သတ် နေရာလေးမှာ လာရပ်ပြီး သူမကိုငုံကြည့်၏။

“ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာမဟုတ်ရင် ပြန်တော့လို့ ဆိုလိုတာလား... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ လိုလိုလားလား ခင်ဗျားဆီလာတာကို ခင်ဗျားက မျှော်လင့်ထားလား... လိုချင်တာလား”

တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟသွားရင်း မျက်နှာနက်လေး တရွေရွေတလည်လည်နှင့် မော့ကြည့်သည်။

သူမေးခွန်းကို အင်မတန် အံ့သြသွားပုံ။ မျက်နှာလေးထည်း ချက်ချင်း ညှိုးသွား၏။

စကားမှားသွားပြီဆိုတာ သူ ချက်ချင်းသိသည်။

နည်းနည်းပါးပါး မှားတာမဟုတ်။ အရမ်း အကြီးအကျယ် မှားသွားတာ။

သူမေးလိုက်ပုံက သူမကို တမင်သက်သက် ကျောလိုက်ရာကျသည်။

တကယ်ဆို...

ကျွန်တော့်ဆန္ဒနဲ့ လာတာပါခင်ဗျာ ဟု နောက်ရွတ်ရွတ်ဆိုလိုက်လည်း ရသားပဲလေ။

သူက ယောက်ျားလေးပဲ။ မာနတွေ သိက္ခာတွေ ထားစရာမှ မလိုတာ။

“ကိုညီညီဘမြင့်”

“ဗျာ”

“ရှင့်မိသားစုကို ကျွန်မက ဘယ်လိုမှသဘောမထားတာပြောပေးပါ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး... ကျွန်မ သွားစရာ မှီသေးလို့ပါ”

သူမက ချက်ချင်းပဲထိန်းလိုက်၏။ ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်

စကားဆိုသည်။

“ခဏနေပါဦး”

တွယ်တာ မျက်လွှာချရင်း ငြိမ်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ကျွန်တော် အပြောမှားသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟာ... အဲဒီလို သူစိမ်းဆန်ဆန် မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ကဲပါလေ... ထားပါတော့... ကျွန်မ သွားပါရစေ”

သူမက နှုတ်ဆက်ပြီး ကားစက်နှိုး၏။ ပြီးတော့ ဂူးခနဲ

မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်ပါ။ သူ့စကားကို သူမ

အတော်ကြီး ထိခိုက်သွားပုံရပါသည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာကိုက သာမန်

ထက်ပိုပြီးခံစားရတာ သိသာသည်။

ညီညီဘာမြင့် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ နောင်တလည်း

ရပါသည်။

သည်လိုမပြောသင့်ဘူး၊ မမေးသင့်ဘူး။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခေါင်းတွေပူနေမိသည်။

ဝတ်ထားသော အင်္ကျီညိုညိုလေးလို မျက်နှာလေးလည်း

ညိုသွားလိုက်တာ။

ခွဲထားသော ခွဲကြိုးရှည်ရှည်လေး၏ လော့ကတ်လုံး

လေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဆတ်

နဲ့ဆွဲဆုပ်လိုက်တာ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး မခံချိမခံသာ

ညိုသွားတာကို ထိန်းလိုက်တာ သူ ပြန်မြင်ယောင်နေမိ၏။

မှားတယ်ကွာ...

ကျွန်တော် မှားသွားတယ် တွယ်တာရယ်...

အန်တီစုပန် လာရောက်ပေးတာ ဘာလေးဖြစ်ကြ
အရမ်းကောင်းပါသည်။

နို့ခွက်ကို တစ်ဝိုက်ကြည့်တော့...

“အားပါး... ချိုလိုက်တာ”

ဟု အသံထွက် ညည်းမိ၏။

ကြီးစုကို ပြန်ခေါ်ပြီးလုပ်ခိုင်းဖို့လည်း တွယ်တာ
မပါတော့ပေ။

သကြားလေးပါတယ်ဆိုရုံ နည်းနည်းလေးနော်ဟု
တာတောင် ချိုချိုရဲရဲကြီး ဖြစ်လာသေးတာ။

နို့ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်ထွက်
သည်။

နေ့ခင်းကတည်းက ကားမောင်းနေရင်း အေးစိန်ချို
လာတာ အနွေးထည် အဆင်သင့်မပါတော့ တဆတ်ဆတ်ထွက်
ကာ အံ့ကြိတ်ခံရသည်။

အန်တီစုပန် အနားမှာမရှိတော့ သူမအတွက် လစ်ပာ
တွေ အများကြီးပါပဲ။

သူမ ကျေနပ်အောင် စိတ်တိုင်းကျ ဘယ်သူမှ လှုပ်
ပေးနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း မေမေက...

“သမီးလေး... အန်တီစုပန်က အူဝဲဆိုကတည်းက
ထိန်းလာတာ... သမီးစိတ်ကို နားလည်နေပြီ... ဘာမှပြောပြ
နေစရာကိုမလိုဘူး... တခြားလူဆို သမီး စိတ်ညစ်ရမှာ”

ဟု ခဏခဏ ပြောဖူးခဲ့တာ။

ခုလည်းပဲ တွယ်တာနှင့် အဆင်မပြေလွန်းလို့သာ
ယောဂီဝတ်နေတာ။

အမှန်တော့ အိမ်မှ ခဏတစ်ဖြုတ် ထွက်နေချင်လို့
သာ။

တွယ်တာကို စိတ်ခုသွားတာလည်း ပါတော့ပါမည်။
တွယ်တာ ခပ်တင်းတင်းနေခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။
မနေ့ကတော့ မေမေက တွယ်တာကိုခေါ်ပြီး...

“သမီး တွယ်တာ”

“ပြောပါ မေမေ”

“စုပန်လဲ ယောဂီဝတ်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ သမီးက ပြန်လာခဲ့ဖို့ သွားခေါ်ပါလား”

“သမီးက ခေါ်ရမယ်”

“အင်းလေ”

“ဟာ... သမီးက ဝတ်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဒီမှာ မနေနဲ့လို့လဲ သမီးက ပြောတာမဟုတ်ဘဲ... သူ့ဆန္ဒနဲ့သူပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သမီးလေးသွားခေါ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့... သမီးနဲ့ အဆင်မပြေလို့ဘဲ ရှောင်ထွက် သွားတာ မဟုတ်လား”

“မဆိုတာ မေမေရာ... သမီးက သူ့ကို ဒီမှာမနေနဲ့ လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဘူး... နေရာတကာပါလွန်းလို့ မပြော ချင်ဘဲပြောရတာ”

“အင်း... မေမေ သိပါတယ်”

“သမီး မသွားချင်ပါဘူး မေမေရာ”

“သွားခေါ်လိုက်ပါ သမီးရယ်”

တွယ်တာက မေမေ တိုက်တွန်းတော့ ငြိမ်နေမိပါသည်။

“သူ့ဟာသူ လာမှာပေါ့”

“သမီး သွားခေါ်တော့ ပိုဝမ်းသာမှာပေါ့”

“မေမေ သွားခေါ်ပါလား”

“မေမေနဲ့က ပြေလည်တာပဲကွယ်”

“ဟွန်း... မေမေကလဲ”

တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေး စုနေမိ၏။

“မခေါ်ချင်ဘူး မေမေရာ”

“သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... မိုက်တယ်”

“မကောင်းပါဘူးကွယ်... သမီး သွားခေါ်သင့်တယ်”

“ပြီးရောလေ”

တွယ်တာက မေမေ့ကို လက်သုံးချောင်းထောင်ပြ၏။

“ဘာလဲ သမီးလေး”

“သုံးရက်နေလို့မှမလာရင် သွားခေါ်မယ်”

မေမေက ဖွဖွပြုံးသည်။

တွယ်တာ့စကားကို ဈေးမဆစ်တော့ပါ။

“သမီး သုံးရက် တောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

“အင်း... သမီးသဘော... သွားခေါ်မယ်ဆို ပြီးတာ

ဝဲ”

“သမီးက သိပ်မခေါ်ချင်ပါဘူး... မေမေ ပြောလို့သာ”

တွယ်တာက မေမေနှင့်ပြောဆိုခဲ့သမျှ ပြန်တွေးသည်။

အန်တီစုပန်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်

သည်။

အခန်း (၁၄)

လဲ့က တွယ်တာ့ပန်းလေးကို ဖွဖွရိုက်ရင်းမှ...

"တွယ်တာရယ် အလောသုံးဆယ်လဲ ဆုံးဖြတ်စရာ မလိုပါဘူး"

ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

"ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ... တွယ်တာ မပြင်တော့ဘူး"

"လူကြီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ဘူးဆို"

"ဒါပေမယ့် တွယ်တာ သူ့ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူး"

"စကားတစ်ခွန်းမှားတာကို အကြီးအကျယ် အပြစ်ပေး

တော့ မသင့်ဘူး"

တွယ်တာ့ မျက်နှာလေးက မှုန်တစ်တစ်။

"သူ့စကားတွေက အရမ်းစော်ကားတယ်... တွယ်တာ

မလွတ်နိုင်ဘူး... ဒီကိစ္စကို စောစောအသိပေးထားတာ ပို

အောင်းတာပေါ့... လူကြီးတွေက ဘာမှမသိဘဲ အစီအစဉ်တွေ

နဲ့နေရင်ခက်မှာ"

"ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ"

"မေမေ့ကို ပြောထားရင် ကောင်းမလား"

"စဉ်းစားချင်သေးတယ်ကွာ... မင်း စဉ်းစားပါဦး

တွယ်တာရာ"

"တော်ပါပြီ... တွယ်တာ အရမ်းနာတယ်"

"သူ ဒီလောက်မတွေ့မိလို့နေမှာပါ... စတာလဲဖြစ်နိုင်

မယ်"

"စရူအောင် သူနဲ့တွယ်တာ မရင်းနှီးသေးပါဘူး"

"တွယ်တာရယ် ခွင့်လွှတ်ကြည့်ပါဦး"

"မရတော့ဘူး"

သူမက ခေါင်းမာမာနှင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

"အစတုန်းကတော့ ဒီလောက် လျော့တွက်လိမ့်မယ်

မထင်လို့ လက်ခံမိတာ... တွယ်တာ့ကို အထင်သေးထွေ
တယ်”

“တွယ်တာ ထင်တာမှန်ရဲ့လားလို့ ပြန်ဆန်းစစ်
လိုသေးတာပဲ”

‘တွယ်တာ တကယ်စိတ်ပျက်သွားပြီ... သူပြောပုံ
က အကျောကြီးနဲ့... မာရေကျောရေ အနိုင်ပိုင်းပြောသွားတာ

“တွယ်တာ ငြင်းလိုက်ရင် သူတို့ တုန်လှုပ်သွားမှာ
“ဒါ သူတို့ကိစ္စပါ”

“သူတစ်ယောက်တည်း မတွက်နဲ့လေ... မိဘတွေ
သေးတယ်”

“လူကြီးတွေကိုတော့ အားနာပါတယ်... ငါ့မှာလဲ အ
တော့ရှိနေသေးတာ ပြကိုပြရမှာပဲ”

“တွယ်တာရာ ခက်တယ်”

“မခက်ပါဘူး... ငါနဲ့သူ စေ့စပ်သေးတာမှ မဟု
တာ”

လဲ့က လက်လျှော့သလို တိတ်နေတော့၏။
တွယ်တာကလည်း ခုခုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာမဟု
ညီညီဘဲမြင့်ကို သည်းသည်းထန်ထန် စိတ်ဆိုးသွား

သေချာသည်။

လဲ့က ဘာများ ဖျောင်းဖျနိုင်မှာလဲ။

တွယ်တာက စိတ်ကြီးကြီး မာနကြီးကြီး။

ပြီးတော့ သူ့မဘက်က မှန်နေသည်။

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဒါမျိုး ဘာလို့ပြောတာပါလိမ့်။

လဲ့ နားပင်မလည်ချင်ပါ။

လဲ့ သိသလောက်တော့ ညီညီဘဲမြင့်တို့ဘက်ကလည်း
တွယ်တာ့ကို တန်ဖိုးထား လိုချင်နေကြတာပါပဲ။

ညီညီဆိုတာလည်း လူရှိုင်း လူကောက်မဟုတ်ပါ။

တွယ်တာ့ကို ဖြတ်ရိုက်တာထက်နာအောင် ပြောလိုက်
တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်စရာ။

တွယ်တာက လုပ်ကြံပြောမှာတော့မဟုတ်။ သူ့မက
အမှန်တရားကို ဖက်တွယ်တတ်သူ။

“သူကြည့်တော့ ခပ်အေးအေးပါ... ယဉ်ကျေးပုံရပါ
တယ်”

“တွယ်တာလဲ အဲဒီလိုမေးလိုက်တာကို နားမလည်ဘူး
... အစကတည်းက သူ တွယ်တာ့ကို ကြည့်မရတာတော့ ကြား
ထားပါတယ်... ဒါပေမယ့် တွယ်တာ အရမ်းခံပြင်းတယ်ကွာ

...သူ ဒီလိုမေးစရာလား... တွယ်တာ့ကို အဲဒီလိုမေးစရာ
လား လဲရယ်”

တွယ်တာက မျက်ရည်လေး ဝဲတက်လာ၏။

“အင်းလေ... သူ့စကားက သိပ်ရိုင်းတာပေါ့”

“ငါ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ငမ်းငမ်းတက် မလိုချင်
ခဲ့ဘူး သိလား”

“အေးပါဟယ်... ထားပါတော့... လာ လက်ဖက်
သုပ်စားရအောင်... အဲဒါတွေ မေ့ထားလိုက်... နောက်တော့
ပြေလည်သွားမှာပါ”

တွယ်တာက ခပ်တွေ့တွေ့၊ ခပ်ငေးငေးနှင့် ပါလာ၏။

လဲ့လည်း အလိုက်တသိ စကားမဆိုဘဲ နေလိုက်၏။

တော်ကြာ ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး ထိုင်ပိုနေလျှင်

အခက်။

အခန်း (၁၅)

ကြီးစုက သမီးရေ... သမီးရေ ဟု ဟစ်ခေါ်နေတာ
ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးထိုးနေသော တွယ်တာ့ခေါင်းလေး
ထဲက ခြံထဲကိုမျှော်ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမမြင်ရပါ။

“ဘာလို့ စွတ်အော်နေပါလိမ့်”

တွယ်တာက ပန်းအိုးပြားပြားဝိုင်းဝိုင်းလေးထဲကို ပိန်းပန်း
လေးတွေ ကားကားလေးဖြစ်အောင် ထိုးစိုက်။ အလယ်မှာ
နင်းဆီကို ခပ်မြင့်မြင့်ထိုးစိုက်။ နှင်းဆီနှင့် ပိန်းပန်းကြွားမှာ
အောက်အကျားလေးတွေ ခံထည့်ရင်း မျက်စိထဲမှာ စိတ်တိုင်း

၁၇၂ ပန်းသီခိုင့်

မကျလှပါ။

မနေ့တုန်းက မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ ထိုးထားတာကျတော့ အတော့်ကိုလှပါသည်။

တွယ်တာ ထိုးထားတာကျတော့ တစ်စက်မကြည့်မယူပိန်းပန်းနှင့် နင်းဆီက တခြားစီ။ ဘေးပတ်လည်က ရွက်လှဲတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဟိုဘက်ယိုင်တာယိုင်တာ သည်ဘက်လဲတာလဲနှင့်။

“ကျွတ်”

ပန်းတွေကို ဖွဖွရွရွကိုင်ကာ ဇလုံအစိမ်းလေးထဲ ပြန်ထည့်၏။ ရွက်လှဲတွေကိုလည်း ပြန်နုတ်ပစ်သည်။

ပန်းအိုးထဲ ထည့်ထားသော ဆန်ခါလေးကိုပါ ထုတ်ဖျတ်ပြီး ဘေးချထားလိုက်၏။

ပန်းအိုးထဲမှာတော့ ရေနည်းနည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟင်း”

တွယ်တာက ဟင်းချလိုက်သည်။

မကျွမ်းကျင်လိုက်ပုံများ။ မကျွမ်းကျင်တော့ ဘယ်အရာမှ အဆင်တပြေ မဖြစ်ပါ။

ပန်းအိုးထိုးတာလေးတောင် အလေ့အကျင့်မရှိတော့

သေသပ်။ သင်ပြပေးမည့်သူမရှိတော့ နည်းလမ်းကမကျ။

အန်တီစုပန်ကို စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲသတိရ၏။

အန်တီစုပန်ဆိုရင်တော့ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ် ကျွမ်းကျင်တာ။ သူ့ထိုးထားသော ပန်းအိုးတွေဆို တွယ်တာ တမေ့

အမော ဝေးကြည့်ရတာ။

သူမရှိတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ပန်းအိုးလည်းမတွေ့ရတော့။

အင်း အန်တီစုကို . . . သွားခေါ်မှပဲ။

တွယ်တာ အလိုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

“သမီးရေ . . . သမီး တွယ်တာ”

ကြီးစုအသံက လွင့်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့

လူပါပေါ်လာ၏။

“ဘာလဲကြီးစုရယ် . . . အော်လိုက်တာ”

တွယ်တာက မျက်ခုံးလေးရှုံ့ရင်း မေးလိုက်၏။

“ညှော်သည် သမီးရဲ့ . . . ခြံမှာရပ်နေတာ . . . သမီး

နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ . . . သမီးကို သိတယ်ပြောတာပဲ . . . မပွင့်တပွင့်နဲ့”

သူမက ခေါင်းလေးငဲ့စောင်းရင်း စဉ်းစား၏။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“သမီး သိရင်သိမှာပေါ့... ကြီးစုတော့ မသိဘူး”
တွယ်တာက ဖျတ်ခနဲထရပ်သည်။

“ကြီးစု”

“ဟင်”

“ဒီပန်းတွေ ပန်းအိုးထဲထိုးပေးထား”

ကြီးစုက ပန်းအိုးလေးကိုတစ်လှည့် ပန်းတွေထိုး
တစ်လှည့်ကြည့်သည်။

“သမီး... ကြီးစု ဘယ်လိုထိုးရမှာလဲ”

“ဟာ... ကြီးစုက ညှိတာပဲ”

“ကြီးစုမှ မလုပ်တတ်တာ”

တွယ်တာက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခြံထဲကိုဆင်းလာခဲ့
၏။

“ဟင်”

ခြံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကြောင့်
တွယ်တာ မျက်မှောင်လေးကြုတ်သွားမိရင်း...

တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးပါလားဟု တွေးမိ၏။

မမြင်ဖူးတာက သေချာပေမယ့် တွယ်တာတို့ ခြံရှေ့မှာ
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရပ်နေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ သူ့ပုံစံက မရေမရာ

စေဝေဝါမျိုးမရှိ။

ဖေဖေ ညှည့်သည်များလား။

စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် တံခါးဘေးရောက်လာတော့ မြင့်မား
သောအရပ်ကို မော်ကြည့်ရပါသည်။

ဟောတော့... .

ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး ခေါင်းငုံ့နေရာ
မှ မော်ကြည့်လာတော့ တွယ်တာ့ နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်းသွား၏။
ချောလိုက်တာ။

ငေးချင်စရာကောင်းသော ရုပ်မျိုး။ မင်းသား ရှုံး
လောက်ပါသည်။

အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်နေဟန်ထည်ရော မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးရော ဆံပင်တွေကအစ ဆွဲအားပြင်းပြင်းနှင့် အကြည့်
လွှဲချင်စရာ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

သူမ တိုးသက်သက်မေးတော့ ခေါင်းယှမ်းပြသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“ဟင်”

စကားပြောပုံ မပွင့်တပွင့်က အလွန်တရာ ချိုသာ

ညက်ညော၏။

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှ မရှိဘဲ”
သူမ ဘာဆက်မေးရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။
သူ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ဖုန်း ခဏဆက်ချင်လို့ပါ . . . ကျွန်တော့်အိမ်ကဖုန်းက
ပြောနေရင်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး . . . ကျွန်တော်က ဟိုဘေး
အိမ်ကပါ . . . ခုမှပြောင်းလာတာ”

“ကြော် . . . ဟုတ်လား”

“ပြောင်းလာတာ ဒီနေ့မှဆိုတော့ လမ်းထဲမှာ မိတ်ဆွေ
လဲမရှိသေးဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဖုန်းပြတ်သွားတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ဒီကို
ထွက် လာခဲ့တာ . . . ကျွန်တော် ဖုန်းပြောလို့ ရပါ့မလား”

“ရပါတယ် . . . တိမ်နိုးနားချင်းတွေပဲ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“မလိုပါဘူးရှင် . . . တွယ်တာတို့က ဒီလောက်မရှိင်းပါ
ဘူး . . . ခဏနော် . . . ခြင်္သေ့ယူလိုက်ဦးမယ် ခဏလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တွယ်တာက ခြံတံခါးသော့ကို ညှိခန်းမှ ပြန်တက်ယူ
ရသည်။

“ခြံတံခါးကို ဒီလိုပဲ သော့ပိတ်ထားရသလား ဟုတ်
ထား”

“ရှင်”

သူ ဘာကိုမေးချင်မှန်း နားမလည်ပါ။

“ကျွန်တော်က ခြံတံခါးကို သော့မခတ်ဘူး . . . ဒီလမ်း
ထဲမှာ အားလုံးသော့ခတ်ထားသလားလို့ပါ . . . မသိလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . တွယ်တာတို့လမ်းက သန့်ပါတယ်
. . . တွယ်တာတို့က အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ . . . တစ်ခါတစ်လေလဲ
ဒီအတိုင်း ဧဇာထားတာပါ”

တွယ်တာက သူ့ကို ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်ပေး၏။

သူ ဝတ်ထားသော စပို့ရှပ်အစိမ်းနှင့် ဒူးဆစ်ရောက်ရုံ
မို့သော ဘောင်းဘီပွပွသည် သူနှင့် အင်မတန်လိုက်ဖက်နေ၏။

ကိုယ့်အိမ်ဘေးကို ပြောင်းလာတာ သည်လောက်ငေး
ချင်စရာမှန်း တွယ်တာ မသိခဲ့ပါ။

အန်ကယ် ဦးဘမြင့်က သူမြင်ဖူးထားလို့ စိုးရိမ်စိတ်
စင်သွားတာလား။

ပုံစံကတော့ ကြိုက်ချင်စရာလေး။ ရင်ခုန်ချင်စရာလေး

“ကျွန်တော့်နာမည်က နိုင်စွမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွယ်တာ ဆိုတာတော့ စကားထဲပါသွားလို့ သိလိုက်

ပြီ”

“အဟင်း”

သူနှင့် ယှဉ်လျှောက်ရတာလေးကိုက ကျေနပ်စရာ
ကောင်းသလိုလို။

“တွယ်တာတို့က မိသားစုများလား”

“ဟင့်အင်း... တွယ်တာရယ် ဖေဖေ မေမေရယ် ဒါပဲ”

“ဟာ... ဟုတ်လား”

“ဟင်း... ရှင်တို့ကော”

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းပါ... ဖေဖေတော့
ရှိတယ်... ဖေဖေနဲ့လဲ ကျွန်တော်က အတူမနေဘူး...
ကျွန်တော်ကဆိုးတယ်... ဖေဖေနဲ့မတည့်ဘူး... မျက်နှာချင်း
ဆိုင်တာနဲ့ ပြဿနာတက်ရော... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ
သတ်သတ်ပို့ထားတာ”

“ကိုနိုင်စွမ်းတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

“အင်း”

“စားတော့ကော”

“အပြင်မှာပဲစားမယ် စိတ်ကူးထားတယ်”

“အဖော်လိုတာပေါ့... ကောင်လေးတစ်ယောက်
လောက် ခေါ်ထားပေါ့”

“အင်း... နောက်တော့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

တွယ်တာပြောတာ သူက လက်ခံသည်။

စကားပြောရတာလည်း အရမ်းချောသည်။ အဖုအထစ်

တိုမရှိ။

ဟိုတစ်ယောက်နှင့်တော့ တခြားစီပါပဲ။

သူပုံစံက ယဉ်ကျေးပြီး နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။

ညှိခန်းထဲရောက်တော့ သူက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ဦးထုပ်

တို ရင်ဘတ်မှာကပ်ထား၏။

“ဆက်ခန့်... အားမနာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တွယ်တာက ဖုန်းရှိရာ မေးငေါ့ပြု၏။

သူက မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“နည်းနည်းကြာရင်ကော ဖြစ်မလား”

ဟုမေးလာသည်။

“အဟင်း... ရပါတယ်... ကိုနိုင်စွမ်း အားမနာပါနဲ့ ဆက်ပါ”

တွယ်တာ သူ့ကို ခင်မင်လိုလားစွာ ရယ်ပြမိပါသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ပြော... တော်ကြာလောက်မှ တွယ်တာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့မယ်... ခြေ... ရှင် ကော်ဖီသောက်မလား”

“တိုက်ရင်သောက်မှာပေါ့ဗျာ... ဟဲ့ဟဲ့”

ဟု ရင်းရင်းနီးနီးရယ်၏။

ခင်ပြီးရင်း ခင်စရာကောင်းလေ။

“ပြီးရော... တွယ်တာဆင်းလာမှ ကော်ဖီယူခဲ့မယ်”

“သိပ် အကြာကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူး... ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

“မတွယ်တာ အလုပ်ပျက်သွားလား... အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် အားနာစရာများ... တကယ်ပါ”

“မဟုတ်တာပဲ... တွယ်တာက အိမ်နီးချင်းကပ်လျှော်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးတိုးလို့ ဝမ်းသာနေတာ... ဖြည်းဖြည်းချင်း

... ဆက်နေနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အပေါ်ထပ်တက်လာရင်း တွယ်တာ မျက်နှာလေးမော်ပြုံးနေမိပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပျော်သလိုလို မြူးသလိုလို ဘာလိုလိုလေး။

နိုင်စွမ်းက တယ်လီဖုန်းခွက်လေးကို ကောက်ကိုင်ရင်း တစ်ဦးတည်း မျက်ခုံးပင့်ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။

ဟား... ဟား... အဆင်ကိုချောလို့။

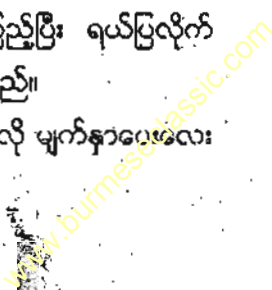
စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွား၏။

ထိုထက်ပို၍ ကျေနပ်စရာကောင်းတာက တွယ်တာက အတော် ချစ်စရာကောင်းခြင်းပဲ။

ဖေဖေပြောတာထက် ပိုပြီးကြော့ရှင်းဝင်းပနေတာ အမှန်။ အပြစ်ကင်းကင်းနှင့် လှနိုင်သူလေ။ ရှားရှားပါးပါး အလှအပလေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

အမှန်ပါ။ သူ့ကို စူးစူးကလေးကြည့်ပြီး ရယ်ပြလိုက်တော့ ရင်ထဲ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လူးသွားရသည်။

ခင်သလို မင်သလို သဘောကျသလို မျက်နှာပေးလေးနှင့်။

သည်လောက် အဆင်ပြေချောမွေ့လိမ့်မည်ဟု မထင်
ထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သတိလက်လွတ် တွေးနေမိရာမှ ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်ဖို့ သတိ
ရ၏။

“မလွယ်ဘူး... သား ရူးသွားမှ ဖေဖေ ဆေးကုနေ
ရမယ်”

စိတ်ထဲမှ ဖေဖေကို လှမ်းပြောမိသည်။

ဖေဖေနှင့်တွေ့မှ သူ ခုလိုလှုပ်ရှားသွားရတာလေး ဖွင့်ဟ
ဝန်ခံရဦးမည်။

ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်ပြီး ဘယ်သူနှင့် စကားပြော
ရမုန်း မသိပါ။

ခုလောက်ဆို အိမ်ကဖုန်းလည်း တတိတီမြည်နေတော့
မည်။

ဖေဖေက သည်အချိန် ဖုန်းဆက်မယ်ပြောထားတာ သူ
လည်း စောင့်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တွယ်တာဖေဖေနှင့် မေမေ
အပြင်ထွက်သွားကြတာမြင်တော့ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်
မခံချင်။

သူ့အတွက် အချိန်က သိပ်ရှိတာမဟုတ်။

ဟို အန်တီစုပန်ဆိုတာကြီးလည်း ပြန်ရောက်ချင်
ရောက်လာမှာ။

အဲသည် မိန်းမကြီးက သူ့သမီးကို အရိပ်လိုကြည့်နေ
တာဆိုပဲ။

နိုင်စွမ်း ပခုံးတွန့်မိ၏။

အခန်း (၁၆)

သူ ဖုန်းဆက်နေတုန်းမှာပဲ တွယ်တာက ကော်ဖီဖန်း
စိမ်းစိမ်းလေးနှင့် ဧည့်ခန်းကို ရောက်လာ၏။

သူ လက်တစ်ဖက်ကာပြတော့ သူမက ခေါင်းညိတ်
သည်။ သူလည်း တစ်ဖက်ကို စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းချ၏။

“ရပါတယ်... တွယ်တာ ထွက်လာလို့ ချလိုက်တာ
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

တွယ်တာက သူလာတုန်းက ချထားခဲ့သော ပန်းအိုး

နှင့် ပန်းတွေဘေးမှာ ထိုင်ချရင်း...

“ကိုနိုင်စွမ်း ကော်ဖီသောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ရေခွေးအပြည့်ထည့်ထားပြီး ကော်ဖီ
မစ်တစ်ထုပ်ရယ် ဇွန်းသေးသေးလေးတစ်ချောင်းရယ် ပန်းစိမ်း
စိမ်းကလေးထဲမှာ ဒါပဲပါသည်။

“ကြိုက်တတ်သလို သောက်လို့ရတယ်”

“ကျွန်တော်က ခါးမှ ကြိုက်ပါတယ်”

“ခါးခါးကြိုက်ရင်တော့ တစ်ထုပ်လုံးထည့်လိုက်ပေါ့”

တွယ်တာက ဆန်ခါစိပ်စိပ်လေးကို ပန်းအိုးထဲ ပြန်
မှောက်ထည့်၏။

“တွယ်တာ ပန်းအိုးထိုးနေတာလား”

“အင်း”

“နှင်းဆီနဲ့ ပိန်းပန်းနဲ့ ရောထိုးမလို့လား”

“အင်း”

သူက ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကိုဖွင့်ကာ ရေခွေးထဲထည့်ရင်း
သူမဆီ လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူမ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ညံ့
လွန်းတာတွေ သူ သိကုန်တော့မည်။

ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတော့ ကော်ဖီခွက်လေး ကောက်
ယူပြီး သူမဘေးရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်... တွယ်တာက ဒါလေး
မွှေပေးထား”

“အင်း”

သူသောက်ဖို့ ကော်ဖီကို ဇွန်းလေးနှင့် မွှေပေးခိုက်မှာ
သူက ပန်းလေးတွေကို စိစိရိုရို လှလှပပ ကြည့်လို့ကောင်း
အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုးပေး၏။

“အံ့ဩစရာပဲ... ရှင် သေချာထိုးတတ်တယ်နော်...
ရှင် ပန်းအလှပြင်သင်တန်း တက်ဖူးလား... ဟုတ်လား”

“အင်း... မတက်ဖူးပါဘူး... ဒါပေမယ့် အစ်မဝမ်းကွဲ
တစ်ယောက်က အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်ဝါသနာပါတယ်... မင်္ဂလာ
ပွဲတို့... ဧည့်ခံပွဲတို့ သူ လိုက်ပြင်ပေးနေကျ... မြင်ပါများလို့
တတ်လာတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“တွယ်တာက မိန်းကလေးပဲ... သင်ပါလား... စိတ်
ဝင်စားစရာလေး”

“သင်တော့ သင်ချင်တယ်”

“သင်တန်းတွေ ရှိတာပဲဟာ”

“မတက်ဖြစ်တာပါ”

“တက်မလား... မမမူကို မေးပေးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“တွယ်တာက ဝါသနာမပါလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အစက အန်တီစုပန်ရှိနေတော့ သူပဲ
လုပ်တာ... အန်တီစုပန်က အရမ်းတော်တယ်လေ”

“အန်တီစုပန်ဆိုတာက...”

“တွယ်တာ့ အဒေါ်ပါ”

နိုင်စွမ်းက တွယ်တာ ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီကို
လှမ်းယူပြီး မော့သောက်နေ၏။

“သူက အခု ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ယောဂီ ခဏဝတ်နေတယ်လေ”

“ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး... တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ... တစ်
ရက် နှစ်ရက်နေရင် တွယ် သွားခေါ်တော့မယ်”

“ဘာလို့လဲ တွယ်တာ”

“အိမ်မှာ သူမရှိတော့ မေမေနဲ့တွယ်တာ စိတ်တိုင်း

မကျဖြစ်နေတယ်”

“ဟို... စောစောက တွေ့လိုက်တာက...”

“အဲဒါ ကြီးစုပါ”

“ကြီးစုက လုပ်မပေးဘူးလား... အဆင်မပြေဘူးလား”

“လုပ်ပေးရှာပါတယ်... မတူဘူးပေါ့”

တွယ်တာက အပြစ်ရှိသလိုလေး ရယ်ရင်း...

“အန်တီစုပန်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူနေခဲ့တာဆိုတော့ တွယ်တာအကြိုက် အကုန်သိနေတယ်လေ... ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး”

“အင်းလေ... ထားပါတော့... တွယ်တာလိုအပ်လို့ သွားခေါ်တာမှန်ပေမယ့် သူ့ခမျာ ကုသိုလ်လုပ်နေတာ မျက်စိကွားမှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ခေါ်တော့ ခေါ်ရမှာပဲ... သူက အပြီးဝတ်တော့မယ်လို့လဲ မပြောသွားပါဘူး... တွယ်တာကို စိတ်ခုသွားသလားပဲ”

တွယ်တာက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေ၏။

“တွယ်တာကလဲ ရှင့်လိုပဲ... လူကြီးတွေအပေါ် ဆိုး

တတ်တယ်”

“ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ခင်ရင် ဖြစ်ပါ့မလား... နှစ်ယောက်စလုံး အဆိုးအဆိုးချင်း တည့်ပါ့မလားဗျာ... ကြည့်လုပ်ပါဦး”

“ရေရှည်ခင်သွားကြဖို့ဆို တစ်ယောက်က လျှော့မှပေါ့”

“တွယ်တာ လျှော့ပေါ့ဗျာနော်”

မဆိုင်းမတွ တောင်းဆိုလိုက်ပုံက မြန်မူမြန်၊ သူ လှလည်ပဲ။

“အမယ်... မရပါဘူး”

တွယ်တာက ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။

“ဒါဆို... ဒါဆို ကျွန်တော်က လျှော့ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါပေါ့”

ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်ပုံက အသည်းယားစရာလေးပါပဲ။

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သူမနှင့် ရင်းနှီးသွားကြသည်။

အခန်း (၁၇)

“ဟုတ်ပါ့... တခြားစီပဲ”

လဲ့ မေးတာကို တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ဖြေ၏။

“တွယ်တာ ခိုက်သွားပြီလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အပျင်းပြေတယ်... အိမ်ဘေးနားမှာ ဒီလိုအဖော်ကောင်းတံစိယောက်ရဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ... သူက ခင်စရာအရမ်းကောင်းတယ်... ညီညီဘမြင့်လို မာရေကျောရေ လုပ်မယ့်ပုံစံလဲ မရှိဘူး”

“တွယ်တာ”

“ဟင်”

“ညီညီဘမြင့်ကို အလှူမုန်းတယ်နော်”

“အစက မုန်းပါဘူး... ငါက သူ့လက်ခံထားမုန်းသိတော့ ဘဝင်မြင့်ပြီး ငါ့ကို ပစ်စလက်ခတ်ပြောတော့တာ... သိပ်ရိုင်းတာပဲ... အဲဒီနေ့ကဆို ကြားလိုက်ရတာ ငါ ယုံတောင် မယုံဘူး... ဒီကိစ္စတွေ နင်သိပါတယ်ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လဲ့”

“ဟင်”

“သူက ဟိုဘက် သူတို့အိမ်ကို ကူးလာခဲ့တဲ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“တွယ်တာ အားတဲ့အချိန်တဲ့”

“ဘယ်နှစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပြီလဲ”

“နိုး... နိုး”

“သွားမလို့လား”

“အင်းပေါ့... ဒီနေ့သွားဖို့ တွေးထားတယ်”

“တွယ်တာနော်... သိပ်မကဲနဲ့”

“တွယ်တာဘဝမှာ ဒီလောက်ပွင့်လင်းပြီး ဒီလို ခင်စရာ

ကောင်းတာမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး... အရမ်းပျော်နေတယ်”
 တွယ်တာက မျက်စိလေးစုံမှိတ်ရင်း တိုးဖွဖွရေရွတ်၏။
 “ငါ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူးဟယ်”
 လဲ့က ကြည့်လုပ် ရူးသွားဦးမယ်လို့ ဆို၏။
 “ငါလေ ညီညီဘာမြင့်ရှေ့မှာ တခြားလူတစ်ယောက်
 ယောက်နဲ့ ခင်မင်သွားတာ ပြချင်တယ်သိလား... ငါ့မာနကို
 သူက စော်ကားထားတယ်”
 “ကလေးဆန်ပြန်ပြီ တွယ်တာရယ်”
 လဲ့က မကြိုက်ချင်။
 ရွဲ့တာမျိုး ခနဲ့တာမျိုးဆို လဲ့ မကြိုက်တာပါ။
 တွယ်တာကလည်း သည်လိုမဟုတ်။
 ပကတိဖြောင့်တာ ရိုးတာ၊ ကွေ့ဝိုက် လှည့်စားမှုတွေ
 ဘာလို့များ လုပ်ချင်ရပါလိမ့်။
 “ညီညီ မခံချင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြချင်တာလား”
 “အဲဒီလိုကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး... ကိုနိုင်စွမ်းကို
 တွယ်တာ တကယ်ပဲခင်မိတာပါ... ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ
 ကလိကလိဖြစ်အောင် လုပ်ပြချင်တာလဲ အမှန်တရားတစ်ခုပဲ
 ...ငါ မညာချင်ပါဘူး”

တွယ်တာ ဝန်ခံခေါင်းညှိတ်၏။
 လဲ့လည်း ရိပ်စားမိပါသည်။
 သိနေတာကတော့ ဟိုးတစ်ရက် တွယ်တာ လာသွား
 တတည်းက ညီညီနှင့်တွယ်တာ မတည့်ဘဲ ပြဿနာဖြစ်ကြတာ။
 လူကြီးတွေတော့ သိပုံမရပါ။
 သိရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲကြရမှာ။
 “တွယ်တာရေ”
 “အင်း... ပြော”
 “တွယ်တာ မိတ်ဆွေသစ်တိုးသွားတာ တွယ်တာဖေဖေ
 မေမေ သိလား”
 “မသိသေးပါဘူး”
 “သူနဲ့ မကြိုဘူးလား”
 “ဘယ်ကြိုမျှမလဲ... တစ်ရက် နှစ်ရက်ရှိသေးတာ”
 “အံ့ဩနေမှာပဲ”
 “အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး... ခါတိုင်းလဲ ယောက်ျားလေး
 သူငယ်ချင်းတွေရှိတာပဲ... ဘာဆန်းလို့လဲ”
 “ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ဒီတစ်ယောက်က ဆန်းဆန်ပြား
 ပြား သူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ”

“တွယ်နေနဲ့... တမင်မသိအောင် ဖုံးထားတာမဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ပါ”

“ဟွန်း”

လဲ့နှင့် ဖုန်းပြောရင်း တွယ်တာ တခစ်ခစ်ရယ်နေမိ

သည်။

“မေမေတို့သိရင် ဘာဘာညာညာတွေ မေးဦးမှာ”

“ဝတ္တရားပဲလေ”

“ငါမှ သူ့အကြောင်းမသိသေးတာ... သိမှ ပြောပြနိုင်

မှာ”

“ရှင့်အစီအစဉ်နဲ့ ရှင်ကတော့ မြူးလို့ ဖြောင့်လို့”

“လဲ့က ဘာမနာလိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး၊ နေနဲ့... မဖြစ်မိပါဘူး”

လဲ့က ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းတာကို တွယ်တာ လှောင်

ရယ်နေမိသည်။

အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲမှာမြူးနေတာ။ အတွေးတိုင်းက

လည်း ကြည့်နူးစရာ ချမ်းမြေ့စရာ။

အချစ်စိတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

တစ်ခါလေး မြင်ဖူးသိဖူး စကားဆိုဖူးရုံနှင့် ချစ်သွား

သတဲ့လား။

အဲဒါ အချစ်တဲ့လား...

ဟုတ်ပါ့မလား...

အထူးတလည် မွေ့ပျော်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

တစ်ခုခုမှာ နစ်ဝင်နေသလိုလို၊ အဲသည်တစ်ခုခုဆိုတာ

တာလည်း နိုင်စွမ်းခေါ် မျက်လုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းများ၊ မပွင့်တပွင့်

စကားသံများ၊ ဆွဲအားပါသော အကြည့်၊ မေးစေ့များ အားလုံး

အားလုံးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ ဟန်ပန်မူရာတွေကို တစ်ကြိမ်တည်းမြင်ခဲ့ရုံနှင့်

အလွတ်မှတ်မိနေတာဟာလည်း ဆန်းလွန်းလှသည်ပဲ။

“ဟဲ့... တိတ်လှချည်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... အတွေးလွန်သွားလို့”

“ဘာတွေ့တာလဲ”

“ရည်းစားထားမလို့ပါ”

“ဘုရားရေ”

လဲ့ လန့်ဖျပ်သွားပြီ။

တွယ်တာက လဲ့အဖြစ်ကို အဆက်မပြတ် ရယ်နေမိ တော့တာပဲ။

“ထားခွင့်ရှိပါတယ်နော်”

“အန်တီစုပန်နဲ့ တိုင်မယ်”

“ရက်စက်လိုက်တာကွာ”

“အန်တီစုပန် ဘယ်မှာ ယောဂီဝတ်နေတာလဲ... ”

ပြောစမ်း”

“ပြောပေါင်”

လဲ့က သိပ်စိတ်ချရတာမဟုတ်။

တကယ် အဟုတ်သွားချွန်နေမှဖြစ်။

“လဲ့နော်... ပေါက်ကြားလို့က အသိပဲ”

တွယ်တာ ခပ်တင်းတင်းကြိမ်းထား၏။

အင်းလေ... တကယ်ဆို အန်တီစုပန် မရှိလို့သာ

နိုင်စွမ်းနဲ့ သိကျွမ်းခွင့်ရလိုက်တာ။

အန်တီစုပန်သာဆို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆိုပြီး ပြတ်ပြတ်

သားသား လုပ်ပစ်မှာ။

အားနာနေမှာမဟုတ်။

တွယ်တာကို ခေါ်ပေးဖို့ဆိုတာဝေးလို့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းထက် ပိုအပြောခံမှာမဟုတ်။

ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါဆို အန်တီတို့အိမ်လည်း ဖုန်းပျက်နေ တယ်ဟု ညာလွှတ်မှာ ကျိန်းသေ။

မတတ်သာ မရှောင်သာ ပေးပြောရတယ်ပဲထား။ တွယ်တာနှင့် စကားလက်ဆုံကျတာမျိုး အဖြစ်ခံမှာမဟုတ်။

ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခွင့် ရင်းနှီးဖွင့်လင်းခွင့်ဆိုတာ ဝေးရော။ အန်တီစုပန်ဟာ အတော့်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်

နှောင်လွန်းပါလား။

တွေးကြည့်တော့ သိလာ၏။

အန်တီစုပန်ကို သွားပင် မခေါ်ချင်တော့ပါ။

နိုင်စွမ်းနှင့် သူမကြားမှာ ဝင်ရှုပ်မှာစိုးသည်။

နိုင်စွမ်းက သဘောကောင်း ဖော်ရွေတာ တစ်ခုခုဆို အားနာစရာဖြစ်ရောမည်။

အန်တီစုပန်က တစ်ခါတလေ လူမှုရေးတွေ ဘာတွေ ထည့်တွက်တာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း မျက်စိမှိတ် လုပ်ချတတ်တာ။

နိုင်စွမ်းကိုလည်း ကြိုတင် ပြောဆိုထားမှ။ အကြောင်း

၁၉၈ ပန်းသီခိုင့်

သိထားတော့ ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်တာပေါ့လေ။

အနီတီစုပန်ကို နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ကြာမှပဲ သွား
ခေါ်တော့မည်။

ခဏတော့ နေပလေ့စေဦး။

တွယ်တာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နေဦးမည်။

အဆင်မပြေတာလေးတွေတော့ သည်းခံရဦးမှာပေါ့။

တွယ်တာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ နိုင်စွမ်းကို တွေ့ချင်နေသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်လို”

အနီတီစုပန်က ဦးဘမြင့်ကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်
သည်။ ကြားလိုက်ရတာတွေကို သိပ်မယုံချင်လှပါ။

“စုပန်ကို အနှောင့်အယှက်လာပေးရတာ အားနာ
တယ်”

“မဟုတ်တာရှင်... ပြောသင့်တာ ပြောရမှာပေါ့”

ဦးဘမြင့်က သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“ဦးစွမ်းနိုင်က ဒီအိမ်လေးကို ဘာလို့ငှားတာလဲ”

“သူ့သားကို ထားတာ... သူ့သားနဲ့ တွယ်တာလေးကို နီးစပ်စေချင်တာ အရှင်ကြီးပဲလေ... ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစား စရာမလိုဘူး”

“ဘုရား... ဘုရား”

အန်တီစုပန် မျက်နှာပျက်သွားရပြီ... . .

“ခက်တာက တွယ်တာနဲ့ အဲဒီကောင်လေး သိသွားကြ

ပြီ”

“ရှင်”

လက်ထဲကိုင်ထားသော စိပ်ပုတီးကို တင်းတင်းဆုပ်

မိ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား... တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး... . .

အို... နှစ်ပတ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ဥစ္စာ... ကိုဘမြင့်... ရှင်

သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်... ကိုယ်ရောက်သွားတော့ တွယ်တာ

က ဟိုဘက်ခြံရောက်နေတယ်... ခေါ်ခိုင်းရတာ... လာတော့

လဲ အဲဒီကောင်လေး ပါလာတယ်... သူတို့ တော်တော်ရင်းနှီး

နေကြပြီ”

“အမယ်လေး... သမီး မိုက်လို့က်တာ”

သူမ ရင်ဘတ်ဖိမိသည်။

“ဒါကြောင့် တွယ်တာ ရောက်မလာတာဖြစ်မယ်”

“လာမယ် ပြောလို့လား”

“ကျွန်မကို လာခေါ်မယ်လို့ သူ့အမေကိုကတိပေးပြီး

သား... ကျွန်မကလဲ ကျွန်မပါ... သူ လာခေါ်တာလေးကို

စောင့်နေမိတယ်”

အန်တီစုပန်က ချစ်စနိုးဟန်နှင့် ဆို၏။

“သူ ကျွန်မကို ဘယ်လိုလေးများ ပြောမလဲလို့ ကျွန်မက

မှန်းကြည့်နေတာ... သမီး တော်တော်မိုက်ပါလား... ဘာမှန်း

ညာမှန်းမသိဘဲ ရမ်းသန်း အရောဝင်ရသလား”

“စုပန်... ဘာလုပ်မလဲ”

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့... ကျွန်မ ခုပဲပြန်တော့မယ်... သမီး

ကို ကျွန်မ စိတ်မချဘူး... ရင်ထဲမှာ ပူနေပြီ... ဒီမှာဆက်နေ

လဲ ဘာမှမထူးတော့ဘူး ကိုဘမြင့်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဦးဘမြင့်က စာနာနားလည်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

“စုပန်”

“ဟင်”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဦးဘမြင့်က တစ်ခုခုပြောချင်
လို ခေါ်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ စွမ်းနိုင် အသာစီးရသွားမလားပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဒီတစ်ကြိမ် သူနိုင်သွားမှာစိုးတယ်ဗျာ”

စုပန် နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ထား၏။

ပြီးမှ...

“တစ်သက်လုံး ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူး”

အပြတ်သားဆုံး အအေးစက်ဆုံး အပြင်းထန်ဆုံးဆို၏

“သူ့သားက တော်တော်ချောတယ်”

“အိုရှင်... ဘယ်လောက်ချောချော”

ဦးဘမြင့်က ပင့်သက်ရှိုက်၏။

“အလိုလိုမှ စုပန်ကို တွယ်တာက မုန်းနေတာ”

“မုန်းပါစေ... မုန်းပါစေ”

ဂရုမစိုက်သလို ပြောလိုက်ဟန်မှာ နာကျင်မှုအပြည့်

“ကြိုက်သလို မုန်းပါစေ... တားမရရင် ကျွန်မ အ

လုပ်မယ် ထင်သလဲ”

ဦးဘမြင့်က အဝေးကြီးကို လှမ်းငေးမျှော်ကြည့်၏။

“သတ်ပစ်မယ်... စွမ်းနိုင်သားနဲ့ ပေးစားမယ့်အစား
သတ်ပစ်မယ်သိလား... ကျွန်မတို့ မျိုးရိုးဆွေဆက် ဒီလို လူ
မဆန် အောက်တန်းကျတဲ့သွေးမျိုး မပါစေရဘူး... ဘယ်တော့မှ
မပါစေရဘူး”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ စုပန်ရယ်... စိတ်အေးအေးထားမှ
ပေါ့... ဒါမျိုးဆိုတာ စိတ်ရှည်ရတယ်... တဖြည်းဖြည်းစည်းရုံး
ရတယ်... ကြမ်းရင်မရဘူးနော်”

“ကြမ်းသင့်ရင် ကြမ်းရမှာပဲ... ရှင်ကကော ကျွန်မ
သမီးကို ရှင့်သားနဲ့ပေးစားဖို့ ဘာလို့မစီစဉ်ရသေးတာလဲ...
ရှင်းစမ်းပါဦး”

“သားက တွယ်တာလေးကို သဘောကျတယ်... ခုဆို
အိမ်မှာတဖွဖွပြောနေပြီ... သားငယ် စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဒါနဲ့များ”

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘာမှမမြောသေးဘဲကိုး”

“ရှင်ကလဲ တစ်မျိုး... ခု ကျွန်မ ပြောပြီ... အမြန်ဆုံး
စီစဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘမြင့်က တဟဲဟဲ ရယ်နေ၏။

“သားက အဖေလိုပါပဲ... စုပန်သမီးကို မကြိုက်ဘဲ ရှိမလား”

“ကိုဘမြင့်... ရှင်နော်... မမမြင့်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့လားပြော”

ဦးဘမြင့်က ငြိမ်ကျသွားရင်း ပြုံးနေ၏။
ငယ်ငယ်တုန်းက အချိန်လေးတွေ ပြန်မြင်ယောင်သတ်ရနေမိတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ...

အခုအချိန် မင်းသာရှိဖန်နဲ့ရင် ဘယ်လောက်ပြည့်စုံလာမလဲဆိုတာ တွေးမကြည့်တတ်ဘူး။

ဟိုတုန်းကတော့...
ငါဆိုတဲ့ ဘမြင့်ရယ်...

အန်တီစုပန်ဆိုတဲ့ စုပန်လေးရယ်...
ဖော်ဖော်တာဆိုတဲ့ ကိုတာရယ်...

သုံးယောက်သား ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။ တတွဲတွဲရှိခဲ့ကြတယ်။

ကြည့်နူးစရာကောင်းလွန်းတဲ့ ကာလလေးတွေပေါ့လေး ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိရင် ပထမ ပျော်တယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ထိခိုက်လာတယ်။

မင်း ကံမကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရယ်...

မင်း ကံမကောင်းခဲ့လို့ စုပန်ပါ ရောပြီး ကံဆိုးခဲ့ရတယ်။

မင်းတို့အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ကိုတာရာ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း မင်းတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးနဲ့ ငါ့သားကို သဘောတူတယ်။ ပေးစားဖြစ်အောင် ပေးစားမယ်ကွာ။

“စုပန်”

“ဟင်”

“သားကြီးက မေးနေသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုယ် တွယ်တာနဲ့ သားငယ်ကို သဘောတူတာ ဓာခြားအကြောင်း ရှိသလားတဲ့... ကိုယ့်ပုံစံက လိုတာထက်ပိုပြီး ပေါ်လွင်နေတယ်ထင်တယ်... သိပ်လိုလားမှန်း သိသာနေပြီထင်ပါရဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သမီးလေးရဲ့ဘဝအတွက် ရှင် ပိရီသင့်တယ် ကိုဘမြင့်... ကျွန်မ တစ်သက်လုံးမျှသိပ်ခဲ့တာ ထိန်းချုပ်ခဲ့တာ သမီးကို မွေးမွေးပေးချင်ရင်တောင် အိပ်ပျော်နေမှ ခိုးမွေးရတာ... ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ထိမ်ချိန်ထားဖို့”

ရည်ရွယ်တယ်”

“စုပန်ရယ်”

“ခုလဲ ကျွန်မ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေတာ... သမီးလေး အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဘဝကိုရပ်တည် ဖို့”

“သမီးတို့နဲ့ လိုက်နေပေါ့”

“တော်ပါပြီ... သမီးလေး မုန်းပါ့မယ်”

“စောစောဘုန်းက မုန်းပါစေဆို့”

“အင်း... အကြောင်းတရား ခိုင်လုံလို့ အမုန်းခံရမှာ မကြောက်ပါဘူး... ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့တော့ အမုန်းမခံပါ ရစေနဲ့... သမီးလေးဘဝ တိမ်းစောင်းသွားမှာ ဒုက္ခရောက်သွား မှာစိုးလို့ ကယ်ရတာဆိုတော့ မုန်းလဲ ကယ်ရမှာပဲ... မတတ် နိုင်ဘူးလေ... မဟုတ်ဘူးလား”

“စုပန် တော်တော်ချစ်တယ်နော် တွယ်တာလေးကို”

“သမီးပဲ... ချစ်တာပေါ့... ရှင် မေးတတ်ပါပေတယ် ... ရှင်သားတော်မောင် နှစ်ယောက်ကို မချစ်ဘူးလား... ကံ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ချစ်တာပေါ့... အရမ်းချစ်တယ်... ဒါပေမယ့် စုပန်

ချစ်တတ်ပုံကို အံ့သြတယ်ဗျာ... လက်ဗျားခါတယ်... ဒီ လောက် မျှိုသိပ်နိုင်တာ... ဒီလောက် အနီးကပ်ပြုစုနိုင်တာ စုပန် တစ်ဘဝလုံး သူ့ကိုပေးအပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကိုဘမြင့်သိသလို သမီးသိရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

“မေတ္တာတရားဆိုတာ အချည်းနှီးမဖြစ်တတ်ပါဘူး... သမီးလေး တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ... သိလာရင် စုပန်ကို သိပ်ချစ်လာမှာပါ”

“ခုတော့ အမုန်းခံပြီး တားရမှာပဲ”

“သိပ်တော့ မတင်းကျပ်ပါနဲ့”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မကြိုက်ပါဘူး”

ဦးဘမြင့် လက်လျှော့သလို ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရှင်သားကော ဒီကိစ္စ သိပြီးပြီလား”

“မသိပါဘူး”

“ညံ့တာပေါ့ရှင်”

“ညံ့တယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့... သားသမီးကို စောင့်ရှောက်မှုသိပ်ညံ့

တယ်”

“အင်း... ဒီကောင်ကလဲ ဘာတွေတွေ့ပြီး ငြိမ်နေမှန်း

မသိဘူး... ဟိုတစ်ရက်က သူတို့ဖုန်းပြောကြသေးတယ်... အင်း... မဟုတ်ဘူး... တွယ်တာက ဖုန်းမကိုင်ဘူးဆိုလား... ဒါနဲ့ သားက သွားတွေတယ်ထင်တယ်... သူတို့ချင်းလဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပုံပဲ”

“ရှင့်ဟာကလဲ ဘာမှမသေချာပါလား... ဆိုလားနဲ့ ထင်တယ်နဲ့... ဖြစ်နေပုံပဲနဲ့ တိကျတာ ဘာမှမပါဘူး”

“ကိုယ်မှ မသိတာကွာ”

“ကိုတဖြင့်တို့ သားအဖကို စိတ်ချမိတာ မှားတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဘာတစ်ခုမှ ဆိုးဆိုးရွားရွားမဖြစ် သေးပါဘူး”

“ကျွန်မတော့ ရင်ထဲ မီးတောက်နေပြီ”

ဒေါ်စုပန်လေး သက်ပြင်းမောနှိုက်မိ၏။

မေမေမရှိတုန်း ခဏလေးအတွင်းမှာ သမီး ခြေလှမ်း တွေ ဘယ်အဆင့်ထိ မှားကုန်ပြီလဲ။

ရင်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ ပူပြင်းလာ၏။

သည်အပူက ဘာနှင့်မှမတူ။

အသည်းကျွတ်မတတ် အသည်းကျွမ်းမတတ်ပါပဲ။

နေမရ ထိုင်မရ ဘာမှလုပ်မရအောင် နှိပ်စက်လွန်းလှ

သည်။

“ဦးစွမ်းနိုင်က ဘာသဘောလဲ ကိုတဖြင့်”

“သူ့စိတ် သူ့ကိုအကျိုးပေးမှာပါ”

“ဒီလူကို ကျွန်မကြည့်မရတာလဲ အမှန်ပဲ... ဟိုးက တည်းက သူပါသေခဲ့ဖို့ကောင်းတာ... အင်းလေ... သူက လူလည်ပဲ... ဘယ်သေပါ့မလဲ... အသုဘကောင်ကြီး မသေခင်က ပုပ်နေတာ... သူ့နုလုံးသား သူ့စိတ်ဓာတ်တွေအထဲ မှာ ပုပ်သိုးနေပြီ... သိလား ကိုတဖြင့်”

ဒေါ်စုပန်က ပြောရင်းဆိုရင်း တစစ်စစ် နာကျင်လာပုံ ရ၏။

“ကိုတော့ကို သူ့လုပ်တာလို ကျွန်မထင်တယ်... ဒါ ဟာ ဘာသက်သေမှမရှိပေမယ့် ကျွန်မနုလုံးသားက အလိုလို ရလာတဲ့ အသိစိတ်သက်သေ... ကျွန်မအတွက် သိပ်ခိုင်လုံ တယ်”

“ဒီလောက်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... သူ့ကြောင့် ကျွန်မချစ်သူ ယောက်ျားသေခဲ့ရတယ်... ကျွန်မဘဝ သေခဲ့ရတယ်... သူ ကျေနပ်သင့်ပြီ... ကျွန်မအသည်း အညွန့်ဖူးလေးကို လာထိလို

ကတော့ ဒီတစ်ခါ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ... ကျွန်မနဲ့တွေ့သွားမယ်... ခေါင်းငုံ့မခံတော့ဘူး”

“ကိုယ် စိုးရိမ်တယ်ကွာ... စုပန် ဒေါသတွေ သိပ်များနေတယ်”

သူ စုပန်ကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမှန်း မသိတော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

သူ ကိုစွမ်းနိုင်ကို သွားဆွေးနွေးကြည့်ရင် ကောင်းလေမလား။

တွယ်တာလေးကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒါ ငါ့ဆွေးမလောင်းလေးဟု သွားတောင်းပန်ပါမှ ဟိုက ပိုပြီးရောင့်တက်ရဲတင်းသွားဦးမှာ။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ကိုစွမ်းနိုင်က ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်တာ။

ခုကိစ္စမှာ အစစအရာရာ သတိထားနိုင်မှ၊ လက်ဦးမှုရရှိမှ။

“စုပန်”

“ပြောပါ ကိုဘမြင့်”

“ကိုယ် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

“အင်း”

“စွမ်းနိုင်ကို ကိုယ် သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ရင်”

“လုံးဝမကောင်းဘူး... ပိုပြီးဆွသလို ဖြစ်မှာ... မသိသလိုနေတာ အကောင်းဆုံးဘဲ... မလိုပါဘူးရှင်... ကျွန်မသမီး ကျွန်မပိုင်ရမှာပေါ့... သူ ကျွန်မ မကြိုက်တာလုပ်ရဲလုပ်ကြည့်”

“လက်တွေ့မှာ စုပန်သမီးမဟုတ်ဘူးလေ”

စုပန်က မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတါ။

“နည်းလမ်းရှာရမှာပေါ့”

ဦးဘမြင့် ဘာပြောနိုင်တော့မလဲ။

ဒေါ်စုပန်က သည်ကိစ္စကို သူတစ်ယောက်တည်း အပြီးအပြတ် တာဝန်ယူသွားခဲ့သည်လေ။

“သချိုင်း”

“ဟာ”

တွယ်တာပုံစံလေးကိုကြည့်၍ နိုင်စွမ်းက ရယ်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... အုတ်ဂူမှာ ကောင်မလေး ပန်းခြင်း လာချနေတဲ့ပုံလေ... လာကြည့်... အသက်ပါရဲ့လားဆိုတာ”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး... စိတ်ပျက်စရာကြီး”

နိုင်စွမ်း၏ စိတ်သဘောထားကို တွယ်တာ နားပင် မလည်ချင်ပါ။

ခြင်္သေ့ကြီး ဟိန်းဟောက် ဒေါသကြီးနေပုံ။ ကျားကြီး တစ်ကောင်က ချစ်စရာသမင်မလေး၏ လည်ကုပ်ကို ရက်ရက် စက်စက် ကိုက်ခဲထားပုံ။ အရိုးခေါင်းပုံတွေ၊ လျှာထွက်နေသော ဘီလူးရုပ်ပုံတွေ။ ပြီးတော့ မှောင်မည်းနေသော ဝန်းကျင်ထဲက မျက်လုံးကြီးတစ်စုံ ပြူးထွက်နေပုံ... ဘယ်လိုပန်းချီကားတွေ လဲကွယ်။

“ပုံလှလှလေးတွေ မဆွဲတတ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပုံကို လှတယ်လို့ တွယ်တာက ထင်သလဲ”

“မိန်းကလေးပုံ လှလှလေးတွေ... ချစ်စရာဇွေးလေး ကြောင်လေးတွေ... မျက်စိအေးစရာ မြင်ကွင်းလေးတွေ... ”

အခန်း (၁၇)

တွယ်တာက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့လျက် ဇာစ်ဖက်အကြည့် လွှဲလိုက်၏။

“ကိုနိုင်စွမ်း ပန်းချီကားတွေကလဲ”

“မလှဘူးလား... မဝီပြင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း... မကြိုက်ပါဘူး”

တွယ်တာက အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်းယမ်းပြီး ချထားသော ကြိမ်ခုံပိုင်းလေးမှာ သွားထိုင်သည်။

“ခုဆွဲနေတာကကော”

အိုး... အများကြီးပေါ့”

“အဲဒါ တွယ်တာ့အထင်လေ... ကျွန်တော်ကတော့ ဒီပန်းချီကားတွေကို မျက်စိထဲအရမ်းကြိုက်တယ်... လှတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟာ”

တွယ်တာ တဟာဟာနှင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုမကြိုက်လိုက်တာ၊ စိတ်ချင်းမတူတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ့စိတ်က တခြားလူတွေနှင့်မတူဘဲ ထူးဆန်းနေတာတော့ တကယ်ပါပဲလေ။

“တွယ်တာက လောကကြီးကို အမြင်ကျဉ်းနေတယ်”

“ဘယ်လို”

“လောကကြီးမှာ တွယ်တာထင်သလို အလှတရားတွေ နဲ့ချည်း ပြီးပြည့်စုံနေတာမဟုတ်ဘဲ... အကျည်းတန်တာတွေ အရပ်ဆိုးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... ကဲ... ဒီပန်းချီကားတွေကကော အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလား”

“အင်း... ဒါပေမယ့် ရက်စက်ကြမ်းတမ်းလွန်းတာတွေ တွယ်တာ မနှစ်သက်တတ်ဘူး... မခံစားနိုင်ဘူး”

“တွယ်တာက နှလုံးသား နှလွန်းတာကိုး”

“ကိုနိုင်စွမ်းကိုလဲ စိတ်ထားနူးညံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ထံ”

ဖြစ်စေချင်တယ်... သိလား”

“ကျွန်တော်က ယောက်ျားပဲ... နူးညံ့ရင် ပျော့သွားမှာပေါ့”

“ရှင့်ခံယူချက်တွေက တစ်မျိုးပဲနော်”

“အင်း... တွယ်တာ သဘောမကျဘူးလား”

နိုင်စွမ်းက သူမဆီ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

“တွယ်တာ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော်ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

သူက တွယ်တာဘေးကို လျှောက်လာပြီး ငုံ့ကြည့်၏။

တွယ်တာနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ကျေနပ်စွာ ကော့ညွတ်

ပြုံးနေ၏။

“ဒီအထဲက ပန်းချီကားတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပေးမယ်”

ဟို သမင်လေးပါတဲ့ပုံယူမလား... ယူနော်”

ပြောပြောဆိုဆို သွားယူဖို့ပြင်၏။

“ဟင့်အင်း... မယူချင်ပါဘူး”

သူမ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ငြင်းပစ်သည်။

“လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဒီကျားကြီး သမင်ကိုခဲထားတဲ့ပုံကိုတော့ မယူပါရစေ

နဲ့... တွယ်တာ မကြည့်ချင်ဘူး... တွယ်တာကိုပေးချင်ရင်

ဝေဝေဆာဆာ အရောင်အသွေးစုံစုံ ဖူးပွင့်နေတဲ့ ပန်းခင်းကြီး တစ်ခုဆွဲပေးပါလား။

“အင်း... ဆွဲပေးမယ်လေ”

“တကယ်နော်”

နိုင်စွမ်းက ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။

“ဘယ်နှစ်ရက် စောင့်ရမှာလဲ”

“နှစ်ရက်”

သူက တွယ်တာထိုင်နေသော နံဘေးကြမ်းပြင်မှာ ထိုင် ချ၏။

“တွယ်တာ”

“ဟင်”

သူ့ခေါ်သံက တိုးလျော့လွန်းပါသည်။

“တစ်ခုခုပြောဖို့ သိပ်စောနေသေးလား”

သူမ ဘယ်လိုဖြေရမည် မသိပါ။

“သမီးရေ... တွယ်တာ”

ကြီးစုအသံကြားတော့ နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ ကြီးစု”

တွယ်တာက တဖျပ်ဖျပ် အရင်လျှောက်သွားသည်။

“အန်တီစုပန် ပြန်ရောက်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“အန်ကယ် ဦးဘမြင့်လဲ ပါတယ် သမီးရဲ့”

“ဪ”

တွယ်တာ့မျက်နှာလေး တင်းခနဲဖြစ်ရ၏။

“သူတို့ အတူတူလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့”

နိုင်စွမ်းရှိရာ လှမ်းကြည့်ပြီး တွယ်တာ နှုတ်ဆက်၏။

“သွားမယ်နော် ကိုနိုင်စွမ်း”

“အင်း”

ကြီးစုက သူမရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနှင့်သည်။

“ကြီးစု”

“ဟေ”

“တွယ်တာ့ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“ဒေါ်စုပန်က မျက်နှာထားကို တင်းနေတာပဲ... ဆူနေတယ်... သမီးကိုဆူမှာတော့ သေချာတယ်”

“ဘာကိုဆူမှာလဲ”

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်ကို

အလည်သွားရသလားတဲ့... သူမရှိတုန်း ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ရသလားတဲ့”

“ဟင်”

တွယ်တာ နည်းနည်းလန့်သွားမိပါသည်။

ခုတစ်ခါက တွယ်တာ့အများ အပြစ်ရှိနေသည်။ ဆူလည်း ငုံခံရတော့မှာ။ တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်မိ၏။

“ကြီးစုက ဟိုဘက်ခြံသွားတာ ဘာလို့ပြောလိုက်လဲ”

“မပြောပါဘူး... ဒေါ်စုပန်က သိနေတာ”

“မုန်းစရာကောင်းတယ်”

“ဒေါ်ကြီးမောကြီး ပြန်လာတာပဲ သမီးရေ... ဆူလဲခံလိုက်ပေါ့ကွယ်”

ကြီးစုနှင့် တွယ်တာ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အန်တီစုပန်က ဧည့်ခန်းမှာ မတ်မတ်တင်းတင်း ထိုင်နေ၏။

“ကြီးစု လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ... တွယ်တာ ဒီမှာလာထိုင်စမ်း”

ခေါ်လိုက်ပုံက အမိန့်သံပါနေသည်။

“ဟိုကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေပြီလား”

ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဝင်ထိုင်ရုံရှိသေး ပြတ်သားသော

အမေးစကားကြောင့် ခေါင်းလေးမတ်သွားရ၏။

“မေးတာဖြေ”

“မကြိုက်သေးပါဘူး”

“ကြိုက်မလို့လား”

“တွယ်တာတို့က ရိုးရိုးခင်တာ”

“ခင်စရာရှားလား”

“ရှင်...”

“ဒီကောင်လေးအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့ အိမ်ထဲ

အထိ သွားလည်ရတာလဲ”

“ရိုးရိုးသားသား သွားတာ”

“သိတယ်... ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင် အရဇီ”

ဆုံး နာမည်ပျက်မှာ အရှက်ရမှာ ဘယ်သူလဲ... တွယ်တာ့အဝမှာ ဘာအစွန်းအထင်းမှရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... သိရဲ့လား”

တွယ်တာက မျက်လွှာလေးချလိုက်၏။

“မေးနေတယ်လေ... သိလား”

“အန်တီစုပန်ကို တွယ်တာ လာခေါ်မလို့ပါ”

“ဒါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”

တွယ်တာက အန်တီစုပန်ကို မော်ကြည့်၏။

“တွယ်တာ ဘာလုပ်ရမလဲ... ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”
 “အဲဒီဘက်ခြံကို လုံးဝမသွားရဘူး... ညီညီဘမ္မာမြင့်နဲ့
 ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ စေ့စပ်မယ်... ဒါပဲ... လူကြီးချင်းပြောဆို
 ထားကြပြီသား”

“အိုး... တွယ်တာ သူ့ကိုမှမကြိုက်တာ”
 “ကြိုက်စရာလဲ မလိုပါဘူး... ယူဖို့ပဲလိုတယ်”
 “အန်တီစုပန် သိပ်တရားသက်လွတ်ပြောတာပဲ”
 “ညည်းလေးကကော ဣန္ဒြေလေးနဲ့နေသလား...
 ထိန်းသလား သိက္ခာ”

“တွယ်တာ ခုထိ ဘာမှမမှားသေးဘူး”
 “မှားလို့လဲ ရမယ်မထင်နဲ့”
 “တွယ်တာကို တော်ရုံချုပ်ချယ်ပါ”
 “ချုပ်ချယ်တာ မဟုတ်ဘူး... အမိန့်ပေးနေတာ...
 တားမြစ်ပိတ်ပင်နေတာ... ကောင်းကောင်းပြောလို့မရရင် ရတဲ့
 နည်းနဲ့ ပြောမယ်”

“ဘာ”
 “ညည်းအဖေနဲ့အမေက အန်တီကိုလွှဲထားပြီးသား”
 တွယ်တာက အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်

အောင် ဒေါသဖြစ်သွား၏။
 “ကြိုက်ကိုကြိုက်ပြမယ်... ယူကိုယူပြမယ်”
 အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ဆုံးဖြတ်မိသည်။
 “ဘာပြောတယ် တွယ်တာ”
 “တွယ်တာ ကိုနိုင်စွမ်းကို ယူမယ်... သူ ဖွင့်ပြောတာ
 နဲ့ လက်ခံလိုက်မယ်... ညီညီဘမ္မာမြင့်ကို လုံးဝယူနိုင်ဘူး...
 ရှင်းရဲ့လား”

သူမလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲမိပြီ။
 တော်ရုံတန်ရုံကို ပြဿနာမဖြစ်ချင်တာနှင့် ငုံ့ခံနေဖို့ပါ
 ပဲ လွန်လွန်းအားကြီးလာတော့ အောင့်အည်းထားလို့ မရတော့
 ပေ။

“နိုင်စွမ်းကိုယူမယ်... ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 အန်တီစုပန်က တွယ်တာကို စူးခနဲ ရဲခနဲကြည့်၏။
 “ယူရင် ညည်းကိုသတ်ပစ်မယ်”
 “ဟင်”
 အန်တီစုပန် ဝန်းခနဲ ထထွက်သွား၏။
 တွယ်တာက ဇက်ကလေးလိမ်နေအောင် ခိုက်ကြည့်

လိုက်သည်။

ရာရာစစ သူကများ တွယ်တာကို...
လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်
လာ၏။ ခြေလှမ်းတွေက နိုင်စွမ်းဆီသို့။
သူမ တလွှားလွှားလျှောက်လာတာမြင်တော့ နိုင်စွမ်းက
အံ့အားတသင့် ကြည့်နေ၏။

“တွယ်တာ”

ထပ်တစ်ကြိမ်ခေါ်သံက သိပ်နီးကပ်နေပြီ။
အန်တီစုပန်နှင့် တွယ်တာ နိုင်စွမ်းတို့အိမ်ရှေ့လေးမှာ
ဆိုမိကြသည်။

နိုင်စွမ်းလည်း ဘေးနားရှိနေ၏။

“တွယ်တာ... လာစမ်း”

“အို... မလာပါဘူး”

ဆွဲထားသောလက်ကို ပြန်ဆောင့်ရုန်းပစ်သည်။

“အရှက်မရှိဘူးလား တွယ်တာ”

“ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်အောင် အန်တီစုပန် လုပ်တာ”

“လာ... အိမ်ရောက်မှပြော... သူများအိမ်ရှေ့မှာ”

“တွယ်တာ ကိုနိုင်စွမ်းနဲ့ စကားပြောမလို့”

“တော်စမ်း တွယ်တာ... ရိုက်မိတော့မယ်”

အန်တီစုပန်က ရွယ်ပြီးမှ မရိုက်။ လက်ကိုပြန်ချလိုက်
တော့သည်။

တွယ်တာ ယက်ကန်ယက်ကန် ပြန်ပါလာသည်။

အန်တီစုပန်က တတွတ်တွတ်ဆူသည်။

“လူကောင်းမှန်းမသိ ချူကောင်းမှန်းမသိ”

“နားငြီးတယ်”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပစ်၏။

“ညီညီလိုလူအေး လူကောင်းကိုတော့ စော်ကားချင်
တယ်”

တွယ်တာလက်ကို ဧည့်ခန်းထဲပြန်ရောက်မှပဲ လွှတ်
တော့သည်။

“ဗိုက်ဆာတယ်... ထမင်းစားတော့မယ်”

အန်တီစုပန်ရှေ့မှာ မနေချင်တော့ပါ။

“ညည်းကို ညည်းအဖေနဲ့တိုင်မယ်”

“တိုင်ပေါ့”

“အေးပါ... အေးပါ... အချို့အချိတ်ကိုက”

တွယ်တာ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းကာ စာအုပ်ဖတ်

နေလိုက်သည်။

အန်တီစုပန် ခါတိုင်းလို အခု တစ်ခုတလေ လာပေး တာမျိုး၊ ခဏခဏလာကြည့်တာမျိုး၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာ ဝင်လာတာမျိုး မလုပ်ပါ။

ရေမီးချိုးပြီး ညနေပိုင်းရောက်တော့ အခန်းထဲက ထွက် မိသည်။

လှေကားရှိရာ လျှောက်လာပြီး ငုံကြည့်တော့ အောက် ထပ်ညှိခန်းကို ပြင်ဆင်ရှင်းလင်းနေတာ တွေ့ရ၏။

ဖေဖေရော မေမေရော အန်တီစုပန်ရော၊ မေမေ မိတ်ဆွေတွေရော၊ အမျိုး၊ အဆွေတချို့ရော ညှိခန်းမှာ စုစု စုစုနှင့်။

“ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ”

တွေးကြည့်လို့မရ။

နေ့လယ်တုန်းက ဘာအသံမှမကြား။

တွယ်တာကို ဘာမှမပြောကြပါလား။

လှေကား တစ်ထပ်ချင်းဆင်းရင်း သုံးလေးထပ်အလိုမှာ ထိုင်ချပြီး ညှိခန်းကို လှမ်းငေးနေမိသည်။

“သမီး”

“ရှင်... မေမေ”

အမေက တွယ်တာရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“သမီး အဝတ်အစားလဲတော့လေ”

“ရှင်...”

တွယ်တာ တရှင်ရှင်နှင့် အံ့သြနေ၏။

“ညှိသည့်တွေ လာကြတော့မှာ”

“ဘယ်က ညှိသည့်တွေလဲ”

“သမီးလေး စေ့စပ်ပွဲကို ဒီညနေပဲလုပ်လိုက်တယ်”

တွယ်တာ အံ့သြလွန်းလို့ ဘာသံမှထွက်မလာ။ နှုတ်ခမ်း

လေးပွင့်ကာ မျက်လုံးပြူးထွက်နေ၏။

“မောင်ညီညီတမြင့်တို့ လာကြလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး မေမေ”

တွယ်တာက လက်ကလေးကပြသည်။

“ဒီအစီအစဉ် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“သမီးဖေဖေပေါ့”

“ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်လေ... အန်တီစုပန်က သမီးဖေဖေကို ရုန်းဆက်ပြီး ဒီညနေ စေ့စပ်လိုက်ကြဖို့ပြောတယ်... သမီးက

စိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့”

တွယ်တာ့မျက်လုံးတွေက ငြိမ်ကျသွားကာ တစ်နေရာ
တည်းကို ထွင်းဖောက်တော့မလို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဪ... အန်တီစုပန်ရဲ့ အစီအမံကိုး။
ထင်ပါတယ်။

ဒါ... သူ့လက်ချက်ပဲလို့။

ကြည့်စမ်း... သူက ပေဖေ့ကို သည်လောက်တောင်
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားနိုင်ပြီး ပေဖေ့နဲ့ မေမေက သူ့စကားမှ
သူ့စကား။

အန်တီစုပန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
လက်ညှိုးတညွန့်ညွန့်နှင့် စီမံနေလိုက်တာ။
ဒေါတွေ ဝုန်းခနဲရုန်းကြွလာ၏။
အန်တီစုပန်ရှိရာ ဖြုန်းခနဲရောက်သွားမိသည်။
“ဒေါ့စုပန်”

ခေါ်သံလေးက အေးစက်ပြတ်တောက်နေ၏။
တွယ်တာ့ကို သူမ မော့ကြည့်မိသည်။

သမီးက အမေတူလေ။ အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်။ အမေက
မော့ကြည့်ရတဲ့ သမီး။

သမီးမျက်လုံးထဲမှာ နာကြည်း ခါးသီးရိပ်တွေမြင်ရ
သည်။

မေမေ့ကို သည်လို စိတ်နာသလိုတော့ မကြည့်ပါနဲ့
သမီးရယ်...

ရင်ထဲမှာ တောင်းပန်ဖြစ်သည်။

မေမေ စိတ်မချလွန်းလို့ပါ။ မေမေ စိတ်မချလွန်းလို့
စီစဉ်လိုက်တာ။

အကြောင်းစုံ ရှင်းပြဖို့ကျတော့လည်း အခြေအနေက
မပေးပြန်ဘူး။

မေမေ့ကို နားလည်ပါ သမီးလေးရယ်။

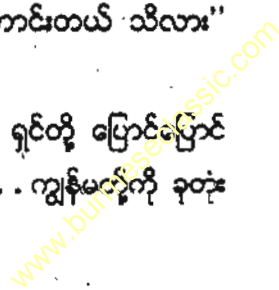
“ရှင်ပဲ သတို့သမီးလုပ်လိုက်ပါလား... ဒီလောက်
စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေရင်”

တွယ်တာ့က အရိုင်းစိုင်းဆုံး အကြမ်းတမ်းဆုံး ပြော
ချသည်။

“ရှင်နဲ့ ဦးဘမြင့်ပဲ ယူလိုက်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား”

“သမီး”

“ဒီလောက် တက်ကြွနေကြတာ ရှင်တို့ ပြောင်ပြောင်
ထင်းတင်း ယူလိုက်ကြဖို့ ကောင်းတယ်... ကျွန်မတို့ကို ခုတုံး

လှက်စရာမလိုဘူး”

“တွယ်တာ”

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုဆိုတာ သိတယ်... မပြောချင်လို့

သာ”

ဒေါ်စုပန်က တွယ်တာ့ကို ငေးငေးတွေးတွေးကြီး ကြည့်
လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလို့ သမီးကထင်လို့လဲ”

“ရှင်တို့ လုံးထွေးနေတာ သိတယ်”

“တော်စမ်း သမီး”

“တော်မှာပါ... လူခုံတက်စုံ မင်္ဂလာချိန်ရောက်မှ ပြော

မယ်”

“ဘာ”

“တွယ်တာ့အကြောင်း သိစေရမယ်... အန်တီမြင့် သိ
အောင်ကို လုပ်ပြမယ် သိလား... လုပ်ပြမယ်”

“ဘာကိုသိအောင်လဲ... ဘာအကြောင်းလဲ”

“ရှင်တို့ညားနေတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“တွယ်တာ”

ဒေါ်စုပန်က တွယ်တာ့ လက်မောင်းစွန်းကို ဖမ်းဆုပ်

လိုက်၏။

“မပိုက်ရိုင်းချင်နဲ့”

“မှန်တာပြောရင် နာမှာပေါ့”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်သည်။

လက်မောင်းတွေ ကျောတွေ တင်ပါးတွေကို မြင်မြင်ရာ ရိုက်
ပစ်သည်။ ထုပစ်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... စုပန်... စုပန်... တော်ပါတော့
... ဘယ်နှယ်ဖြစ်တာတုံး”

မေမေတို့အားလုံး ဝိုင်းအုံလာ၏။

မေမေက အန်တီစုပန်ကို အတင်းဝင်ဆွဲသည်။ ကြီးစု
ကလည်း လက်တကာကာနှင့် ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ပေးရမှန်း
မသိဖြစ်နေ၏။

“ကလေးကို ချောမှပေါ့... စိတ်ထိန်းပါကွယ်... အခု
လူကြီးတွေစီမံတာလဲ နာခံသားပဲဟာ... တွယ်တာလေးက
လိမ္မာပါတယ်”

“သွား... မိုက်ရိုက်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး... ယျက်စိ
ရှေ့ကခေါ်သွားစမ်းပါ... ကျွန်မရိုက်မိရင် နာတော့မယ်... ”

ကြီးစု ခေါ်သွားစမ်း သူ့ကို... ငရဲကြီးမှာမကြောက်တဲ့ဟာမ

လေး”

ဒေါ်စုပန် အရမ်းဒေါသဖြစ်တာကို ကျေနပ်သည်။

ထိအောင် ပြောလိုက်နိုင်တာ ပီတိဖြစ်စရာ။ တွယ်တာကို တအားဆွဲလွှဲပြီး ပိတ်ချလိုက်တာတော့ အံ့ဩသည်။ ယုံကို မယုံနိုင်ပါ။

တွယ်တာကိုများ သူထိန်းကျောင်းလာရတဲ့ ပေါက်စနုလေးမှတ်နေသလားပဲ။ ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက်တာ ရစရာကိုမရှိ။

ကြီးစုက ပြူးကြောင်ကြောင်လေးရပ်နေသော တွယ်တာကို...

“လာ...လာ”

ဟု မရမက ဇွတ်ခေါ်၏။

အပေါ်ထပ်ပြန်ရောက်တော့ ကြီးစုလက်ကို ဆွဲဖယ်မိသည်။

“သမီး... အဝတ်အစားလဲလေ”

“မလဲပါဘူး”

“သမီးရယ်”

ကြီးစုက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းနှင်း

ထိုင်ချ၏။

မေမေက တွယ်တာအခန်းထဲဝင်လာပြီး တွယ်တာကို သေချာကြည့်၏။

“သမီး... ဘာအရောင်ဝတ်မလဲ... မေမေ ရွေးပေးမယ် ပြော”

“မလဲပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... အဝတ်အစားလဲရမယ်”

“မေမေ”

မေမေက တွယ်တာကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်၏။

“ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ သမီးရယ်... မေမေ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပြီ... နည်းနည်းပါးပါး လူကြီးဆန်ပါလား”

“သမီး... ညီညီဘာမြင့်နဲ့ မယူချင်ပါဘူး”

“အစတုန်းက သမီးလက်ခံထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးနဲ့သူ တည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးရယ်... သေချာဆုံးဖြတ်ထားရင်လဲ ကြိုကြို

တင်တင်ပြောရောပေါ့... ဖေဖေ မေမေတို့သိထားရအောင်...

ခုကိစ္စက သမီး ကျေနပ်တပ်ပဲထင်တာ... မေမေတို့ ဇွတ်စိတ်

တာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အလောသုံးဆယ်ဖြစ်လာမယ် မထင်လို့ မပြောသေးတာ”

“ခက်ပါလားကွယ်... ခုမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း... သမီး လက်မခံပါရစေနဲ့”
မေမေက တွယ်တာ့ကို အလိုလိုက်နေကြည့် မရနိုင်မှန်း သိလည်း ဇွတ်ပူဆာနေမိသည်။

သည်အနေအထားရောက်မှ မေမေက ဘယ်လိုမှရှုပ်သိမ်းမှာ မဟုတ်တော့ပါ။

အန်တီစုပန်ကဆို ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။ သူက ညီညီဘမြင့်တို့ဘက်က လုံးလုံးပါနေတော့တာ။

“မေမေရယ်... သမီး လုံးဝမယူချင်ဘူး”

မေမေ တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်နေတော့ တွယ်တာ အားတက်လာ၏။

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သမီးရယ်”

“မယူဘူး... သမီး သူ့ကို လုံးဝမယူဘူး”

ခုမှပဲ မျက်ရည်က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျသည်။ ထိန်းလို့ မရတော့ပေ။

“မေမေ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်”
မေမေက တယုတယ မျက်ရည်တွေသုတ်ပေး၏။

တဖွဖွလည်း နားဝင်အောင်ရှင်းပြသည်။ မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး တွယ်တာ သနားလာ၏။

“ပြီးရော... ပြီးရော... တွယ်တာ အဝတ်အစားလဲ ပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်”

မျက်ရည်တွေသုတ် ဗလုံးဗထွေးဆိုရင်း အိပ်ရာပေါ် လှဲချ၏။

ရင်ထဲမှာ ဒေါ်စုပန်ကို နာကြည်းလှပါသည်။ မျက်ရည် လှပါသည်။ ခါးသီးလှပါသည်။

အမုန်းတွေ အငြိုးတွေပွားလာ၏။ ဒေါသတွေ ခံပြင်းပူတွေက တလိပ်လိပ် တဖွားဖွား။

“ကြီးစု”

အနားမှာ- ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကြီးစုက ဟင်... ထူးရင်း သူမဆီကို ပြေးလာ၏။

“ဟိုတစ်နေ့ကမှ ဝယ်လာတဲ့ ဖာအင်္ကျီလက်ရှည်အနက်လေး သိလား”

“ဘယ်အင်္ကျီလေးလဲ သမီး”

“လက်နဲ့ ရင်ဘတ်တို့ ကျောတို့မှာ ဇာပါးပါးလေးတွေ ပါတဲ့ ဂါဝန်အရှည်ကြီးလေး... အောက်ဘက်မှာ ကားကားဖား ဖားလေး”

“အင်း... သိပြီ... အဲဒါလေး ဝတ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လှတယ်... လှတယ်... ယူပေးမယ်နော်”

စိတ်ပါလက်ပါ လှမ်းသွားပြီးမှ...

“ဟင်... အမည်းရောင်ကြီး... အနက်ရောင် မဝတ် ပါနဲ့သမီးရယ်... ဒါ သမီးရဲ့ လူကြီးချင်းစေ့စပ်တဲ့ပွဲ... မင်္ဂလာ ပွဲပဲ”

“ဒါပဲ ဝတ်မယ်”

“အင်း... သဘော သဘော”

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ပဲဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည့် ဖိနပ်ကိုလည်း ခပ်မြင့်မြင့် အနက်ရောင်။ မှတ်ရော။

တွယ်တာမှ မကျေနပ်တာ။

“သမီးက သိပ်လှတယ်ကွယ်”

ကြီးစုက ချီးမွမ်းတာကို တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေးစွဲ သည့်။

ဂါဝန်လေးက ရှည်ရှည်ပါးပါး လွင့်လွင့် ပျော့ပျော့ ကလေး။

လက်တစ်လျှောက်လုံးရော၊ လည်တိုင်တစ်လျှောက် ရော၊ ကျောပြင်တစ်ဝက်လောက်ပါ ဇာပါးပါး ပျော့ပျော့လေး ချုပ်ထားတာမို့ ဖြူဝင်းသောအသားကို ထွင်းဖောက်မြင်နေရ၏။

“တကယ်လှပါတယ်ကွယ်... ကြီးစု ကြည့်မဝဘူး”

နှုတ်ခမ်းနီလေးဆိုးရင်း တွယ်တာ မချီတင်ပြုံး၏။ တွယ်တာက ဖိနပ်လေးစီးပြီး လှေကားမှဆင်းဖို့ပြင် သည့်။

“သမီးလေး... အို... လှလိုက်တာ”

မေမေနှင့် လှေကားတစ်ဝက်မှာ ဆုံ၏။

မေမေလက်ထဲမှာ ကတ္တီပါဘူး အနီရောင်တစ်ခုကိုင် ထားသည့်။

“လာဦး သမီးရဲ့... ဒါလေးတွေ ဝတ်ရအောင်”

တွယ်တာ၏ အနက်ရောင်ရွေးချယ်မှုကို မေမေက ဘာ တစ်ခွန်းမှ မဝေဖန်။ အပြစ်လည်းမတင်။ သူမကို မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်စေပြီး ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လက်နေသော ဖိတ်တောက်အဘက် စိန်တစ်ဆင်စာကို ဆင်ပေး၏။

ငြိမ်သာနေရတာ အဲဒါတွေ မဝတ်ချင်ပါ။
“အင်း... ခုမှ ပြည့်စုံသွားတော့တယ်”
ကြီးစုက တငေးငေးတမောမော ကြည့်မဝအောင်ဖြစ်နေ

တာ။

“ကြီးစုရေ... ဒေါ်စုပန်ကော မတွေ့ပါလား”
“ဟိုဘက်ခြံကို သွားဖိတ်တယ်ပြောတာပဲ”
“ဟင်...”

တွယ်တာ လည်ပင်းလေး မတ်သွား၏။
“ဘယ်ခြံလဲ ကြီးစု”
“ဟိုဘက်က သမီး သူငယ်ချင်းလေးရှိတဲ့ ခြံလေ”

“ဟာ... အန်တီစုပန် မဟုတ်သေးဘူးနော် မေမေ
... သမီးမကြိုက်ဘူး... သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ... နောက်မှ
သမီးအဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

“လွှတ်ထားလိုက်ပါ သမီးရယ်”
“ကိုနိုင်စွမ်းကိုများ ဘီလူးသဘက်လို လုပ်နေတယ်
... ဟိုက လူကောင်းသူကောင်း... အဲဒီမိန်းမကြီးသာ ဘီလူး
စီးနေတာ”

“သမီးရယ်... ငရဲကြီးတော့မယ်”

“ကြီးပါစေ”

မေမေက တွယ်တာ့လက်ကလေးဆွဲခေါ်ပြီး ဆင်းစေခံ
ညှော်သည်တွေအများကြီးကြားထဲ အန်တီစုပန်ကို သူမ
မျက်လုံးလေးနှင့် ရှာကြည့်မိသည်။

လုံးဝမတွေ့ပါ။ ဘယ်သွားနေမှန်းကို မသိ။
ညီညီဘမြင့်က ခုံတစ်လုံး ထောင့်ကပ်ပြီး ခပ်အေးအေး
ထိုင်နေ၏။

တွယ်တာ ဆင်းလာတာကို သက်သောင့်သက်သာပဲ
လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

သူ့ကြည့်ရတာလည်း တအံ့တဩဖြစ်နေပုံ။
ရုတ်တရက် ညီညီဘမြင့် သူ့ဆီလျှောက်လာတော့ သူမ
မျက်နှာလွှဲနေမိပါသည်။

စကားမှ မပြောချင်တာဘဲလေ။
မေမေက မသိမသာမဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာပင် ညီညီ
နှင့်ထားရစ်ကာ ထွက်သွား၏။

ဂါဝန်အနက်စိုစိုလေးနှင့် တလွင့်လွင့်လှနေသော သတို့
သမီးလေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးနေပါသည်။

သို့ပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားမလည်ပါ။

“သား အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့”

ဟု ဖုန်းနှင့်ခေါ်ပြီး အိမ်ရောက်တော့ အလျင်စလို အဝတ် အစားလဲကာ ကားပေါ်ရောက်မှ သွားမည့်ခရီးကို သိရသည်။

“သားတို့ စေ့စပ်ပွဲကို ဒီညနေပဲ အားချင်းစီစဉ်လိုက် တယ်... တအားရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတချို့ရယ်... ဆွေမျိုးတချို့ ရယ်ပေါ့ကွာ”

ဖေဖေ ရှင်းပြမှုမှာ သူ့အတွက် မယုံနိုင်စရာ။

ဘာအကြောင်းကြောင့် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် လုပ်မှန်း မသိသော်လည်း သူ ပျော်မိတာတော့ တကယ်ပါ။

တစ်မိမိမိတွေးပြီး ဝမ်းသာချိန်ပင်မရ။ ခုသိရ ခု လက်တွေ့ရင်ဆိုင်။

“ဖေဖေရာ စောစောမြောပါတော့လား”

“အင်း... ဒေါ်စုပန်က ဒီညနေပဲလုပ်ဖို့ အကြံပေးတာ နဲ့”

“အန်တီစုပန်က တွယ်တာကို ချစ်ပုံပဲ”

“အင်း”

အဲသည်စကားကို ဖေဖေက ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မဆက်။ ဘာလို့မဆက်တာလဲ သူ သိချင်လာမိသည်။

ဟိုးကတည်းက မသင်္ကာခဲ့တာ အမှန်း ကိုကို တော်စီ ဝိုင်းမှာ မေးလိုက်ကတည်းက ဆိုပါတော့။

ပြီးတော့ တွယ်တာနှင့် ဖေဖေမိတ်ဆွေသားကလည်း သိကျွမ်းသွားပြီဆိုပါ။

လူကြီးတွေ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လုပ်လိုက်တာပေမယ့် ကြားထဲ က ကိုယ့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

မင်းကို လက်ထပ်ချင်ပါပြီလို့ လူကြီးတွေကို မပူထား ချင်ဘူး။

မင်းကိုလည်း အောက်ကျနောက်ကျ လာမပြောချင်ပါ ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ မာနကြီးကြီး ဘဝင်မြင့်မြင့် မိန်းမတစ်ယောက်။

ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်သရော်မယ့် မျက်လုံးတစ်စုံကို ကိုယ်လန့်နေတယ်။

မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရင် မင်း ရောင့်တက်သွားမှာ သေချာတယ်။

အသာကလေး မှေးနေလည်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ သူ့ အလိုလို ရောက်လာမယ့် ကောင်မလေးကို ကိုယ့်ဘက်က ကာမှ ပင်ပန်းခံချစ်ပြဖို့ မကြိုးစားဘဲနေလိုက်တာ ကိုယ် အကြီးတာ

လား။

မင်းလေးက သိပ်ခေါင်းမာပြီး သိပ်အနိုင်ယူချင်တာ။
မင်းကို အလျှော့ပေးလို့မဖြစ်တာ ကိုယ် သိနေတယ်လေ။

အဲသည်အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဂရုစိုက်ပြရင် မင်း နိုးပေါ်ရောက်သွားမှာ။

တယုတယလုပ်ရင် မင်း နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်တော့မှာ။

မင်းကိုကြောက်လို့ ခပ်တင်းတင်းနေခဲ့တာပါ။

တကယ်တော့...

မင်းကို ဟိုးတစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးကတည်းက
ချစ်ခဲ့တာပါ။

လူကြီးမိဘတွေက ချစ်ရမယ်ဆိုလို့ ချစ်လိုက်တဲ့ အချစ်
မျိုးမဟုတ်တာ မင်း နားလည်မှာပါ။

နောက်တော့ ထဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပါ။

သူမရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး သူ စကားမဆိုဖြစ်သေးပါ။

“တွယ်တာ”

သူမက မသိမသာ မျက်နှာလွှဲနေ၏။

“လာလေ... ခြံထဲဆင်းရအောင်”

လူကြီးတွေမစုံသေးလို့ စောင့်နေတာလားဘာလားတော့

မသိပါ။

ညဉ့်ခန်းမှာ ညဉ့်သည်တွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ အုပ်စုဖွဲ့
စကားဆိုသူကဆို၊ ဟိုငေးသည်ငေး ငေးသူကငေး။ အလုပ်
လုပ်စရာရှိတဲ့ တာဝန်နဲ့လူတွေကလည်း ဟိုပြောသည်ပြော၊
ဟိုအော်သည်အော် အားလုံးပဲ ဆူညံလို့နေသည်။

“ဒီမှာ ညဉ့်သည်တွေများနေတယ်... ခြံထဲမှာက နည်း
နည်းရှင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း... အပေါ်ပဲ ပြန်တက်တော့မယ်”

သူကပါ တွယ်တာနှင့်အတူ လှေကားတက်ဖို့ပြင်သည်။

“ရှင်က ဘယ်လဲ”

“တွယ်တာ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် ရှိသင့်တယ်လေ”

“ဟွန့်... ရှုပ်နေတာပဲ... ဘေးနားမှာ နေပါလို့

လူကြီးတွေက တာဝန်ပေးထားလဲ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာမှပဲ
နေပါနော်... ကျွန်မအခန်းထဲအထိ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရ
အောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မက လင်မယားလဲမဟုတ်သေးဘူး... သတိ
ထားဦး”

သူမက လိုတာထက် ပိုမာကျောနေသည်။ ရင့်သီးလွန်း

သည်။

သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားအံ့
အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ မညှမတာပြောပစ်ချင်တာ
တွယ်တာ။

မင်း အရမ်းလူပါးဝတယ်ကွာ။ မုန်းတယ်။ မင်းကို ငါ
မုန်းမိတော့မယ်။ မင်း မလွယ်ဘူး။

ညီညီနှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုပြုံးလာမိ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားစိတ်
ရှိတဲ့ယောက်ျားမို့ အတွေးထဲမှာ စွာလွန်းသော နှုတ်ခမ်းလေး
တစ်ခုကို အကြိမ်ကြိမ် ဒဏ်ခတ်မိပြီးသားပါ။

မင်း ကိုယ်နဲ့ စေ့စပ်ပြီးမှ သိပ်ရန်လိုနေရင်တော့ ကိုယ်
ရဲရဲတင်းတင်းပဲ အပြစ်ပေးမိတော့မယ်။

အခန်း (၂၀)

အခန်းတံခါးလာခေါက်တော့...

"ဘယ်သူလဲ"

ဟု စွာလောင်လောင်ပဲ မေးမိသည်။
မတော်တဆ ဟိုလူတက်လာမှာစိုးသည်။
တွယ်တာက ပြေပြေလည်လည်ပြောခဲ့တာ မဟုတ်။
မကျေနပ်ဘဲ တက်လာချင် တက်လာမှာ။
သူ့ကိုကော အပေါ်မတက်ရလို့ ဘယ်သူကတားမှာလဲ။
ရှင် သိပ်ကံကောင်းနေပါလား။

တွယ်တာ တအားမုန်းလာမိသည်။

သူက အထက်စီးကနေ ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်မော့မော့။ ကြည့်
မရချင်စရာ။

အင်းလေ... သူ ဘာတစ်ခုမှ ကြိုးစားစရာမှမလိုဘဲ
တွယ်တာကို ပိုင်ဆိုင်ရမှ သူ ဘဝင်မြင့်မယ်ဆိုလည်း မြင့်
လောက်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထား။

ကျွန်မရှေ့မှာ မာနချပြီး ချစ်ခွင့်မပန်သရွေ့ ရှင့်ကို
ကျွန်မ မချစ်ဘူး။ ရှင့်အပေါ် ပြေပြေလည်လည် မဆက်ဆံဘူး။

ကျွန်မဆီက နူးညံ့ကြင်နာမှုဆိုတာ မပေးဘူး။

ရှင်က လွယ်လွယ်တွက်နေတာကို။

ရယ်တောင် ရယ်ချင်သေး။ ရမလားလို့။

“တွယ်တာရေ”

ဟောတော့... လဲ ခေါ်နေပါလား။

တံခါးကိုထုပြီး ခေါ်နေတာက လဲ။

တွယ်တာ ကမန်းကတန်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ထိုင်နေတာ”

“တွယ်တာ့မေမေ ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“အင်းပါ”

တွယ်တာက လဲ လက်မောင်းကိုတွဲပြီး ဆင်းလာ၏။
သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးနေရာတကျ။ ပြီးတော့
တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဟိုမှာ သွားထိုင်”

တွယ်တာ့အတွက်နေရာက ညီညီဘဲမြင့်ဘေးမှာ။

ညီညီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်
ရိုက်သည်။

သူတို့ဘက်မှ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် တွယ်တာတို့ဘက်မှ
လူကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောကြပါသည်။

တွယ်တာ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေ၏။

“တွယ်တာ”

“ဘာလဲ”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်တာကို ဘုဆတ်ဆတ်ထူးမိ၏။

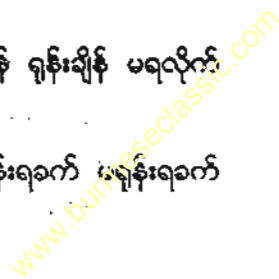
“ဘာလို့ အနက်ရောင်ဝတ်တာလဲ”

“ကြိုက်လို့”

“အနက်ရောင်ကို မရွေးသင့်ဘူး... မသိဘူးလားကွာ”

“တွယ်တာ ကြိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”
 “စောစောတုန်းက သတိမထားမိဘူး... အခု လှေကားက ဆင်းလာမှ လှမ်းကြည့်ပြီး တွေးမိတာ”
 သူက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။
 “စောစောက အပျော်လွန်ပြီး ဘာမှမမြင်ဘူး”
 “သွားစမ်းပါ... သေလိုက်ပါလား”
 တွယ်တာက ဝုန်းခနဲမတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ သူ လန့် သွားသည်။
 “လူကြီးတွေစီမံတာ နားထောင်ပြီး လက်ခံတာအဟုတ် ထင်မနေနဲ့... ရှင်ကို ကြည့်လို့ကိုမရဘူး... အပြက်အချော် စကားတွေ လာမပြောနဲ့... သည်းမခံနိုင်ဘူး”
 လက်ညှိုးလေးထိုးကာ အားပါးတရပြောမိ၏။
 သည့်လို ချစ်ပစ်ချင်တာ ကြာပြီ။
 စကားတွေက ရင်ထဲအောင်ထားရလွန်းတော့ မဆံ့ချင် တော့။
 သူက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်နေ၏။
 “တွယ်တာ... တိတ်စမ်း”
 အရင်ဆုံး ဝေါက်လိုက်သံက အန်တီစုပန်ဆီက။

“သမီး...”
 နောက်ဆက်တွဲ မေမေ ဟန့်တားသံ။
 တွယ်တာ အံကလေးကြိတ်ပြီး ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်ချ သည်။
 “ကြမ်းလှချည်လား... ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပေါ့”
 မျက်စောင်းအကြိမ်ကြိမ်ရွယ်ပေမယ့် ဒေါသကမပျောက်။
 ဘယ်ပျောက်ပါ့မလဲ... ထုနှင့်ထည်နှင့် အံ့ဖွဲ့နေတာ။
 ကြာပြီလေ... ကြာလှပြီ။ ပေါက်ကွဲဖို့ အရှိန်ယူနေတာ။
 ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပစ်ချင်သည်။ ရစရာမရှိအောင် နှိမ် ချိုးပစ်ချင်ပါသည်။
 သူ တွယ်တာကိုပြောခဲ့တာ ကောင်းသလား။
 တွယ်တာက ညီညီဘက်ကို မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်၏။
 ညီညီက သူမဘက် သိသိသာသာ လှည့်ကြည့်သည်။
 ပြီးတော့ သူမလက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ဆုပ် ထားလိုက်၏။
 ရုတ်တရက်ဖို့ သူမအဖို့ ရှောင်ချိန် ရှန်းချိန် မရလိုက် ပါ။
 သူမက ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ရှန်းရခက် မရှန်းရခက်

ဖြစ်သွား၏။

ပိုင်နိုင်တင်းကျပ်သော သူ့ ဆုပ်ကိုင်မှုမှာ ရုန်းလို့လည်း အလွယ်တကူ လွတ်မှာမဟုတ်။

အကြမ်းပတမ်းရုန်းလျှင် အားလုံးသိကြတော့မှာ။ ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း သူက ဘယ်အချိန်ထိ ဆုပ်ထားမယ်မှန်း မသိပါ။

သက်သက်ကျောတာဟု နားလည်မိရင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသည်။ ဘာမှလုပ်ခွင့်မရတော့ မျက်ရည်က အိခနဲ စိမ့်လာ၏။

သူ ကလဲ့စားပြန်ချေတာ သိသည်။ ခုနတုန်းက သူ့ကို အော်လို့။

ညီညီဘမြင့် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း သူမကို မျက်နှုံးမင့်ပြဲမိသည်။

ဘယ်နယ်ရှိစ။

မင်းရဲ့ စောစောက အပြုအမူအတွက် ကိုယ့်တုံ့ပြန်မှု၊ မင်းမှတ်ထား... ညီညီဘမြင့်ဆိုတာ ဒါမျိုးမရဘူးလေ။ သိပြီလား။

သူမက မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သွား၏။ သူ ဆုပ်ထားသော

လက်ကိုမရုန်း။

“သမီး တွယ်တာ”

အန်တီစုပန်က ဧည့်သည်တွေနှင့် ပြောလက်စကိုရပ်ကာ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။

တွယ်တာ မော့မကြည့်ပါ။ မျက်ရည်ဝဲနေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိသည်။

မျက်တောင်တွေကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပစ်၏။

“တွယ်တာ”

အန်တီစုပန်က ချက်ချင်းပဲ တွယ်တာဘေး လာရပ်သည်။

“လာ... သမီး လာ... ဟိုဘက်က ဧည့်သည်တွေနဲ့

မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

တွယ်တာကိုခေါ်ထုတ်၏။ ညီညီဘမြင့် မတတ်သဘာဝ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

အစကတည်းကလည်း လက်ဖျား၊ လေးကို သနားစိတ်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တော့မလို့ပါပဲ။ အနိုင်ယူချင်စိတ်က သူ့ခင်ထဲ ခဏပဲ ခိုအောင်းပါသည်။

အန်တီစုပန်က သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူဆုပ်ကိုင်

ထားသော တွယ်တာလက်ကလေးဆီ အကြည့်ရောက်ကာ မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်၏။

အကြည့်တွေက အမိပွယ်များစွာ ပါသည်။

မင်း အမြတ်တန်းရှိလို့ဆိုရင် မတားပါဘူး။

အနိုင်ရဖို့ တွယ်တာ စိတ်ရှုပ်အောင်လုပ်တာဆိုရင် မကြိုက်ဘူး။ ဒါမျိုးမလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာကို မျက်လုံးနှင့်ပြောလိုက် သလို အလိုအလျောက် နားလည်ရပါသည်။

“ရှင့်ကို မကျေနပ်ဘူး သိလား”

အသံအက်အက်ကလေးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံ။

ညီဘမ္ဗင် နောင်တရလိုက်မိ၏။

ဘင်းပန်ဖို့ ပြန်ချော့ဖို့ အချိန်တော့မရပါ။ အန်တီ စုပန်က တစ်ပါတည်းခေါ်သွားခဲ့ပြီ။

“အပေါ်ထပ်တက်ပြီး နားတော့”

လှေကားရင်း ရောက်တော့မှ သူမကိုထားရစ်ကာ အန်တီစုပန် ပြန်လှည့်သွား၏။

တွယ်တာ ကိုယ်လေးလိမ်အောင်လှည့်လာပြီး အန်တီ စုပန်နောက်ကျောကို သေချာလိုက်ကြည့်သည်။

ခြေထောက်တွေက လှေကားတက်မပျက်။

တယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

တွယ်တာကို စက္ကန့်မလုပ် ဂရုစိုက်နိုင်သူ။ လိုအပ်တာ ရန်သမျှ ပြောစရာမလိုဘဲ သိနေသူ။ တွယ်တာအတွက် စိုးရိမ် သောက များတတ်သူ။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမလားလို့ တထင့်ထင့် ပူပန်တတ်သူ။

သူ ဘာလို့များ ညီညီဘမ္ဗင်လက်ထဲကို အမြန်ထည့် စေချင်တာလဲ။ ညီညီဘမ္ဗင် အနိုင်ပိုင်း လူပါးဝတတ်တာ ခုဆို လက်တွေ့။

နားမလည်ဘူး အန်တီစုပန်ရယ်။

ချစ်တာလား။ မုန်းတာလား။ ဘာလဲ။ ဘာကိုလက်ခံရ မလဲ။

ကိုနိုင်စွမ်းကိုကျတော့ ခါးသီးလွန်းလိုက်တာ။

“အမယ်လေး”

လှေကားထစ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လျက်လဲတော့ အလန့်တကြား အော်မိ၏။ ခြေထောက်က အသည်းစွဲအောင် နာသွား၏။

စိုးရိမ်တကြီး တက်လာသူတွယ်မှာ အရင်ဦးဆုံး ရှေ့ဆုံး မှာရှိနေတာ အန်တီစုပန်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

တွယ်တာ ခေါင်းငုံ့ထားရင်း စိတ်ကူးနှင့်မှန်းကြည့်မိ၏။
“အာ... နာလိုက်တာ... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်တော့ အန်တီစုပန် အရိပ်
က အနီးဆုံးမှာ အရှေ့ဆုံးမှာ စိုးရိမ်တကြီး။

တွယ်တာ မဲ့မဲ့ကလေးပြုံးမိ၏။

ပြီးတော့ အန်တီစုပန်သည် လက်ကလေးတစ်ဖက် ဆန့်
တန်းပေးသည်။

“ခြေထောက်ကနာတယ်... အရမ်းနာတယ်... ဟင့်
... ဟင့်”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာကိုယ်လေးကို ပွေ့ပြီး ထမေ
၏။

အားလုံးစိုးရိမ်နေကြပေမယ့် တွယ်တာကတော့ မစိုးရိမ်
ပါ။

တွယ်တာရင်ထဲမှာ သိချင်တာတွေ ပြည့်မောက်လာ၏။
အန်တီစုပန် ဘယ်သူလဲ။

သူ ဘာလို့ တွယ်တာကို သည်လောက်ချစ်သလဲ။
ကိုနိုင်စွမ်းနဲ့ ငြိသွားမှာ ဘာလို့ သေမလောက်စိုးရိမ်

သလဲ။

ဦးဘမြင့်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။

အိုး... ဒါတွေဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး။

သူ တွယ်တာကို တွယ်တာ မသိတာတစ်ခုတော့ရှိနေ

ပါပြီ။

သေချာပါတယ်။

သူ တွယ်တာကို နေ့လယ်ခင်းက နားရွက်ဆွဲပြီး ထု
ရိုက်ပုံဟာ သူ့သမီးသူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးမသလိုမျိုး။

ဘုရား... ဘုရား

အမေသာဖြစ်နေရင်တော့ ငရဲကြီးပါပြီ။

အခန်း (၂၁)

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ သား”

“ဖေဖေအားရင် သားနဲ့ခဏလောက် အပြင်ထွက်
ပါလား”

“ဟေ”

ညီညီဘမ္ဗင် ခေါ်ပုံက ထူးဆန်းတော့ ဦးဘမ္ဗင် ထူးဆန်း
နေ၏။

“သား ဖေဖေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်

လို့ပါ”

“အေးကွာ... ကောင်းသားပဲ”

ဖေဖေကို သူ ကားထဲကစောင့်၏။ ဖေဖေက မကြာ
လိုက်ဘဲ ထွက်လာ၏။

“သားရေ... လူရှင်းတဲ့ဆိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူနှင့်ဖေဖေ ဆန္ဒချင်းတူညီသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က စေ့စပ်ပွဲမှာ ဒေါ်စုပန်က ဟိုဘက်ခြံက
လူကို သွားဖိတ်တယ်၊ အဲဒီလူမလာဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေသိလား”

“သိပါတယ်”

“ဒေါ်စုပန်ဟာ တစ်မျိုးပဲဗျာ”

ဦးဘမ္ဗင် ရယ်၏။

“သားနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

“ပြေတော့ ပြေပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲသား... ဆိုစမ်းပါဦး”

“တွယ်တော့အပေါ် သိပ်သည်းလွန်းတယ်”

“ချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“အမေရင်ထက်တောင် ပိုသလားလို့”

“ဒါကတော့ကွာ...”

ညီညီဘမြင့်က ကားကို မီးပွိုင့်မိနေတာမို့ ရပ်ထား၏။

“သူက အမေရင်းဆိုတော့ ပိုချင်လဲ ပိုမှာပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

ညီညီ မျက်နှာကြီးမော့ကာ အံ့သြမှု လွန်ကဲသွားရသည်။

ထိမ်ချန်ထားသော မြှုပ်ကွယ်ထားသော ဇာတ်လမ်း

တစ်ခုရှိနိုင်တာသိပေမယ့် ခုလိုကြီးတော့ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

ဖေဖေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောချလိုက်တာ

ကြားလိုက်ရ၍ သူ့မှာတော့ ရင်ထဲတဒိန်းဒိန်း။

“သား... မီးစိမ်းနေပြီ”

“ဟုတ်”

သူ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပုံများ မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်

ထားတာပင် မေ့နေမိသည့်အဖြစ်။

“ဖေဖေ”

“ကဲ... သားက ဘာသိချင်လဲ... မေး”

“တွယ်တာနဲ့သားက မလွဲမသွေ ပတ်သက်ရတော့မယ့်

လူတွေပါ... သားအပေါ်မှာ ဘာမှ ထိန်ချန်မထားပါနဲ့ သား

သိပါရစေ... တွယ်တာနဲ့ ဆိုင်တာမှန်သမျှ သား သိထား

ချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သား သိသင့်တယ်ထင်လို့လဲ ဖေဖေက

အားလုံး ဖွင့်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်တာ... ဒီကိစ္စကို သိတာဆိုလို့

ဖေဖေရယ်... အနီတီစုရယ်... တွယ်တာ့မိဘနှစ်ပါးရယ်ပဲ

ရှိတယ်... ခုတော့ သားပါ တစ်ယောက်တိုးတာပြီပေါ့”

“သားစိတ်ဝင်စားပါတယ်... သိလဲသိထားချင်တယ်”

“ဒီလိုပါ သားရယ်”

သူနှင့် ဖေဖေ ကားရပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းသော

ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

တွယ်တာ့ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီမို့ သူမကိစ္စမှန်သမျှကို

သိထားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

သူမဘဝလေးကို သူမထက် ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် သိထား

ရမှာကို သူ ကျေနပ်လွန်းပါသည်။

မင်းလေးဟာ မာနကြီးတာကလွဲရင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့

မိန်းကလေးပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

ဟိုတုန်းကတော့ ခုလိုစိတ်ကူးမျိုး အတွေးထဲပင် မရောက်ခဲ့ပါ။

ခုတော့လည်း သာမန်ထက် ထူးကဲနေတာ တစ်ခုကို သတိပြုမိပါပြီ။ ဂရုစိုက်မိပါပြီ။

သည်တော့လည်း...

တစ်စွန်းတစ်စလေး မတော်တဆတွေ့မိသော ကိစ္စကို အလုံးစုံသိဖို့ ကြိုးစားချင်သည် စိတ်ဆန္ဒက အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်သည်။

အန်တီစုပန်အကြောင်းကို အစအဆုံး သိချင်လာမိ ပါသည်။

သိဖို့လည်း အားထုတ်မိ၏။

အန်တီစုပန် ဈေးသွားနေတုန်း သူ့အခန်းထဲကို ဝင်ဖို့ သူမကြိုးစားမိ၏။

သော့ခတ်ထားတော့ ဘယ်လိုဝင်ရမုန်း မသိပါ။

ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားပေမယ့် နည်းလမ်းမတွေ့။

အခကတည်းက သွားသွားလာလာ ရှိတာလည်းမဟုတ်။

အန်တီစုပန်အခန်းထဲကို ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ဖူးပါ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ခက်လိုက်တာနော်။

နစ်ရက်လောက် စောင့်ပေမယ့် တွယ်တာအခွင့်အရေး

မရခဲ့ပါ။

သည်အတိုင်းဆို လက်လျှော့ရတော့မည့်ပုံ။

မမျှော်လင့်သော တစ်ညမှာတော့...

တွယ်တာပဲ ကံကောင်းတာလား၊ အန်တီစုပန်ပဲ ကံဆိုး

တာလား မသိပါ။

မေမေက တွယ်တာ့ကို အန်တီစုပန်ကို ဆခေါ်လွှတ်

ပါသည်။

“သမီး”

“ရှင်”

“အန်တီစုပန်ကို သွားခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်”

“ဒီမှာ မေမေ သူနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မအိပ်သေးရင် ခဏလာခဲ့ပါလို့”

“အိပ်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

တွယ်တာ တက်တက်ကြွကြွလေး ဆိုမိ၏။

ကုသိုလ်ကံကောင်းလျှင် အန်တီစုပန်အခန်းကို ဝင်မွှေ

ခွင့်ရနိုင်သည်လေ။

“သမီး သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အင်း... အင်း...”

သူမက အန်တီစုပန်အခန်းရှိရာ လျှောက်လာပြီး

နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ဆင့်ခေါက်လိုက်၏။

“အန်တီစုပန် အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူးကွယ်”

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသော တံခါးချပ်ကို တွယ်တာဝမ်းသာစွာ ကြည့်မိ၏။ အချိန်မဆိုင်းဘဲ အခန်းစွဲသို့ ဇွတ်ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဟိုလေ... အန်တီစုပန် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဆွယ်တာ ထိုးနေတာ”

“လှလိုက်တာ... လိမ္မော်ရောင်လေး ဘယ်သူဖို့”

တွယ်တာက တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပြီးနေသော ဆွယ်တာ လေးကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး အန်တီစုပန် ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချသည်။

“ဘယ်သူဖို့ထင်လဲ... မှန်းပြော”

“တွယ်တာ မသိနိုင်ပါဘူး”

“သမီးဖို့ပေါ့”

“သမီးဖို့... ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... သမီး မင်္ဂလာဆောင်ရင် လက်ဖွဲ့ဖို့”

တွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ တပြုံးပြုံး။

“အရောင်လေးက သိပ်လှတာပဲ... တောက်တောက်

ပပလေး”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သမီး ပျင်းလို့လာတာလား”

ဟု မေး၏။

“ဟင့်အင်း... မေမေ အန်တီစုပန်ကို ခေါ်နေတယ်၊ အဲဒါ လာပြောတာပါ”

“ကြည့်... ချက်ချင်းမပြောဘူး”

အန်တီစုပန်က သတိထားဟု လက်ညှိုးလေးပြကာ လှည့်ထွက်သွား၏။

တွယ်တာ ဟေးခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ ဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်၊ စားပွဲက အံဆွဲတွေဖွင့်နှင့် ဘာများတွေ့ရမလဲဟု ရှာမိပါသည်။

ရှာသာရှာရတာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့။

အရာအားလုံးသည် မသံကာစရာ မရှိ။ လျှို့ဝှက်ထား တာ ဘာမှမတွေ့ပါ။

တွယ်တာ မောမောနှင့် ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။

အန်တီစုပန်ကတော့ ပြန်ရောက်မလာသေး။ မေမေနှင့် စကားပြောနေတော့ ကြာမှာကျိန်းသေ။

ဖွထားသော နေရာတွေနှင့် သူ့လက်ရာမပျက် ပြန်ထား ရင်း တွယ်တာ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ”

တစ်ခုခု တွေ့သင့်တယ်။

မတွေ့ရင် ငါညှို့လို့ပဲ။

လက်ကလေးထောက်ကာ စဉ်းစားမိ၏။

ဒိုင်ယာရီဟောင်းလေး တစ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲက ရှာသလို တွေ့သင့်တယ်။ သည်လိုကြီးတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ စွန့်စားရကျိုး မနပ်လိုက်တာ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို တစ်ဦးတည်း ရယ်မိ၏။ မျက်နှာလေး မော့ကာ အကြာကြီး ပြုံးနေမိပါသည်။

အန်တီစုပန်ဟာ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပဲ... လိမ္မော် ရောင်ဆွယ်တာလေးက ငါ မင်္ဂလာဆောင်ရင် လက်ဖွဲ့ဖို့တဲ့... ငါ့ကို မင်္ဂလာဆောင်စေချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့... ငါ မင်္ဂလာဆောင်ရင် သူက ပျော်မှာတဲ့လား...

မျက်လုံးလေးတွေ ဘာဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ သူမ ရင်ခုန်လာ မိသည်။

ညီညီဘာမြင့်ကို ငါ တကယ်လက်ထပ်ရမှာလား။ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ အသာကပ်ရပ်နေမိရင်း နံရံကို အားမနာတမ်း မှီချထားမိ၏။

ယူချင်ပါဘူးကွာ... သူ့ကို။
လူကြီးတွေကလည်းနော်... သူ့နဲ့မှ သဘောတူရသတဲ့

လား။

“အဟင်း”

ရှက်သလိုလို၊ ပျော်သလိုလိုရယ်မိရင်း လက်ကလေး
နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘောင် အပေါ်ထစ်ကို လှမ်းခို
လိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားသွားလွန်းလို့ အမှတ်တမဲ့ ပြုံးလိုက်မိ
၏။

သို့သော်

“ဟင်”

လက်က တစ်စုံတစ်ရာကို စမ်းမိပါသည်။ စက္ကူဘူး
လိုလို၊ ကတ်ထူဘူးလိုလို ဘာလေးပါလိမ့်။

စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားမိရင်း ဖျက်ခနဲ ဆွဲယူကြည့်
မိကာ

“ဟင်... ဆေးပုလင်းတစ်ခုပါလား”

ဘူးလေးထဲမှ ဆေးပုလင်းကို ထုတ်ယူကြည့်သည်။
တွယ်တာ မျက်လုံးလေး ကိုင်းသွား၏။

ဒါ... ဒါ... အဆိပ်ဆေးပုလင်းပဲ။ အင်္ဂလိပ်လို
အဆိပ်ဟု ရေးထားတာ ထင်ထင်ရှားရှား။

ဒါကို အန်တီစုပန် ဘာလို့ ယူထားတာလဲ။ ဘာလုပ်
ဖို့လဲ။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ...

အမယ်လေး...

တွယ်တာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားမိသည်။

လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာမိရင်း ဆေး
ပုလင်းလေးကို ဘူးထဲပြန်ထည့်ပြီး၊ သူ့နေရာမပျက်ထားလိုက်
၏။

အေးစက် စေးထန်းလာသော လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်း
ချင်း ပွတ်သပ်နေမိ၏။

ဘုရား... ဒေါ်စုပန် ဘယ်သူ့ကို မုန်းနေတာလဲ။
ငါ့ကိုလား... မေမေ့ကိုလား... ဖေဖေ့ကိုလား။

သည်ဆေးဟာ တစ်ယောက်ယောက်အတွက်ဆိုတာ
တော့ ကျိန်းသေပါပဲ။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနဲ့ သေချာသိမ်းဆည်းထားပါလော့။
ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ လည်

ချောင်းထဲမှာလည်း ရေငတ်သလိုလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကြီး ဖြစ်လာ၏။

ဘာသဘောနဲ့ သည်ဆေးကို ဆောင်ထားတာလဲ။ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ။

အဖြေ မရှိနိုင်တာကို ထပ်တလဲလဲတွေးတော့ ခေါင်းတွေ မူးလာ၏။

အန်တီစုပန် . . .

အန်တီစုပန် ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲ။

တွယ်တာ မှန်းမကြည့်တတ်ပါ။

ညီဆေးဟာ အသက်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။

ချက်ချင်း သသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကော အန်တီစုပန် သိသလား။ သိမှာပါ။ သိလို့သာ ယူထားတာ။

သူမ တော်တော်ကြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။

“ဟော . . . သမီးလေး ပျင်းနေပြီလား”

အန်တီစုပန် အသံကြားတော့ ဆတ်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။

သူမ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် မော်ကြည့်မိပါသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တွယ်တာ ခေါင်းမူးလို့ပါ”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ညာမိပါသည်။

တွယ်တာ အမူအရာမျက်နေတာကို သူက ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသည်လေ။

အမြန်ဆုံး ဖုံးဖိနိုင်ပါမှ။

“သမီးလေးက ခေါင်းမူးတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ဘီစစ်သောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှန်တင်ခုံကြီး၏ဘေးမှာ ခုံဝိုင်းလေးနှင့် တင်ထားသော ဆေးပုလင်းလေးတွေထဲမှ တစ်ပုလင်းကို ဆွဲယူကာ ပုလင်းဖုံးလေးကို သွက်သွက်ဖွင့်ပြီး ဆေးတစ်လုံး ထုတ်ယူ၏။

အန်တီစုပန် ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲ။

ထိုဆေးပုလင်းကိုတော့ သည်ခုံလေးပေါ် ဘာလို့မထားဘဲ သီးသန့်ထားရတာလဲ။

တွယ်တာက အန်တီစုပန်ကို မျက်လုံးစူးစူးလေးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး သူပေးသော ဆေးကို ယူသောက်မိ၏။

“တွယ်တာ သွားတော့မယ်”

“အင်း...လာ... အန်တီစု လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ်”

“တော်ကြာ လဲနေမှပြင်”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ပြီး တွဲပို့ပေး၏။

“အန်တီစုပန်”

“ဟင်”

“အန်တီဘဝမှာ အရမ်းမုန်းတဲ့လူ ရှိဖူးလားဟင်”

“ဘယ်လို”

စကားဆန်းဆန်းကြောင့် မျက်မှောင်လေးကုတ်ရင်း ပြန်မေး၏။

“အရမ်းမုန်းတဲ့သူ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ဘာလို့လဲ တွယ်တာရဲ့၊ တွယ်တာက ဘယ်သူ့ကို မုန်းလို့လဲ”

“မရှိပါဘူး၊ အန်တီမှာကော ရှိလားလို့”

“တွယ်တာ့ မေးခွန်းက သိပ်ဆန်းနေသလားလို့”

“မဆန်းပါဘူး... အန်တီစုပန်က တွယ်တာ့ကို

သိပ်ချစ်တော့ ဘာမဆို ဇွတ်အတင်းပဲ... ဒါဆိုဒါမှ ကြိုက် တယ်လေ... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“မုန်းရင်လဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မုန်းမှာပဲ”

အန်တီစုပန်က နူးညံ့စွာပြုံး၏။

တွယ်တာက သူမ မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲကို မလွှဲတမ်း ဂရုစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် ဘာအပြောင်းအလဲမှ မတွေ့ရပါ။

“အင်း... မုန်းတာ တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်”

“တစ်ယောက်”

“အင်း”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

တွယ်တာ အလောတကြီး မေးမိသည်။

“ဟိုးတုန်းက အန်တီငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့”

“အင်း”

“အန်တီမှာ ချစ်သူရှိမုန်းသိသိကြီးနဲ့ ဇွတ်အတွင်း စော်ကားချင်တဲ့သူပေါ့... အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ အရမ်းစိတ် နာပြီး မုန်းတယ်”

“ဪ... ”

၂၇၀ ပန်းသိန်

“အန်တီချစ်သူလဲ သူနဲ့အတူတူသွားရင်း သေခဲ့တာ”

“ဟောတော့...”

“အဲဒါကြောင့် ပိုမုန်းတယ်... သူက ယုတ်မာပက်စက်
တယ်”

“သူ သတ်လိုက်တာလား”

“ဒါတော့ သူပဲ အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“အန်တီစုပန်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်”

“သူ အန်တီကို ဖွတ်အတင်း ကြိုးစားဖူးတာ နှစ်ကြိမ်
တိတိ၊ အန်တီချစ်သူကို သူမုန်းမှာပဲလေ၊ သေချာတယ်၊ သူ
သတ်လိုက်တာလို့ အန်တီထင်တာပဲ”

“ဟင်း... ရက်စက်လိုက်တာ”

တွယ်တာ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာပခုံးလေးကို ဖွဖွဖက်ပြီ။

တိုးတိုးသာသာဆို၏။

“သမီးက သိချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်”

“အင်းပါ”

“ဟိုဘက်ခြံက သမီးကောင်လေးရဲ့အဖေ ဦးစွမ်းနိုင်
ဆိုတာပေါ့”

“ရှင်”

တွယ်တာ အန်တီစုပန်ကို မော်မော်လေးပိုက်ကြည့်၏။
မယုံနိုင်စရာတွေချည်း ထပ်တလဲလဲ ကြုံနေရပါလား။

“အဲဒါကြောင့် အန်တီက ကိုနိုင်စွမ်းနဲ့သမီးကို မခင်စေ
ချင်တာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်”

“အစကတည်းက ဒီလိုရှင်းရှင်းပြောရောပေါ့”

“ဘာလို့လဲကွယ်”

“သူတို့တွေအကြောင်း သိရင်တွယ်တာမခင်ပါဘူး...
ဒါပေမယ့် ကိုနိုင်စွမ်းက ရိုးပါတယ်... သူ့အဖေလို ဟုတ်မယ်
မထင်ဘူး”

“ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ သမီးရယ်”

“တွယ်တာ နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

သူမက ကတိပေးလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ရှုပ်ထွေး မောဟိုက်

နေ၏။

ဦးဘမြင့်နှင့် အန်တီစုပန် စိုးရိမ်တကြီးတားဖြစ်ကြတာ၊ အပူတပြင်းစီစဉ်ကြတာ၊ လိုတာထက်ပိုပြီး ပျာပျာထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေတာ ဒါကြောင့်ကိုး။

သည်အကြောင်းတွေကို ညီညီတမြင့်ကော ဘယ်လောက် သိထားနိုင်သလဲ။

“သမီးလေး... အိပ်တော့နော်”

“တစ်ခု မေးချင်သေးတယ်”

“မေး... ပေး”

တွယ်တာက ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း ခွင့်တောင်း၏။

“အခုချိန်မှာ ဦးစွမ်းနိုင်က တစ်ခုခုကွပေးမယ်ဆိုရင် ကော”

“ဟွန့်... တွေ့သွားမှာပေါ့သမီးရယ်... အသက်ချင်း လဲပစ်တော့မယ်”

“ရှင်”

သူမ မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

အန်တီစုပန် ပစ်မှတ်ကို သူမ သေချာသိလိုက်ပြီ။

“နို့ကော မသောက်ရသေးဘူး မဟုတ်လွှား”

“အဟင်း... မေ့နေလို့”

အန်တီစုပန်က သူမဖို့ နွားနို့တစ်ခွက် ယူလာပေး၏။ နွားနို့ကို ငုံ့သောက်ရင်း မျက်လုံးလေးတွေက အန်တီ

စုပန်ဆီမှ မခွာ။

စူးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

တွယ်တာ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘာလုပ်သင့်လဲ။

တွယ်တာ ဘာလုပ်ရမလဲကွယ်။

အခန်း(၂၃)

“အားလုံး အိုကောနေမှ ဒေါ်စုပန် ဖြန့်ဆိုရောက်လာပြီး ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်တာ... တွယ်တာနဲ့ သား အရမ်း အဆင်ပြေနေပြီးသားပါ ဖေဖေရာ”

ဦးစွမ်းနိုင်က သတင်းစာကို လုံးခြေပစ်၏။ ပြီးတော့ နံရံဆီ ပစ်ပေါက်လွှင့်ပစ်၏။

ညီညီဘမြင့်နှင့် တွယ်တာတို့ ဧခုစပ်သတင်းက သတင်းစာထဲ ပါလာခဲ့ပြီ။

“တောက်...”

ဦးစွမ်းနိုင်က ဒေါသတကြီး တာရှူးရှူးဖြစ်နေ၏။ နိုင်စွမ်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထိုင်နေ၏။

“ဖေဖေ”

“ဘာလဲ... သား”

“သားတစ်ခုပြောချင်တယ်”

“အင်း... ”

“သား အဲဒီကောင်မလေးကို လိုချင်တယ်ဗျာ... သား လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟင်... ”

သားစကားကို ဦးစွမ်းနိုင် အံ့သြ၏။ မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သားက စုပန် သမီးကို စွဲစွဲနစ်နစ်ဖြစ်ခဲ့သတဲ့လား။

“သား သူ့ကို ရအောင်ယူမယ်ဗျာ”

“သား...”

“ဖေဖေ မတားပါနဲ့... သား သူ့ကို ချစ်သွားပြီ”

“သူတို့က ဧခုစပ်လိုက်ကြပြီပဲ”

“လက်ထပ်ကြသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးစွမ်းနိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါ။ လားရခက်၊

တိုက်တွန်းရခက်။

“တွယ်တာလေးက အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ဒေါ်စုပန်တော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားမှာပဲ”

ဦးစွမ်းနိုင်က ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံး၏။

ကိုယ့်အပေါ် ရွံရှာမုန်းတီးဟန်၊ နာကြည်းခါးသီးဟန် ရှိလှသော မိန်းမကို တစ်ခါလောက်တော့ အနှိုင်ယူပြချင်သေးသည်။

သည်မိန်းမ သွေးပျက်မတတ် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားမှာကို တစ်နိမ့်နိမ့် ကြည့်ချင်သေးသည်။

“သား... ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“လိုအပ်တာပြော... ဖေဖေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အခုဘာမှ မလိုသေးပါဘူး... လိုမှပြောမယ်”

“သူတို့စေ့စပ်ပွဲကို မျက်နှာပြောင်နဲ့သွားရမှာ သားရဲ့... ဒါမှ ကောင်မလေးက ပိုသနားသွားမှာ... သားက ခံစားရသလို လုပ်ပြရမှာ”

ဦးစွမ်းနိုင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။ သူ့ရယ်သံက

ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

နိုင်စွမ်းက အဝေးကြီးကို မျှော်ကြည့်ရှင်း သက်ပြင်း ရှိုက်မိသည်။

တို့ တကယ်ချစ်မိပြီ တွယ်တာ...

တို့ မင်းလေးကို အဆုံးရှုံးမခံပါရစေခွဲတော့...

ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်ကွာ...

ဖေဖေ စေခိုင်းတာကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာ

တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး...

တို့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ...

မင်းလေး အမြင်ရှင်းပါ တွယ်တာရယ်...

တို့မှာ မင်းအပေါ် မကောင်းစိတ် တစ်စွန်းတစ်စရှိခဲ့ရင်

တောင် မင်းလေးကို တွေ့ခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး အားလုံးပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ပါပြီ။

တို့ချစ်တာ ရိုးရိုးသားသားပါ တွယ်တာရယ်...

ကို တစ်ဖက်လူမသိအောင် မျက်နှာရိပ်ကို ချက်ချင်းပြင်၏။
 “ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ”
 ဟန်မပျက်ပေးရင်း သူ့ကို မသိသလိုပဲ နေလိုက်၏။
 “နိုးနိုးက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို စပ်တူလုပ်ချင်ကြောင်း
 လာရောက်ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တာဖြစ်ကြောင်း အစုံအလင် ရှင်းပြ
 ၏။

“ကျွန်တော့် ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပါ့မယ်... ဒီကိစ္စတွေ
 ကျွန်တော်မကျွမ်းကျင်ပါဘူးခင်ဗျာ... နောက်မှ အကြောင်းပြန်
 ပါရစေ”

“မိတ်ဆွေဖြစ် တစ်ခုခုလိုက်စားပါ”

လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဒိတ်ခေါ်တော့လည်း ငြင်းရ
 မှာ အားနာမိပါသည်။

“ဒီမှာပဲ တစ်ခုခုစားပါ... ကျွန်တော် ကျွေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်ဘာများ... လာပါ”

ညီညီ သက်ပြင်းရိုက်ရင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါသည်။
 ကျောထဲမှာတော့ ခပ်ချမ်းချမ်းရယ်။

လေးလေးတာလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။

အန်ကယ်တာနှင့် ဦးစွမ်းနိုင် ကားထဲမှာ အတူသွားလာ

အခန်း (၂၄)

ညော်သည်ဆိုလို့ ကမန်းကတန်းထွက်လာတော့ တစ်ခါမှ
 မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်။ ညီညီဘမြင့်ကို ကျောပေး၍
 ထိုင်နေပါသည်။

ခပ်ဖွဖွလျှောက်သွားပြီ သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်မိ၏။ သူက
 ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် နိုင်စွမ်းပါ”

“ဪ... ”

ညီညီမျက်နှာ အနည်းငယ် တွင်းမာသွား၏။ ကိုယ့်စိတ်

ရင်း အန်ကယ်တာ သေဆုံးခဲ့ရတာကို ညီညီက သိထားပြီးသား။

“ကိုညီညီ စေ့စပ်လိုက်တာ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အကြောင်းမရှိ၊ အကြောင်းရှာ လာရောနေမှန်းသိပေမယ့် လူမှုရေးဆိုတာကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ သတိ အစဉ်ရှိနေဖို့တော့ လိုအပ်သည်။

“ကိုညီညီ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်ခင်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က သူတို့အိမ်ဘေးကပဲ”

ဒါတွေကျတော့ အမှန်အတိုင်းပြောသားပဲ။ သည်လူ့စိတ်က မှန်းရခက်သွားသည်။

တကယ်ဆို မပြောဘဲထားလည်း ရသားနဲ့။

“ကိုနိုင်စွမ်းက တွယ်တာအကြောင်း ဘယ်လောက် သိသလဲ”

“ခင်ဗျားထက်တော့ ပိုသိမှာပါ”

ညီညီက ပခုံးတွန်းပြီးလိုက်၏။

“ဆိုပါဦး”

“တွယ်တာမိဘတွေက အရင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး”

“ဟုတ်လား”

သူ အံ့သြဟန်မပြတော့ နိုင်စွမ်းက ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်၏။

“တွယ်တာ ဘယ်သူ့သမီးဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်ဖို့ပဲ လိုတာလေ။ မဟုတ်ဘူးလား။ တွယ်တာက တွယ်တာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ”

နိုင်စွမ်းက အကြောင်းမရှိဘဲ တဟက်ဟက်ရယ်၏။

“သူက ခင်ဗျားညီမလဲ ဖြစ်နေနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို”

သည်တစ်ခါတော့ ညီညီဘမြင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှား သွားသည်။

ဘယ်လိုစကားမျိုး သူပြောလိုက်တာလဲ။ ညီညီ နား မရှင်းပါ။

“တွယ်တာက ဦးဘမြင့်သမီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ခါးသီးစွာ ငြင်းပစ်၏။

“ဒါတော့ သူတို့ပဲ သိနိုင်မှာ”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ညီညီဘမြင့် မျက်နှာက မှုန်ကုပ်လာ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

“ကောင်းတယ်”

ဖေဖေ ပြောပြထားလို့ သိထားပြီးသား အကြောင်းအရာ ကို နိုင်စွမ်းဆီမှ ထပ်ကြားရတော့ တူမတူ ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ မည်။

“အနိတီစုပန်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

ကွယ်တာက အနိတီစုပန်သမီး။ မိဘတွေက မွေးစား မိဘတွေ

“အင်း”

“အနိတီစုပန်မှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်။ ဦးမောင်မောင်တာ တဲ့။ သူတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမယ့် မညှားခဲ့ဘူး”

“ဘယ်လို”

“မက်လာပွဲစဉ်ခံပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ အပြင် ထွက်ရင်း ကားမှောက်သေဆုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် ဖေဖေကလဲ အနိတီစုပန်ကို သဘောကျခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားအဖေကလဲ အနိတီ

စုပန်ကို ကြိုက်တာပဲ”

“ဟာဗျာ”

“အမှန်တရားပါ။ ခင်ဗျားမယုံမရှိပါနဲ့”

“ထားပါတော့၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဒေါ်စုပန်က ခါးခါးသီးသီး။ ခင်ဗျား အဖေကိုတော့ နောရောဝင်ဝင်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ အရှင်းကြီးပါဗျာ။ သူ့သမီးမို့လို့ တွယ်တာ ကို ဒီလောက်သည်းနေတာ”

“ခင်ဗျား ရှားနေသလားဗျာ။ သူ့သမီးဆို သူ့သားနဲ့ သဘောတူပါ့မလား။ စဉ်းစားပါဦး။ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“တွယ်တာဟာ လေးမောင်တာနဲ့ အနိတီစုပန်တို့ သမီးပါဗျာ”

“သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အနိတီစုပန်အမေက အရမ်း စည်း ကမ်းကြီးတာ။ သူ့သမီးကို အဲဒီလို အပြစ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး” ညီညီဘမြင့် တွေဝေသွားရပြီ။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ လုပ်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားအဖေ သိရင် ရင်ကျိုးမှာ ဒါမျိုးတွေကြိုက်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဇေဇဉ်

ထားတာ ချက်ချင်းဖျက်ပစ်မှာ ကျွန်တော်သိတယ်”

ညီညီ နာကျင်စွာ ပြုံးမိပါသည်။

သူတို့က မေမေကို ပစ်မှတ်ထားနေတာကိုး။

မေမေသိရင် တကယ်လည်း တွယ်တာနှင့်သူ့ကိစ္စကို

တားမှာကျိန်းသေ။

မေမေက သိပ်တိကျတာ။ ဖြောင့်မတ်တာ၊ ရှုပ်ရှုပ်

ယုတ်ယုတ်ဆို လက်ခံမှာ မဟုတ်။

“ကဲပါဗျာ . . . သောက်ပါဦး”

နိုင်စွမ်းနှင့်အတူ စားသောက်နေရပေမယ့် သူ့ခေါင်းထဲ

ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ကြည့်နူးသာယာမှုတွေ လွင့်ပျောက်ကုန်သည်။

ညနေ တွယ်တာဆီသွားဖို့ တွေးထားတာပင် စိတ်မပါ

ချင်တော့။

ဖေဖေကို သေချာ ပြန်မေးကြည့်ဖို့တော့ လိုနေပြီ။

အခန်း (၂၅)

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ တွယ်တာပါ”

“တွယ်တာလား”

နိုင်စွမ်းမုန်းသိတော့ တွယ်တာ ငြိမ်သွားမိသည်။

“တွယ်တာ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဘက်ခြံကို ဘာလို့ကူးမလာတာလဲ”

“မအားလို့ပါ”

“တွယ်တာ့ကို ကျွန်တော် သတိနေရတယ်”

သူ့အသံက လွှမ်းသွတ်တမ်းတနေသလို၊ အက်အက်ကွဲကွဲ၊

“ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်ဗျာ”

“ခုတော့ မလာပါနဲ့ဦး၊ ညနေလောက်မှ လာချင်လာပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“တွယ်တာ မအားလို့ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“အင်း”

“ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် တွယ်တာကို တွေ့ချင်တယ်”

သူမ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

တကယ်ဆို တွယ်တာ သူ့နဲ့ မတွေ့သင့်တော့ပါ။

ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံသင့်ပါပြီ။

“တွယ်တာ ဓမ္မစစ်လိုက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

စွမ်းအားမရှိဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

တွယ်တာ့အသံလေးက တိုးတိုးတိမ်တိမ်။

“ညနေ ကျွန်တော်လာမယ်နော်”

“အင်း”

“တွယ်တာနဲ့စကားတွေ ပြောချင်တယ်၊ တွယ်တာ

ကော”

“အင်းပါ၊ လာခဲ့ပါ”

“အိုကေ . . . အရမ်းသတိရတယ်ကွာ”

ဖုန်းချခါနီး လေသံသဲ့သဲ့နှင့် သတိရတာ ပြောသွားသေး

၏။

တွယ်တာ ငေးငေးကလေး ထိုင်နေမိပါသည်။

သူဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

ပြီးတော့ သနားစရာလည်း ကောင်းရှာပါတယ်။

သူ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေအတွက် သူဟာ ပစ်ပယ်

ခံသင့်လား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

နိုင်စွမ်းက နိုင်စွမ်း၊ ဦးစွမ်းနိုင်က ဦးစွမ်းနိုင် သက်သက်

ဘာလို့ ရောထွေးပစ်မှာလဲ။ အတူတူပဲလို့သတ်မှတ်ရင် သူဟာ

သိပ်ကို ကံဆိုးသွားတဲ့သူဖြစ်မှာ။

“သမီး”

“ရှင် . . . အန်တီစုပန်”

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“ကိုနိုင်စွမ်းဆီကပါ”

မညာဘဲ အမုန်တိုင်း ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ညနေ လာပါရစေတဲ့”

“သမီးရယ် . . . သမီးက စေ့စပ်ပြီးသားလေ”

“တော်ပါ အန်တီစုပန်ရယ်”

တွယ်တာက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြော၏။

“စေ့စပ်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဖုန်းဆက်ဖော်လဲ မရဘူး။ လူလဲ ရောက်မလာဘူး။ သူ့ကို တွယ်တာနားမလည်ပါဘူး”

“သူမလာလဲ သမီးက ခေါ်ပေါ့။ သမီးဖုန်းဆက်ပေါ့။ ရတာပဲ”

“မဆက်ချင်ပါဘူး”

“ဆက်လိုက်ပါ။ သူ့ဘက်လောက် ပျော်သွားမလဲဆိုတာ သမီးသိရမယ်။ သူက တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေက

သမီးကို ချစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလဲ ဆက်မယ်”

“နေဦး။ အန်တီစုပန် ပြောပြမယ်”

အန်တီစုပန်က တွယ်တာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ညနေအားရင် လာခဲ့ဖို့ပြော၊ အန်တီက မုန့်လုပ်ထားတာ ကျွေးချင်လို့ဆက်ခိုင်းတာလို့ပြော၊ ညနေဟိုတစ်ယောက်ရောက်လာတော့ သမီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့။ ဟိုဘက်က အလိုလိုအရှိန်တန်သွားမှာ၊ သမီးနဲ့ စေ့စပ်ထားတာပဲ။ မောင်ညီညီ သမီးဘေးမှာ ရှိနေတော့ တင့်တယ်တာပေါ့။ မောင်ညီညီလဲ အရမ်းကျေနပ်သွားမှာ၊ သမီးက ရိုးသားတယ်၊ သူ့ကို နေရာပေးတယ်၊ စောင့်စည်းမှုလဲ ရှိတယ်ဆို အရမ်းနှစ်သက်သွားမှာ”

တွယ်တာက ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်၏။

“မောင်နိုင်စွမ်းကလဲ သမီး တမင်ခေါ်တာတော့လို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကြုံကြုံကံမူလို့ပဲမှတ်ပြီး သမီးကို စိတ်နားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမုန်းမပွားတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဖော်ကြာ

မုန်းနေရင် ဒုက္ခပေးဦးမှာ”

တွယ်တာ ဖွဖွလေး ရယ်မိ၏။

“သမီး ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဆက်၊ အန်တီစုပန်

ဟင်းအိုးကြည့် ဦးမယ်”

တွယ်တာက ဖုန်းနံပါတ်လေးနိပ်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ

သည်။

သူ ရိုမှုရိုပါ့မလား။

တွယ်တာ့ကိုကော လှောင်ပြောင်သရော်မှာလား။

“ဟဲလို . . . ညီညီဘမြင့်ပါ”

ဟောတော့ . . . ကံကောင်းလိုက်တာ။

ဖုန်းလာကိုင်တာ သူ ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို . . . ”

“ကိုညီညီဘမြင့်လား”

မေးသံတိုးတိုးလေး ချိုချိုကလေးကို သူ အရမ်းမှတ်မိ

ပါသည်။ နည်းနည်းလည်း အံ့ဩသွားမိသည်။

သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖော်တော့ရသား။ ပြီးတော့ အသံလေး

က ရန်လိုမှု စိတ်မရှည်မှုမပါဘဲ နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး။

ကိုယ် အိပ်မက်များ၊ မက်နေသလား။

“တွယ်တာပါ”

“အင်း . . . ပြောပါ”

လွင့်ခနဲ ပျော်သွားတာကို မနည်းပုံးဖိထားရင်း ဟန်

မပျက် မေး၏။

“ကိုညီညီဘမြင့်အားရင် ညနေ အိမ်ကို မလာလောက်

လာခဲ့ပါ”

“ဗျာ . . . ”

သူ့မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်နေတော့မှာ သူ သိသည်။

“အန်တီစုပန်က မုန့်ကျွေးချင်လို့တဲ့၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်တယ်လေ၊ လာစားဖို့ ဖိတ်ပေးပါဆိုတာနဲ့”

“အင်း”

ညီညီက စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်နေ၏။ ပြီးမှ . . .

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“အားတဲ့အချိန်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘယ်အချိန်လာရင် တွယ်တာ့

အတွက် အဆင်ပြေမလဲ၊ ဟိုလေ . . . တွယ်တာလာစေချင်တဲ့

“အချိန်”

သူမအသံလေး ခဏပျောက်သွား၏။
 “ညနေ လေးနာရီလောက်ဆိုရပါတယ်”
 “လေးနာရီ . . . ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “အဲဒီထက် စောရင်ကော”
 “ရှင် . . . ”
 သူ နောက်ရွတ်ရွတ်လုပ်နေတာလားဟု တွယ်တာ
 တွေးမိသည်။
 “ဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာစရာရှိလို့ စောင့်နေ
 တာ၊ ဧည့်သည်ပြန်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လာမယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “တွယ်တာ သွားချင်တဲ့နေရာရှိလဲ ပို့ပေးပါ့မယ်”
 “အင်း”
 “ကျွန်တော်လာမလို့ပါပဲ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ
 တစ်ခုရှိနေလို့”
 “ဘာလဲဟင်”
 တွယ်တာက သိချင်သလိုလေးမေးတော့ သူပြောပြမိ၏။
 “ကိုနိုင်စွမ်း လာတယ်”

“ဟင် . . . ”
 “သူ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မကြည်ဘူး”
 “သူက ဘာပြောလို့လဲ”
 “အလကားပါဗျာ အလုပ်ကိစ္စပါ”
 “ဪ . . . ”
 “ကျွန်တော် အလုပ်ပြီးတာနဲ့ လာမယ်”
 “အင်းပါ . . . ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်”
 မှာမိပြီးမှ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်နွေးသွားအောင် တွယ်တာ
 ရှက်မိ၏။
 သူက ခဏငြိမ်နေပြီးမှ . . .
 “အင်း”
 ဟု ဆို၏။
 တွယ်တာ ဖုန်းချပြီးမှ လက်ဖျာလေးတွေ အေးစက်နေ
 တာ ဒီသတိထားမိ၏။
 သူ့ကို တွယ်တာ နှစ်သက်နေမိတာလား။
 မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

အခန်း (၂၆)

ရေကို အားပါးတရ စိမ်ချိုးပြီးတော့မှ အဝတ်အစား
လဲသည်။

နီနီရဲရဲ ဂါဝန်ရှည်လေးကိုပဲ ရွေးဝတ်လိုက်၏။
ပေါ့ပါးသော ဂါဝန်လေးပို့ နေရတာသက်သောင့်သက်
သာရှိသည်။

အသက်ရှုကျင့်သော ထူထဲထဲ အဝတ်အစားတွေကို
တွယ်တာ မကြိုက်ပါ။

မျက်နှာဖော် ပန်းရောင်သွေး မိတ်ကပ်လေး ခပ်ပါးပါး

လှူပြီး ခဲနှုတ်ခမ်းနီအနီရောင် ခြောက်ခြောက်သွေ့ကလေးကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆိုးမိသည်။

အနံ့မပြင်းသော သင်းမြမြရေပွေးလေးကို ဆွတ်ရင်း
ရင်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို ဘာလိုလို . . .

ခါတိုင်း ခါတိုင်း ရေချိုးပြီးလည်း အဝတ်အစားလဲနေ
ကျ။ ရေပွေးဆွတ်နေကျ။

ဒါပေမယ့် သည်တစ်ခါ ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ စိတ်ထဲမှာ
တလှုပ်လှုပ်နှင့် နွေးတော့တေးလေး။

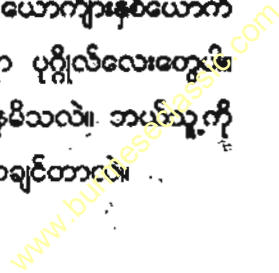
သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်က ခပ်တိုးတိုးလေး
ညည်းနေမိတာလည်း ကြည်နူးမှုသက်သေပါပဲ။

ဆံပင်တွေကို ဘီးကျလေးနှင့် ဖြီးပြီးရင်း လှပစွာ ပြုံးမိ
သည်။

သူမ အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်အထိ ညီညီ ရောက်မလာသေး
တော့ ခြံထဲ ဆင်းစောင့်နေမိ၏။

သည်နေ့ညနေ လာမယ်ဆိုသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်
သည် တွယ်တော့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေပဲ။

တွယ်တာ ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေမိသလဲ။ ဘယ်သူ့ကို
ပိုမျှော်နေမိသလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ပိုလာစေချင်တာလဲ။

ခေါင်းပူခံပြီး တွေးမနေပါ။

နုလုံးသားက သူ့ဟာသူ အခြေထုတ်ပေးမှာ သေချာပါသည်။

သည်နေ့ ရာသီဥတုက သိပ်ကိုကြည်လင်နေပါသည်။ ကောင်းကင်ပြာကြီးက နေရောင်မရှိဘဲ သိပ်လှနေ

သည်။
မိုးလည်း မရွာ၊ နေလည်းမပူဘဲ လေပြည်အေးလေး တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်ကာ ဘယ်ကိုလွမ်းလို့ ဘယ်ကို သတိရချင် မှန်းပင် မသိ။

ငယ်ငယ်လေးတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ပြန် တမ်းတချင်သလိုလို။ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ခါတိုင်းထက် စိမ်းစိုသာယာ သလိုရှိကာ လေတိုက်သံတဖြူးဖြူးကို သိသိသာသာကြားနေရ သည်။

ဘယ်လို လတ်ဆတ်အေးမြလွန်းတဲ့ လေလေးလဲကွယ်၊ အားပါးတရ ရှုရှိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းရွှင်ပျသွား ရသည်။

အားအင်ကို ပြည့်စေသော လေကောင်းလေသန့်ကလေး

ပါပဲ။

တစ်မိမိနဲ့ သာယာလွန်းသောအချိန်လေးကို ကုန်ဆုံး သွားမှာပင် လန့်မိပါသည်။

နမြောစိတ် ဝင်မိပါသည်။

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာပြီး ကက်ဆက်ကို တိုးတိုးဖွင့်ဖမ်း၊

ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ရင်း သူ့ဟိုရောက်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေမိပါသည်။

စိုးရိမ်စိတ်ကလေးက တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာ ခို အောင်းနေ၏။

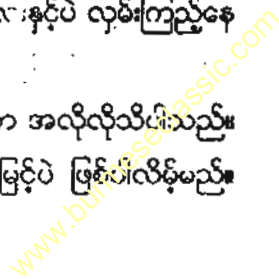
နိုင်စွမ်း ကျေနပ်ပါ့မလား။ တွယ်တာ့ကို မုန်းသွား မလား။

ခြံထဲ ကားတစ်စီးဝင်လာသံကြားတော့ ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်မလိုဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်ချသည်။

ပျာပျာသလဲကြီး ထွက်မကြိုချင်ပါ။

ညှို့ခန်းထဲအဝင်ဝဆီ မျက်လုံးလေးနှင့်ပဲ လှမ်းကြည့်နေ မိ၏။

ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ တွယ်တာ အလိုလိုသိပါသည်။ ညီညီတမြင့် . . . ညီညီတမြင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လှုပ်ရှားမှုတွေက သွက်လက်သေချာသည်။
နိုင်စွမ်းလို တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလည်းမဟုတ်၊ တိတ်ဆိတ်မှု
လည်းမရှိ။

ကားစက်သံ၊ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပြန်ပိတ်သံ၊ တဖျပ်ဖျပ်
လျှောက်လာသံတွေမှာ ရဲဝံ့မှု၊ သေချာမှု၊ ယောက်ျားပီသမှု
အပြည့်။

ခုလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်လာသူဟာ တွယ်တာခင်ပွန်း
လောင်းကလေးလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

တွတ်တာ ခေါင်းငုံ့မိရင်း ကိုယ့်စက်သည်းလေးတွေကို
စူးစိုက်စွာ ခြုံနေမိပါသည်။

ခါးကို ကျီခနဲဖွင့်လိုက်တာ ကြားပေမယ့် မော့မကြည့်
မိပါ။

ဘယ်အချိန်ကများ တွယ်တာနှင့် ယဉ်ပါးသွားမှန်း မသိ
လိုက်သော သူ့ဆီမှ ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်လိုက်ရ၏။

ဘယ်ဆီမှာ ရည်ရွယ်ရာ တွယ်တာxxပျောက်ဆုံးချိန်
ချိုမြိန်သောအနံ့တစ်ချက် xx ကိုယ့်နဖူးထက်ဆီ xx
နာကျင်စွာ ဒဏ်ရာတွေ xx ကိုယ်ရင်မှာ အပြည့်ပါxx
ရင်ထဲထွေးပွေ xx ကိုယ်တိုင်မိပြီ xx

သီချင်းသံတိုးတိုးက အခန်းလေးထဲ ယုံလွင့်တာ
တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းထား၏။

အဆုံးအစမဲ့တဲ့ xx မိုးသားကောင်းကင်ဖြတ် xx

အမောအပန်းများနဲ့ xx လှိုင်းကြမ်းညတို့ဖြတ် xx

တမ်းတရင်းနဲ့ xx အလင်းတန်းနေ့တို့ဖြတ်ပြန်ခဲ့ပြီ xx

အချစ်ဆုံး xx မင်းရဲရင်ခွင်ဆီ xx

နောက်ဆုံး မင်းရဲရင်ခွင်ဆီ xx

ညီညီဘမြင့်က ဒီနပ်ချွတ်ရင်း ဧည့်ခန်းကို ဝေကြည့်
သည်။

ထောင့်အကွယ်လေးမှာ ဒရင်းဘတ်ပေါ် ခပ်ငုံ့ထိုင်နေ
သော နီရဲရဲဝတ်စုံလေးနှင့် တွယ်တာကိုမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ
ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။

ကိုယ်ရောက်လာမယ့် အချိန်ကို မင်းကစောင့်နေ
သတဲ့လား။

ကိုယ်လေ ရင်ခွင်မှာကွယ် xx လိုနေတာမင်းပေါ့ xx

ရင်ထဲမင်းပေးတဲ့ xx ဘဝအဓိပ္ပာယ် xx

ရှင်သန်နေထိုင်ချိန်တွေ xx ရည်ရွယ်တာ မင်းပေါ့ xx

ကိုယ့်ရင်ထဲ မင်းပဲယုံကြည်မိပြီ xx

စိယံနှင့် မိမိဝင်းဖေတို့၏ စုံတွဲသီချင်းလေးက သူမတို့
 အတွက် အချစ်နီဒါန်းကောင်းလေးပါပဲ။
 ကံကြမ္မာလှိုင်းကြမ်းများ xx တွေ့ဆုံကြရင်း xx
 အို. . . ယုံကြည်အားများ xx ရင်မှာအပြည့်ပေါ့ xx
 ညီညီဘမြင့်က မသိမသာပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့နေသော
 သူမဆီ ခြေလှမ်းစသည်။
 အခြေအနေတွေခြားလည်း xx ရင်မှာနားလည်
 မျှော်လင့် xx
 ရင်ထဲမှာ မင်းအတွက် xx မျှော်လင့်လျက်နော် xx
 သူမဘေးမှာ ခြေစုံရပ်မိချိန်အထိ သူမက မော်မကြည့်ပါ။
 သူ သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်ရင်း
 မျက်နှာလေးကို မော်စေသည်။
 သူမက ဘာတစ်ခုမှ မငြင်းဆန်။
 မျက်နှာလေး ခပ်ဖြည်းဖြည်း မော်လာ၏။ သူနှင့် သူမ
 မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။
 သူမက မျက်လွှာလေး ဆတ်ခနဲချကာ မျက်လုံးတွေ
 မှိတ်ပစ်လိုက်၏။
 သူ . . . သူမကိုယ်လေးက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ

ပျော့ခွေနေသည်။
 သူ ထိန်းချုပ်ထားသမျှကို ဖြေလွှတ်လိုက်မိသည်။
 သူမ ကျောပြင်လေးကို ညင်သာစွာ သပ်ပေးမိရင်း
 သူမကို ဒရင်းဘတ်ပေါ်လှဲစေကာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော
 မျက်နှာလေးကို မလွဲတမ်း ငုံ့မိုးကြည့်နေမိပါသည်။
 သူမ လက်ကလေးတွေကလည်း ကိုယ့်ကျောပြင်ကို
 ဆုပ်ထွေးထား၏။
 အဆုံးအစမဲ့တဲ့ xx မိုးသားကောင်းကင်ဖြတ် xx
 မောအပန်းများနဲ့ xx လှိုင်းကြမ်းညှက်ဖြတ် xx
 တမ်းတရင်းနဲ့ xx အလင်းတန်းနေတို့ ဖြတ်ပြန်ခဲ့ပြီ xx
 အချစ်ဆုံး နောက်ဆုံး မင်းရဲ့ရင်ခွင်ဆီ xx
 ကိုယ်လေ ရင်ခွင်မှာကွယ် xx လိုနေတာမင်းပေါ့xx
 ရင်ထဲမင်းပေးတဲ့ xx ဘဝရဲ့အမိပွယ် xx
 ချိုမြိန်သောသီချင်းသံကို သူတို့မကြားနိုင်တော့အောင်
 ရင်ခုန်မြန်နေရသည်။
 သူမက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ အိပ်နေရင်း ကိုယ့်ကို မော်
 ကြည့် ငြိမ်သက်နေ၏။
 ကိုယ် သူမနဖူးလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဆံစလေးတွေကို

ဆော့ကစားနေမိသည်။

“တွယ်တာ့ကို ချစ်တယ်”

နဖူးချင်းထိရင်း လိုအပ်သော စကားလေးတစ်ခွန်းကို ဆိုမိပါသည်။

တွယ်တာက ကိုယ့်လည်ကို လက်နှင့်ယှက်ဖက်ထားပြီး ကိုယ့်ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကို လက်သည်းချွန်ချွန်ကလေးများနှင့် ထိုးဖွရင်း အလှပဆုံး ပြုံးပြသည်။

သည်မျက်နှာ၊ သည်အပြုံး၊ သည်အပြုအမူလေးကို သူတစ်လုံး မေ့ပျောက်ရမည် မထင်တော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ ခါယမ်းသွားအောင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် သွားအောင် သူမ လုပ်တတ်လွန်းပါသည်။

“တွယ်တာ... မောင့်ကို ချစ်လားဟင်”

သူမက ခေါင်းလေးယမ်းပြုသည်။ ပြီးတော့ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။

ကိုယ့်ကို ကျီစယ်တာမှန်း သိသည်။ ကိုယ်တာလုပ် သင့်မှန်းလည်း သိ၏။

ထို့ကြောင့် သူမကိုယ်လေးကို တအားဖက်ထားရင်း

“အင်း... မွန်းတယ်”

သူမ ညည်းညည်းကလေးဆိုတော့ ကိုယ်ကျေနပ်သည်။
“ပြန်ပြော... စောစောကအဖြေကို ပြန်ပြင်ကွာ”

“အင်းပါ”

သူမက ခေါင်းလေးမတ်လာပြီး ကိုယ့်ပခုံးပေါ် မျက်နှာ လေးကွယ်ကာ ကပ်ထား၏။

ကိုယ့်ကို ကြောက်လန့်သွားပုံ။

“ဖြေကွာ”

“အင်းပါ”

“သမီးရေ... တွယ်တာ”

ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ရော၊ သူမပါ နှစ်ယောက်သား လန့်သွားရင်း ဖျတ်ခနဲ လူ့ချင်းခွာမိ၏။

“သမီးရေ”

အနိတီစုပန်က သူတို့နား တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်လာသည်။

“မုန့်စားလို့ ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မနေတတ်သလိုဖြစ်ရင်း မျက်နှာပူနေမိပါသည်။ ညီညီဘမြင့်ဆီ လှမ်းကြည့်တော့ မျက်လုံးကပ်ဖက်

မှိတ်ပြ၏။

သူမ မျက်စောင်းလေးခဲ၏။
 “လာကြလော့ တော်ကြာ အေးကုန်မယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ညီညီဘမ္ဘာက မတ်တပ်ရပ်ပြီး တွယ်တာ့ဆီ လက်လှမ်း
 ပေးသည်။
 သူ့လက်မောင်းကို မှီတွယ်ခိုလျှောက်ရတာ အရမ်း
 ပျော်မိသည်။
 တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်နှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာ
 ၏။
 “သား... စိတ်ကြိုက်ထည့်စား။ အားလုံးအဆင်သင့်
 ပဲ။ သူ့စားတွယ်တာ ခဏလာဦး။ အန်တီပြစ်ရာရှိလို့”
 တွယ်တာနှင့် ညီညီ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်မိကြပါသည်။
 “သွားလော့ ခေါ်နေတယ်”
 တွယ်တာက ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် လိုက်သွား၏။
 တစ်အောင်အကြာတော့ တွယ်တာ ပြန်ရောက်လာ
 သည်။
 သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အေးစက်စက်နှင့် မုန့်ထည့်စား

သည်။
 “တွယ်တာ”
 “ဘာလဲ”
 ထူးပုံက ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဆူတာ . . . ဆူတာ၊ သိပြီလား”
 “ဘာလို့လဲ”
 တွယ်တာက မျက်စောင်း ရွယ်သည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်
 ပြော၏။
 “လက်မထပ်ရသေးခင် ဒီလောက် ရင်းရင်းနီးနီးနေတာ
 မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ သိပြီလား။ ကြားပြီလား”
 ညီညီ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။
 “ချစ်လို့ပဲကွာ”
 “အမယ်လေး . . . အရမ်းဆူတာ၊ တွယ်တာ
 ရှက်တယ်၊ တော်ပြီ၊ ရှင့်နား မကပ်တော့ဘူး”
 သူမ ပန်းလေးတွန့်သည်။
 “အပြင်ထွက်လည်မယ်”
 “မှာလိုက်ပါတယ်၊ မျက်စိအောက်မှာပဲ နေရမယ်တဲ့”

“ဟာကွာ . . . ဘာလဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”
ညီညီမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတော့ တွယ်တာ ရယ်မိပါ
သည်။

“မနေနိုင်ဘူးလို့ပြောပေါ့”

“ရှင် ပြောပေးလေ”

“ဟိတ် . . . ဘာရှင်လဲ၊ ပြင်ခေါ်စမ်း”
တွယ်တာက ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး ရယ်နေသည်။

“အန်တီရုပန်က ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“နေဦး”

မပြောသေးဘဲ မုန့်ကို အရင်ကုန်အောင်စား၏။
ပြီးမှ . . .

“မပြောရဲဘူး။ ဒီမှာ ရေးထားခဲ့မယ်”

ဟဲ့ ဆိုသည်။

“အင်း”

သူမက စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပေါ် ရေးပြီး၊ ထမင်းစား
စားပွဲပေါ်ချကာ ခြံထဲဆင်းသွားနှင့်၏။
သူ့စာရွက်လေးကို ကောက်ယူဖတ်မိသည်။

“အား . . . ပြဿနာပဲ”

ညီညီ မျက်နှာကြီးထူပူကာ နားရွက်ဖျားတွေ နွေးတက်
သွား၏။

တွယ်တာရေးထားတာက စာကြောင်းတစ်ကြောင်း
တည်း။

ဗိုက်ထွက်လာလိမ့်မယ်တဲ့။

သူ ရိုန်းတိမ်းတိမ်းကြီးဖြစ်လာကာ သူမရှိရာခြံထဲ
ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

သူမက ဒန်းကလေးကို ခြေဖျားထောက်လွှဲစီးနေ၏။

“ကျွန်တော် လွှဲပေးမယ်နော် မမ”

“ဖတ်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ဒါတောင် တစ်ခုပဲပြောပြတာ၊ အများကြီး ကျန်သေး
တယ်သိလား၊ မပြောရဲလို့”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“လူကြီးတွေ ပြောပေါ့”

“တွယ်တာ့ သဘောကကော”

“လာပြန်ပြီ၊ မေးနေစရာလား”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့မပြောသေးဘူးလေ”

“ချစ်မှမချစ်တာ”

“ပြီးရော”

ညီညီဘမြင့်က သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“အိုး . . . အန်တီရုပန် ဆူတော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး”

တွယ်တာက ပန်းပေါ်တင်ထားသောလက်ကို ဆွဲဖယ်
သေးသည်။

ဘယ်လိုမှမရတော့ သည်အတိုင်းထားလိုက်၏။

ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာလေး တစ်ဖက်လွှဲနေမိ၏။

“ဒီဘက်လှည့်ကွာ”

“မလှည့်ချင်ဘူး”

“နောက်မှ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဦးညီညီဘမြင့် . . . ခြံထဲမှာဆိုတာလဲ သတိထားဦး။

ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ ရှက်လဲမရှက်ဘူး”

“ဒါဆို မောင့်အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ကွာ”

“သေလိုက်ပါလား”

သူ ကြည်ကြည်နူးနူးရယ်၏။

“ဟင်”

တွယ်တာ ခြံဝကိုကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း . . . သူ လာမယ်ဆိုတာ မေ့များတောင်

နေပါရဲ့။

နိုင်စွမ်းက သူတို့ရှိရာ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်
လာသည်။

“မောင်”

“ဘာလဲ တွယ်တာ”

“ဟို . . . ကိုနိုင်စွမ်း”

“သူ နေ့တိုင်းလာသလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဒီနေ့မှ၊ မောင်ပဲ ညှော်ခံပေးနော်၊

တွယ်တာအိမ်ပေါ်တက်ချင်ပြီ၊ ခေါင်းမူးတယ်၊ မောင် သေချာ

ညှော်ခံပေးနော်”

“ရပါတယ်”

နိုင်စွမ်း သူတို့ရှေ့ရောက်လာတော့ သူတို့မတ်တတ်

ရပ်လိုက်ကြပါသည်။

တွယ်တာက နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးလေးနှင့် သူ့ကို

မိတ်ဆက်ပေးမိ၏။

“မောင်တို့အိပ်ပါတယ်ကွာ... လာ... အိမ်ထဲသွားကြစို့”
ထမင်းစားပွဲမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားကြရင်း စကားပြောကြသည်။

ခဏကြာတော့ တွယ်တာက ခေါင်းမူးတာ အကြောင်း ပြပြီး အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ပြင်၏။

“ကိုနိုင်စွမ်း... အားပါးတရ စားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ပျက်နာက ပြင်မရအောင် ပျက်နေသည်။

“တွယ်တာ ခေါင်းမူးလို့ နားပါရစေ၊ မောင်နဲ့ စကားပြောကြဦး၊ ကိုနိုင်စွမ်းကို အားနာတယ်”

“ရပါတယ်... ရပါတယ်”

တွယ်တာ မတ်တပ်ရပ်တော့ မောင်က သူ့ရှေ့မှာပဲ ပခုံးလေး ဖွဖဖက်ကာ လှေကားရင်းအထိ လိုက်ပို့ပါသည်။

“နမ်းမယ်ကွာ”

“အို... မောင်နော်၊ ဧည့်သည်ရှိနေတယ်လေ”

သူက အံကြိတ်ရင်း ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်ရစ်၏။

တွယ်တာက လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း တက်လာရင်း

ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတုန်း...

နိုင်စွမ်းက သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ရင်း သည်ပွဲမှာ သူ့နားသွားပြီဆိုတာ သေချာသိလိုက်၏။

တွယ်တာက ညီညီဘမြင့်နှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။

ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်က အုံကြွလာ၏။

လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ချင်သည်။

အရုံးနှင့်နောက်ဆုတ်ရအောင် ကိုယ်က လူညံ့တစ်ယောက်လား...

ဖေဖေတုန်းကတော့ အရုံးထဲက အမြတ်ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးဇော်တာလည်းသေ၊ ဒေါ်စုပန်လည်း မိဘတွေပျက်နာပျက်စရာကြုံပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့ရ၏။

သူ့အလှည့်မှာကော သူ့ဘာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဘယ်နည်းလမ်းကို သုံးရမလဲဟု တွေးမိသည်။

ဖေဖေဆီက အကူညီတောင်းမှ ရတော့မည်။ သူ့ဘက်မှာ တွယ်တာက မရှိတော့ပြီ။

တွယ်တာကို ဇွတ်ကားတင်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် သူတို့စေ့စပ်ထားတာ ပျက်သွားအောင်

လုပ်ရမလား။

ဖေဖေဆီသွားဖို့ နိုင်စွမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ငါ နောက်မှဆုတ်ဘူး တွယ်တာ။ မင်းကို ပြန်ရအောင် လုပ်ရမယ်။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲက ပါးစပ်ထဲ ခါးသက်သက်၊ တစ်စက်မှ အရသာ မရှိပြီ။

တွယ်တာကို သူ့ဘက်ပါအောင် သူ မဆွယ်နိုင်တော့။

“ဪ... မောင်နိုင်စွမ်း၊ စားနော်၊ အန်တီလက်ရာ ကောင်းရဲ့လားကွယ်၊ ထပ်ယူပါဦး”

“အရမ်း ကောင်းပါတယ်”

“ထည့်ပါဦး။ ထပ်ထည့်လေ”

ဒေါ်စုပန်က သူ့ပန်းကန်ထဲ ထပ်ထည့်ပေးသည်။

တွယ်တာမေမေ ဝီသစ္စာ ခုထက်ထိ လှပနေတုန်း။

နုပျိုနေတုန်း။

သူတို့သားအမိတွေ ထူးထူးကဲကဲကို ရှုပ်ရည်ရှိကြတာ။

ဖြူနှစ်သော အသားအရေနှင့် ကျစ်လျစ်သောကိုယ်နေ ဟန်ထားက တွယ်တာအစ်မလောက်ပဲ ထင်ရပါသည်။

ဒေါ်စုပန်က နိုင်စွမ်းကို မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။

သည်ကောင်လေးကြည့်ရတာ ညစ်ညစ်ကျယ်ကျယ် တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ့် ပုံလေးပါလား။

သူ့မျက်လုံးတွေက မသက်သာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သမီးလေးကို ဒုက္ခပေးမလို့များလား။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ရင်တုန်လိုက်တာ၊ သူ့ပုံစံက အငြိုးအတေးထားလိုက် သလိုလို။

ဒေါ်စုပန်က မောင်ညီညီဘမြင့်နှင့် မောင်နိုင်စွမ်းကိုထား ရစ်ကာ သမီးရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာမိသည်။

လှေကားထိပ်ရောက်တော့ ခေါင်းထဲက မူးနောက်ပြီး အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာသည်။

နံရံကိုအသာမီရင်း တာလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသောရင်ကို အသက်ပုံမှန်ရှုရှိုက်ရင်း ကြိုးစားဖြေဖျောက်သည်။

“အန်တီစုပန် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တွယ်တာက အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မြင်သွားတော့ ပြေးလာပါသည်။

“ခေါင်းမူးတယ် သမီးရဲ့ ဝေနေတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား . . . လာ . . . လာ ခုံမှာထိုင်ရ

အောင်”

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းဆိုတာဆို အန်တီစုပန်ကို တွဲဖို့သည်။
အန်တီစုပန် ပုံစံက တစ်ခုခုကို အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားလာပုံ၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ။

“အန်တီ”

“ဟင်”

“သက်သာလာ။ ခဏနော် ရှူဆေးဘူး သွားယူမယ်”
ရှူဆေးဘူးလေးရော ဘီစင်နှင့်ရေပါ ယူလာပေးမိသည်။
ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းသလိုလို ထိုင်ကြည့်နေမိပါ

သည်။

“အန်တီစုပန်... ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ”

“ဟိုကောင်လေး၊ အဲဒီကောင်လေးကို အန်တီ မကြိုက်
ဘူး သမီးရယ်”

“ကိုနိုင်စွမ်းလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့မကြိုက်တာလဲ၊ သူ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
အန်တီစုပန်က တွယ်တာကို စိုက်ကြည့်၏။

“သူ... သူ သမီးကို တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်”

“ရှင်”

တွယ်တာ မယုံနိုင်သလို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

“သမီး ယုံပါ။ သူ သမီးကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်”

“အန်တီရယ်”

တွယ်တာ ပံ့သက်ရှိကီသည်။

“သမီးနဲ့ မောင်ညီညီကို သူကြည့်တာ တစ်မျိုးပဲ၊
မောင်ညီညီက သမီးကို ပုခုံးလေးဖက်လိုက်တော့ သမီးရယ်လိုက်
ချိန်မှာ သူ သမီးကို ကြည့်လိုက်ပုံကြီးက ကြောက်စရာကြီး”

“ဟင်း”

“စားတော့ ဝါးတော့မလို၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ဆိုတာမျိုးကြီး”

“တော်ပါတော့ အန်တီရယ်”

တွယ်တာက ဆိုအပေါ်မို့ချုပ်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို မော်
ကြည့်ပါသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းလေးပြန်မတ်ရင်း . . .

“အန်တီ သက်သာရဲ့လား”

ဟု မေးဖြစ်၏။

“သက်သာပါတယ်”

“ကဲ... အန်တီပြော၊ အန်တီ ဘာဖြစ်ပေချင်သလဲ”

ဒေါ်စုပန်က စဉ်းစားနေ၏။
 တွယ်တာ သူမကိုယ် သူမ အံ့ဩမိပါသည်။
 ဒေါ်စုပန် ဆန္ဒမှန်သမျှကို ခုချိန်မှာ လိုက်လျောဖို့
 အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းလှသည်။
 သူ မှူးတယ်ဆိုတော့ သူမ နှလုံးသားထဲက တဆတ်ဆတ်
 တုန်ကာ ဘယ်လိုစိုးရိမ်သွားမိမှန်း မသိပါ။
 “သမီး”
 “ရှင်”
 “မောင်ညီညီဘမြင့်နဲ့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီး သူတို့
 အိမ်မှာ သွားနေလိုက်ပါ။ မင်္ဂလာပွဲကို ပြီးမှ စီစဉ်တာပေါ့”
 “ရှင်”
 တွယ်တာ ငြိမ်ကျကာ ဘယ်လိုငြင်းရမှန်း မသိပါ။
 “အန်တီစုပန်”
 “ဟင် . . .”
 “ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ၊ တစ်ခုခုဆို တွယ်တာတို့
 ရဲရဲရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။ သူတို့ကို လန့်စရာမလိုပါဘူး”
 တွယ်တာက မျက်နှာလေးထန်ကာ ဒေါသနှင့် ပြော၏။
 “ရင်မဆိုင်ပါနဲ့၊ မှားမယ်၊ ရင်မဆိုင်ပါနဲ့၊ သူတို့က

ကောက်ကျစ်တယ်၊ သမီးတို့က လူကောင်းသူကောင်း မဖြစ်
 ပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်”
 “ခက်လိုက်တာ”
 “အန်တီစုပန်ကို ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအဖြစ် နား
 ထောင်ပါ သမီးရယ်”
 တွယ်တာ ဘာပြောနိုင်တော့မလဲ။
 “တွယ်တာက ဘယ်လိုလက်ထပ်ရမှာလဲ”
 “မောင်ညီညီဘက်က လူကြီးတချို့ရယ် ဒီဘက်က
 လူကြီးတချို့ရယ် စကားပြောဆိုပြီး တရားသူကြီးရှေ့မှာ
 လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပေါ့”
 တွယ်တာ လက်လျှော့လိုက်ပါသည်။
 “ပြီးရောလေ၊ အန်တီစုပန်ကို တွယ်တာ နားထောင်
 ပါ့မယ်၊ တွယ်တာစကားကိုလဲ အန်တီစုပန် နားထောင်ရမယ်”
 “ပြော . . . ပြော . . .”
 “ဘာပဲလုပ်လုပ် စဉ်းစားပါ၊ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးမှ
 လုပ်ပါ။ အဲဒီကတိ တွယ်တာ လိုချင်တယ်”
 “အင်းပါ . . . အင်းပါ . . .”
 အန်တီစုပန် အလွယ်စာကူ ခေါင်းညှိတ်၏။
 ♣ ♣ ♣

အခန်း (၂၇)

“ဖြစ်ရပြန်ပြီဗျာ”

မနက်ဖြန်နေ့လယ် တွယ်တာနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဆို တော့ ညီညီဘမြင့် နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲ ဖေဖေ”

“အန်တီစုပန်က တွယ်တာလေးကို စိတ်မချဘူးတဲ့၊ စိုးရိမ်သတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ သား”

“ဟူး . . .”

ညီညီ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“စိုးရိမ်မယ်ဆိုလဲ စိုးရိမ်စရာပါပဲ၊ ဟိုကောင်က တွယ်တာကို ရန်ရှာမယ့်ပုံပဲ၊ ဒုက္ခပေးမယ့်ပုံ၊ သား ကောင်မလေး ကို လာထိလို့ကတော့ မီးပွင့်သွားမယ်၊ သား သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ညီညီက အပြတ်ပြောသည်။

“သားရယ် . . . ဒေါသရှေ့ထား မှားတတ်၏တဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ”

ခေါင်းမာမာနှင့် စွတ်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ရအောင် လက်ထပ်ပေးမှာ”

“ပြီးရောလေ . . . ဖေဖေတို့သဘောပါ၊ ကျွန်တော်က ရင်ဆိုင်ပစ်ချင်တာ၊ ခြောက် . . . ဒါနဲ့ ဖေဖေ သား တစ်ခုပေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“တွယ်တာဟာ ဦးမောင်မောင်တာရဲ့ သမီးပါလို့ ပြစရာ ဖေဖေမှာ ဘာအထောက်အထားရှိလဲ၊ အဲဒါ သား သိချင်တယ်”

“ရှိတာပေါ့ကွ”

ဖေဖေက ရယ်သည်။

“ဒါ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စပေါ့”

ညီညီဘမြင့်က ဖေဖေဘေးနား သွားထိုင်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ နှိုတာ သိပ်ခင်ကြတယ်လေ၊ ဖေဖေတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဒိုင်ယာရီချင်း လဲထားကြတယ်”

“ဗျာ”

“သူက တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေးပြီးသွားရင် ဖေဖေကို ပေးတယ်၊ ဖေဖေကလဲ သူ့ကိုပေးတယ်၊ သူ့စာအုပ်က ဖေဖေ ဆီမှာ ဖေဖေစာအုပ်က သူ့ဆီမှာ”

“ဪ...”

ညီညီရေးတေးတေးလေး သဘောပေါက်လာ၏။

“စုပန်အမေက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ စုပန်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူး။ ခု တွယ်တာကို စုပန် ထိန်းသလိုပဲ”

“အင်း...”

“ဒါပေမယ့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ သူတို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေခွင့်ရသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုတာနဲ့ စုပန်ညားခဲ့ ကြတာ၊ လက်ထပ်ဖို့ လေးငါးရက်အလိုမှာပေါ့...”

“အင်း...”

“အဲဒီအကြောင်းအရာကိုလဲ ကိုတာက ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သေချာ စုံစုံစေ့စေ့လေး ရေးခဲ့တယ်၊ မမေ့ကျန်ခဲ့ဘူး၊ စုပန်ဟာ တကယ့်မိန်းမကောင်းလေးပါ... ကိုတာကလဲ လူကောင်း သူကောင်းပါ။ သုံးလေးရက်နေရင် လက်ထပ်ကြတော့မယ်ဆိုပြီး တွက်လိုက်တာလဲပါတယ်”

“ဪ... သူတို့အဖြစ်က စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ကိုတာက မင်္ဂလာပွဲပြီးပြီးချင်း ဆုံးတာဆိုတော့ ဒီကိုယ်ဝန်ကို စုပန်မိဘတွေက ဘယ်လက်ခံချင်မလဲ”

“ဖေဖေက ဒိုင်ယာရီပြပြီး မရှင်းပြဘူးလား”

“ဖေဖေမရှိဘူးကွယ်၊ ဖေဖေအဝေးကြီးကို ရောက်နေ ခဲ့တယ်၊ ဘာမှ ဝင်မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ စုပန် သိပ်ခုခံကွရောက် သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ခု ပြန်တွေ့ကြတော့ ဖေဖေက ကိုတာ့မိဘတွေရော၊ စုပန်မိဘတွေရော ဒီစာအုပ်လေးပြပြီး ရှင်းပေးချင်တာ”

“ကောင်းသားပဲ”

“စုပန်က လက်မခံဘူး... ပြီးတော့ တွယ်တာမေမေ သူက ကလေးရူ။ တစ်သက်လုံး သူပဲ အမေဖြစ်ပါရစေဆိုပြီး ကတိတောင်းထားတာလေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ခုမှသိရင် တွယ်တာလဲ အရှက်ရမယ်ဆိုပြီး ဒေါ်စုပန်က ရှိပါစေတော့ဆိုပြီး ထားလိုက်တာ၊ ဦးစွမ်းနိုင်တို့ သားအဖကြောင့် ရှုပ်ကုန်တာ၊ ဦးစွမ်းနိုင်က ကောက်ကျစ်ချင်တယ်လေ”

ညီညီ ခေါင်းညိတ်သည်။

အင်း... ရှိပါစေတော့။

အခုအတိုင်းလည်း ကောင်းနေသား။

ဖေဖေတို့ အန်တီစုတို့ စိတ်အေးအောင် အကျဉ်းချုံးလက်ထပ်ရတော့မှာပေါ့။

သည်ကိစ္စကို တွယ်တာက လက်ခံသတဲ့လား။

သွေးက စကားပြောတော့ အန်တီစုပန်အပေါ် ချစ်စိတ်တွေ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။

မေတ္တာတရားဟာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်ပါတယ်လေ။

ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ အန်တီစုပန်စကားကို တွယ်တာ လိုက်နာရှာသား။

မင်းဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွာ။

မောင် ဝိုဝိုချစ်လာမိပြီ။

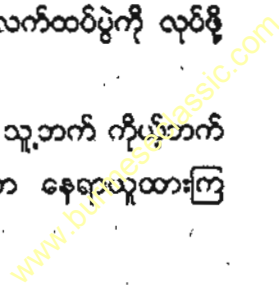
အခန်း (၂၈)

ညီညီဘမြင့်နှင့် တွယ်တာတို့၏ မင်္ဂလာနေ့။

ဟိုဘက်သည်ဘက် လူကြီးဆယ့်ငါးယောက်၊ ဆယ့်ခြောက်ယောက်လောက်ရှိပါသည်။ တရားသူကြီးကလည်း ဖေဖေတို့အသိပါပဲ။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို လုပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

စိစိရိုရိုထားသော ဆိုဖာတွေမှာ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် အရေးပါသော ဂုဏ်သရေရှိသူကြီးတွေက နေရာယူထားကြ

ပါသည်။

တွယ်တာကတော့ အဖြူရောင် ဇာဝတ်စုံလေးနှင့် ထင်းထင်းလင်းလင်း။ မောင့်လက်မောင်းလေးကိုချိတ်ပြီး ဆိုဖာ နှစ်လုံးတွဲမှာ ယှဉ်ထိုင်နေရတာ အရမ်းပျော်စရာကောင်းပါသည်။

ဘေးတစ်ဖက် အခန်းကြီးထဲမှာတော့ စားပွဲရည်ကြီးနှင့် စားစရာ သောက်စရာတွေ ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ဆွေမျိုး လူကြီးတချို့၏ . . .

“ဘာလို့ အပူတပြင်း အကျဉ်းချုံးလုပ်နေရတာလဲ” ဆိုသော မေးခွန်းကို ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်စုပန်က . . .

“သားနဲ့သမီးက ပူဆာလို့”

ဟု သူတို့ခေါင်းပေါ် လှဲချသည်။

ထားပါတော့။ ကိစ္စမရှိပါ။ မြန်မြန်နီးရလေ ဝိုကြိုက်လေ

ပါပဲ။

“မောင်တို့မနေနိုင်တာ လူကြီးတွေ သိကုန်ပြီ”

“သွား . . . ရှက်လဲ မရှက်ဘူး”

တွယ်တာက သူ့ကို လက်သည်းလေးနှင့် ဖိဆိတ်၏။

“အား . . . နာတယ်၊ မိန်းမရဲ့”

“ဘာ”

သူမမျက်နှာလေး ရှိန်းခနဲ ဇွေးသွားရသည်။

“ဟွန့် . . . မောင်နော်”

ရက်စနိုးလေး ဟန့်တာမိပါသည်။

အားလုံးအဆင်တပြေ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေတုန်း ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့သို့ ဝှေးခနဲဝင်လာ၏။

ကားသံကြီးက ကျယ်လောင်လွန်းတာမို့ အားလုံး ကားရှိရာ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

သူများမင်္ဂလာအချိန်ကို အကြမ်းပတမ်း ဝင်လာတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ တွယ်တာက အန်တီစုပန်ကို ချက်ချင်း လှမ်းကြည့်သည်။

အဝါရောင်ချိန်ထမီလေးနှင့် အဝါရောင်အင်္ကျီလက်ရှည် လေးနှင့် အန်တီစုပန်မျက်နှာက ရွှေရောင်လက်ကာ ကျက်သရေ အပြည့်။

“ဟင်”

ဦးဘမြင့်က ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ဧည့်သည်ကို ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်၏။

ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ညီညီက တွယ်တာပန်းလေးကို ဖိချပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျ”

သူ ခွင့်တောင်းလိုက်သံက မကောင်းဆိုးဝါးအသံလိုပါပဲ။
ဒေါ်စုပန်က လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူလျော်
သွား၏။

ပိပိရီရီ စီစဉ်တာတောင်မှ သင်းက သတင်းရသွားပြီကိုး။
ဒုက္ခလှလှပေးဖို့ လိုက်လာပြီ။

“မောင် . . . ဘယ်သူလဲဟင်”

တွယ်တာက မောင်နှင့်အတူထရပ်ရင်း မေးမိ၏။

“ဦးစွမ်းနိုင်”

“ဟင်”

ဘာမှန်းမသိသေးဘဲ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲလန့်သည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဦးစွမ်းနိုင်”

ဒေါ်စုပန်အသံက တုန်ခါပြီးထွက်လာ၏။ ဧည့်သည်တွေ
က ဒေါ်စုပန်ဆီ အကြည့်ရောက်သည်။

“ခဏလေး ကိုနိုင်ကို ခွင့်ပြုပါလား စုပန်”

“ရှင် လူယုတ်မာ ဘာတွေလာပြီး မဟုတ်မတရား
ပြောဦးမလို့လဲ”

“အမှန်တရားတစ်ခု ပြောချင်လို့ပါ”

ဧည့်သည်တွေအားလုံးရှေ့မှာ ဦးစွမ်းနိုင်က မားမား
မတ်မတ်ရပ်သည်။

“သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး ဆိုင်ကြပါ”

သူကပဲ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သေး။

တွယ်တာကလည်း မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော လူကြီး
ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

“တကယ်တော့ သတို့သမီး မတွယ်တာပန်းဟာ ဒီက

ကျွန်သရေရှိလွန်းတဲ့ ဦးထွန်းမင်း၊ ဒေါ်နွယ်သဇင်တို့ရဲ့သမီး
အရင်း မဟုတ်ပါဘူး”

တွယ်တာ အသက်ရှူမှားမတတ် တုန်လှုပ်သွား၏။

ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။

“ဒီအိမ်က အိမ်စေသာသာ ကလေးထိန်း နာနီခေါ်

ဒေါ်စုပန်ရဲ့ သမီးပါ”

“အို”

“ဟယ်”

“အောင်မယ်လေး . . . ကျွန်မသားလေး ဒုက္ခချောက်

ပါပြီ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်”

“ကောင်မလေး သနားပါတယ်”

“မင်္ဂလာပွဲ ပျက်ပြီထင်ပါရဲ့”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး အသံတွေ ညံ့စီးသွားအောင် ထွက်လာ၏။

“ခုလို ဆွေညီမျိုးညီသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဒေါ်မြင့်တို့လို မျိုးဂုဏ်ဆွေဂုဏ်ရှိလွန်းတဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ မတန်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က အချိန်မီ လာသတင်းပို့တာပါ”

ဦးစွမ်းနိုင်က အားပါးတရပြုံး၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား၊ သတို့သမီးလေးကိုတော့ အားနာပါတယ်”

တွယ်တာက ငြိမ်ငြိမ်တောင့်တောင့်လေးထိုင်ရင်း သတိ လက်လွတ်ဖြစ်ရှာ၏။

ရေးရေးကလေး ထင်ထားပေမယ့် ယုံထားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒေါ်စုပန်ဟာ တွယ်တာ့မေမေတဲ့လား။

အိမ်စေသာသာတဲ့လား။

ကလေးထိန်း နာနီတဲ့လား။

အိုး... မဟုတ်ဘူး။ မေမေဟာ တွယ်တာ့အတွက်တော့

ဘာနဲ့မှ နှိုင်းမရတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးပဲ။

တွယ်တာ့အတွက် မေမေဟာ အထွတ်အမြတ် ကိုးကွယ် ရာ လေးစားရာ အားထားရာ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်။

မေမေရင်မှ မေတ္တာကို တွယ်တာအလိုလိုနားလည်နေခဲ့ သည်။ ခံစားနိုင်ခဲ့သည်။

မေမေရယ်... .

သမီး မေမေ့သမီးပါ။

ဟုတ်တယ်။ ဒေါ်စုပန် သမီး ဘာဖြစ်လဲ။ အိမ်စေသမီး ဘာဖြစ်လဲ။ ကျေနပ်တယ်။ စာမိတ်ပြန်တောင် ကျေနပ်တယ်။

တွယ်တာ့ရင်မှာ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

“ညော်သည်လူကြီးမင်းတွေ ခဏနားထောင်ကြပါ ခင်ဗျား”

ဦးဘမြင့်က ရှေ့ထွက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံ၏။

“တွယ်တာပန်းဟာ ဒေါ်စုပန်လေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စုပန်ဟာ အိမ်စေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးထိန်းနာနီလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြစ်ပန်းက ဒီလိုပါ”

ဦးဘမြင့်က အဖြစ်အပျက် အစအဆုံးရှင်းပြ၏။

www.burmeseclassic.com

ကိုမောင်မောင်တာနှင့် ကိုဘမြင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုမောင်မောင်တာနှင့် စုပန်က ချစ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း၊ စုပန်ဟာ အင်မတန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂုဏ်သရေရှိမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ကြောင်း။

ကိုမောင်မောင်တာဟာလည်း သာမန်လူစားမဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်တာနှင့် စုပန် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း။

ဦးစွမ်းနိုင်နှင့်အတူပါသွားရင်း ကားမှောက်ပြီး . . .

ကိုမောင်တာ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း။
တကယ်တော့ ကိုစွမ်းနိုင်က စုပန်အပေါ် မကျေနပ်စိတ်နှင့် ဒီ . . . လာပြောနေတာဖြစ်ကြောင်း။

တွယ်တာဟာ ဦးမောင်တာနှင့် ဒေါ်စုပန်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအရင်းကလေးမို့ သားရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သဘောတူ ကျေနပ်ကြောင်း။

ဦးမောင်တာမိဘတွေ ဒေါ်စုပန်မိဘတွေဟာ တကယ့်ကို ထိတ်ထိတ်ကြံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ကြောင်း။

တွယ်တာ့လို မိန်းကလေးနှင့် သားဖြစ်သူကို ဆယ်ခါ ပြန်တောင် သဘောတူကြောင်း။

ကိုမောင်တာရဲ့ နိုင်ယာရီကို အားလုံးကို ယုံကြည်

အောင် သက်သေပြနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောပြ၏။

တွယ်တာ အံ့သြဝမ်းသာစိတ်လေးနှင့် မျက်လုံးလေးတွေ တလက်လက် တောက်ပသွားသည်။

“ဒေါ်စုပန်ကော၊ ဒေါ်စုပန် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”
မေးသံက ဧည့်သည်တွေထဲမှ ထွက်လာတာ။ အယ်သူ မေးလိုက်မှန်းတော့ မသိပါ။

“သူ့အခန်းထဲများ သွားတာလား၊ စောစောက လှည့်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်”

ကြီးစုက ပြောတော့ အားလုံးပဲ စုပြုံကာ အန်တီစုပန် အခန်းဘက် ပြေးကြသည်။

တွယ်တာက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေရင်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလျက် . . .

“မေမေ့ကို သိပ်သနားတာပဲ”
ဝိုသံလေးနှင့် မောင့်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“တွယ်တာ့ကို မနေ့ညက အကြာကြီးပဲ လာနန်းဟယ် သိလား၊ တွယ်တာ အိပ်နေပြီမှတ်လို့လေ”

ရှိုက်ရှိုက်ငိုပြီး မချီတရီ အသံလေးနှင့် ပမ်းပန်းတနည်း

ဆိုတော့ ညီညီ စိတ်မကောင်းနိုင်ဘဲ သူမ ပခုံးလေးကို ဆွဲယူ ဖက်ထားရင်း အားပေးမိပါသည်။

“တွယ်တာ . . . . . တွယ်တာ၊ အန်တီစုပန် သေပြီ၊ အဆိပ်တွေ့သောက်လိုက်ပြီ၊ ခေါ်လို့လဲ မရတော့ဘူး”

“ဘာ”

ညီညီဘမ္မာ မြင့် အပြေးလာပြောသော လုံးကို အော်မေး၏။ ပြီးတော့ တွယ်တာ့ လက်ကို ဆွဲကာ ဒေါ်စုပန်အခန်းရှိရာ ခေါ်ပြေးသည်။

လူအုပ်ကြီး ဝိုင်းအုံနေသော အလယ်မှာ မေမေက ခွေခွေကလေးလဲလို့၊ ဆေးပုလင်းလေးက မေမေဘေးနားမှာ လိပ်လို့။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေမေရယ်။
တွယ်တာ မေမေ့ကို ချစ်တယ်။
အဲဒါ မေမေ သိရဲ့လားဟင်။
တွယ်တာက ရှေ့တိုးသွားပြီး မေမေဘေးမှာ ထိုင်ချ

သည်။

“မေမေ . . . . . မေမေ”
မေမေ့ လက်မောင်းစွန်းကို လှုပ်ယမ်းကာ ခေါ်မိသည်။

“သမီး မေမေ့ကို ချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ ဘာမှမသိခင် ကတည်းက ချစ်လို့၊ စိတ်ထဲက အလိုလိုချစ်လို့ မေမေ့ကို သမီး လေးလေ . . . . .”

တွယ်တာက မေမေ့ ပခုံးစွန်းပေါ် မျက်နှာမှောက်ချ ဝိုင်းသည်။

“မေမေ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သိလို့ သမီးဆေးတွေ ကြိုတင်လဲလှယ်ထားခဲ့တာပေါ့ မေမေရယ်”

ဒေါ်စုပန်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လာ၏။ ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးမြင်တော့ လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။ သမီးကလည်း ကိုယ့်အပေါ် မျက်နှာမှောက်ချ ဝိုင်းလို့။

“မေမေ . . . . . မေမေ သတိရပြီနော်”

“အင်း”

“မေမေရယ်”

တွယ်တာ မေမေ့ရင်ထဲ ခွတ်တိုးဝင်မိပါသည်။

“မေမေ”

“ဟင်”

“မေမေ ဒီဆေးကို တစ်နေ့နေ့ သောက်ဖို့ ရသိဒီထား တယ်ဆိုတာ သိလို့ သမီးလေ ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး

ခုခု ဖန်းသီခိုင်

ဆေးတွေ ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ ဆေးတွေနဲ့ လဲထားခဲ့တယ်”

“သမီးရယ်”

“မေမေ သတိမေ့သွားတာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ပါ။ ဆေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

မေမေက တွယ်တာကို ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။

“မေမေရယ် သမီးကို ထားခဲ့ဖို့ မေမေ စဉ်းစားနိုင်တယ် နော်”

“သမီးလေး အရှက်ကွဲတော့မှာပဲဆိုပြီး မေမေ မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“မေမေရယ် . . . မေမေ ရက်စက်တယ်”

တွယ်တာက ဒေါ်စုပန်ရင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုသည်။

“မေမေ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မေမေ ယောဂီဝတ်နဲ့ တရားသွားအားထုတ်နေကတည်းက သိပါတယ်။ အလိုလို သိလာတာပါ”

“မေမေ ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူး သမီးရယ်။ ခုလဲ မေမေ မှန်ထူးပြီး ဘာမှမဖြစ်တော့လို့ပါ”

ဒေါ်စုပန်က သမီးလေးကို ပွေဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်၏။

ချစ်စိတ်လိုလို ၃၃၅

ညီညီဘမြင့်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသည်။ ခုမှပဲ စိတ်သက်သာရာ ရတော့သည်။

ကဲ. . . ဦးစွမ်းနိုင်တဲ့ ဘယ်လို နှောင့်ယှက်နိုင်ဦးမလဲ။

“မောင်”

ညော်သည်လူကြီးတွေက အလိုက်တသိ ညော်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီမို့ မေမေရယ်၊ မောင်ရယ်၊ တွယ်တာရယ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာလဲ တွယ်တာ”

“တွယ်တာ မေမေနဲ့ပဲ နေမှာနော် တစ်သက်လုံး”

“အင်းပါကွာ. . . မောင်က တွယ်တာ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မယ့်လူစားလားကွာ”

“ဒါကြောင့် မောင့်ကိုချစ်တာ”

တွယ်တာ ဒေါ်စုပန် ရင်ခွင်ထဲမှခွာကာ မောင့်ပုခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်းဆို၏။ သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်စုပန် သမီးကို မဆူငေါက်တော့ပါပေ။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ရှာပါစေလေ။

အသက်ပေး၍ ချစ်ရသော သမီးကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် ချစ်ခွင့်ရပါပြီ။

၃၃၆ ပန်းသီခိုင်

ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချစ်ခဲ့လည်း သမီးလေးက အလိုလို
နားလည်ခံစားတတ် နေခဲ့တာပဲကွယ်။

ပန်းသီခိုင်

